

B
BIBLIOTECA POLIROM

Juli Zeh

Schilf

POLIROM

„În ultimii ani, literatura germană scrisă de autori recent afirmați s-a limitat la redarea psihologiei și sensibilității tinerei generații. Juli Zeh, în schimb, se concentrează pe latura intelectuală a scrisului, conturând personaje complexe, care au ceva de spus. Iar asta are un efect la fel de benefic asupra cititorilor ca o discuție cu un adult după o lungă petrecere de aniversare a unui copil.“

Frankfurter Neue Presse

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

The translation of this work was supported by a grant from the Goethe-Institut which is funded by the German Ministry of Foreign Affairs

Juli Zeh, *Schilf*

Copyright © Schöffling & Co. Verlagsbuchhandlung GmbH,
Frankfurt am Main, 2007

© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37 ;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

ZEH, JULI

Schilf/Juli Zeh ; trad. de Gabriella Eftimie. – Iași : Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1163-8

I. Eftimie, Gabriella (trad.)

821.112.2-31=135.1

Printed in ROMANIA

Juli Zeh

Schilf

Traducere din limba germană și note
de Gabriella Eftimie

POLIROM
2008

Juli Zeh (n. 1974) a studiat dreptul internațional la Passau și Leipzig, după care a fost stagiară la New York, în cadrul ONU. S-a specializat în studii est-europene la Cracovia. A trăit la Zagreb și Sarajevo, a obținut numeroase burse în Austria, Bosnia, Bulgaria și Germania. A fost lector la Institutul de Literatură din Leipzig, la Universitatea din Düsseldorf și la Universitatea din Witten/Herdecke. Primul ei roman, *Vultur și inger* (2001), a fost tradus în 28 de limbi și distins în 2002 cu Deutscher Bücherpreis pentru cel mai bun debut. Pentru romanele și volumele sale de povestiri, i s-au decernat numeroase premii literare.

„Germania devine din ce în ce mai sexy“, titrează revistele de specialitate, referindu-se la Juli Zeh, autoarea care a contribuit într-o mare măsură la popularizarea literaturii germane contemporane în străinătate. *Schilf* (2007), ultimul ei roman, confirmă această apreciere: este un (fals) thriller de o ironie mușcătoare și subtilă, care contrazice cu tărie opinia conform căreia literatura germană a zilelor noastre ar fi „prea întunecată și complet lipsită de umor“. Autoarea, juristă de profesie, abordează subiecte precum moralitatea, fericirea, prietenia, relațiile de cuplu, importanța interacțiunii sociale, acomodarea cu un stil de viață acceptat din punct de vedere social, totul sub pretextul unei crime comise „aproape“ accidental. Și, mai ales, ne convinge că fiecare dintre noi este – sau ar putea fi – o mașină a timpului.

*Puțini oameni stăpânesc arta de-a se teme
de ceea ce este de temut.*

Prolog

N-am văzut chiar totul, în schimb am auzit aproape tot, fiindcă unul dintre noi a fost mereu prezent.

Un comisar chinuit de o migrenă ucigașă, care crede într-o teorie demonstrabilă și nu dă nici o importanță hazardului, își rezolvă ultimul caz. Un copil este răpit și nici măcar nu-și dă seama. Un medic nu procedează cum ar trebui. Un om moare, doi fizicieni se ceartă, un sergent de poliție se îndrăgostește. La sfârșit, totul arată altfel decât s-ar fi așteptat comisarul – dar, cu toate acestea, la fel. Ideile unui om sunt partitura, viața sa, o muzică distorsionată.

Cam așa s-au întâmplat lucrurile.

*Primul capitol în șapte părți. Sebastian
taie curbe. Maike face mâncare.
Oskar vine în vizită. Fizica e domeniul
celor pasionați*

1

Când aterizezi cu avionul dinspre sud-vest, de la înălțimea de cinci sute de metri, Freiburg seamănă cu o pată franjurată, deschisă la culoare, ascunsă în pliurile Pădurii Negre. Arată de parcă ar fi căzut din cer într-o zi, împrôșcând până în apropierea munților învecinați. Belchen, Schauinsland și Feldberg stau în cerc și privesc spre orașul care s-a format cam la șase minute distanță de munți și se comportă de parcă ar fi fost lângă râu de când lumea, cu tot cu numele ăsta ciudat. „Dreisam”¹. Ca singurătatea în trei.

Un indiferent ridicat din umeri al vârfului Schauinsland ar omorî sute de bicicliști, călători cu telecabina și vânători de fluturi; o întoarcere plictisită a Feldbergului ar însemna sfârșitul întregului district. Și fiindcă munții cercetează activitățile de pe străzile Freiburgului cu indiferență, lumea de aici se străduiește

---

1. *Dreisam* – joc de cuvinte intraductibil: a) râu din Freiburg, care izvorăște din munții Pădurea Neagră b) „în trei”.

să fie cât mai amuzantă. Zilnic, pădurea și munții trimit în oraș un număr impresionant de păsări, însărcinate cu anunțarea ultimelor noutăți.

Acolo unde ulițele se îngustează și umbrele se îngrămădesc, ocrul și rozul prăfuit sunt culorile vremurilor medievale care au continuat să zăbovească în aceste locuri. Nenumăratele lucarne stau înfipite în acoperișurile abrupte, și ar fi fost excelente piste de aterizare dacă locatarii n-ar fi bătut peste tot cuie cu vârful în sus.

Un nor trecător mătură lumina de pe fațade. Pe Leopoldring, o fetiță cu codițe își cumpără o înghețată. Are cărarea la fel de dreaptă ca o magistrală.

La câteva bătăi de aripi mai încolo se află strada Sophie de la Roche, atât de verde încât își poate permite propria zonă climaterică. Un vânticel constant stârnește coroanele castanilor. Copacii i-au supraviețuit cu un secol urbanistului care i-a plantat, devenind mult mai mari decât s-ar fi așteptat el. În timp ce în sus degetele lor lungi pipăie balcoanele clădirilor, în jos rădăcinile li se arcuiesc pe sub pavaj, croindu-și drumul prin zidurile canalizării prin care trece pârâul, chiar pe lângă fundații. Bonnie și Clyde, unul cu capul maroniu, celălalt cu capul verzui, pedalează smeriți în contra curentului, se întorc mereu în același loc și se lasă apoi purtați de apă în direcția cursului. Pe banda aceasta rulantă, depășesc fiecare trecător, pândesc trotuarul și, urcând, se duc să cerșească nițică pâine.

Strada Sophie de la Roche îți dă o senzație atât de plăcută, încât trecătorul neimplicat și-ar putea închipui că, pentru a putea locui aici, doritorul e nevoit să semneze

un contract de înțelegere deplină cu universul. În timp ce pârâul umezește zidurile, ușile locuințelor stau larg deschise, astfel că podețele din fața caselor par niște limbi atârând din guri căscate. La numărul șapte se găsește fără îndoială cea mai frumoasă din șirul de clădiri, văruiată în alb, cu stucatură modestă. Florile unei *wisterii*¹ inundă ca o cascadă fațada. Un felinar demodat moțăie pe sub loțiitorii săi nocturni; în etola lor din iederă, vrăbiile sporovăiesc de zor. Cam într-o oră, un taxi va lua curba pe după colț și va opri pe lângă ea. Clientul de pe bancheta din spate își va ridica ochelarii de soare ca să numere mărunțișul din palma șoferului. Va coborî, va da capul pe spate și va privi în sus, spre etajul doi. Deasupra unei cornișe, doi porumbei țopăie și-și fac plecăciuni, spionând din când în când în zbor apartamentul. În fiecare seară de vineri a lunii, Sebastian, Maike și Liam pot fi siguri că vor fi ținuți sub observație de spionii lor zburători.

Îndărătul unei ferestre, Sebastian stă pe podeaua camerei de lucru, cu capul aplecat și picioarele îndoite. E înconjurat de bucăți de hârtie și de foarfeci, de parcă ar croi stelutele de Crăciun. Lângă el stă ghemuit Liam, la fel de blond și de palid ca tatăl său; până și postura îl face să pară un Sebastian în miniatură. Se uită la un arc din carton roșu, pe care imprimanta cu laser a desenat o linie curbă zimțată, asemănătoare unei panorame cu munții Alpi. Când Sebastian se pregătește să ia foarfeca, Liam îl avertizează cu degetul.

-
1. *Wisteria* – plantă cățărătoare cu flori albastru-violet, asemănătoare celor de salcâm.

— Atenție! Tremuri!

— Fiindcă mă străduiesc să nu tremur, deșteptule, spune Sebastian și-și regretă imediat tonul, văzând că Liam face ochii mari.

Ca în fiecare seară de vineri a lunii, Sebastian e nervos și, ca de obicei, se scuză că a avut o zi proastă. În prima vineri a lunii, orice prostioară îi poate strica dispoziția. Azi, acea prostioară s-a întâmplat să fie întâlnirea de pe malul pârâului Dreisam, unde s-a odihnit în pauza de masă, înainte de curs. Acolo s-a întâlnit cu un grup de oameni care stăteau, fără vreun motiv întemeiat, în jurul unui delușor de nisip. Din grămada de nisip se iveau un copăcel amărât, susținut doar de o cușcă improvizată din araci și benzi de cauciuc. Trei grădinari se sprijineau de lopețile lor. Un tip mai greoi, în costum închis la culoare, cu o fetiță agățată de piciorul lui, privea dealul de nisip, rostind cuvinte festive. Pomul anului. Măr negru. Și dă-i cu iubirea de țară, de natură, de creație a lui Dumnezeu. Câteva doamne mai în vârstă tăceau adunate în semicerc. Apoi cineva a spart gheața, împungând afectat nisipul cu lopata, iar fetița udă locul cu stropitoarea. Oamenii au aplaudat. Fără să vrea, Sebastian s-a gândit la Oskar și la ceva ce remarcase cu ocazia unui episod asemănător: ia te uită, o turmă de trecători, venerându-și propria neputință! – iar Sebastian ar fi râs și ar fi trecut sub tăcere faptul că se simțea înfricoșător de înrudit cu pomul anului. Ca un copăcel îngrădit de o cușcă supradimensionată.

— Știi ce înseamnă „pomul anului”? îl întreabă pe fiul lui care dădea din cap și fixa foarfecile ce nu mai

voia să se miște în mâna tatălui său. Pomul anului e o prostie, adaugă. Cea mai mare porcărie imaginabilă.

— Azi vine Oskar, nu-i așa?

— Desigur, și Sebastian începe să taie cartonul. De ce?

— Păi, de câte ori vine, spui numai chestii ciudate. Și, Liam arată cartonul, aduci de lucru acasă.

— Credeam că-ți place să măsoari traiectorii, se războiește Sebastian.

La cei zece ani ai săi, Liam e deja destul de inteligent ca să nu-i mai răspundă. Normal că-i place să-și ajute tatăl la experimentele lui legate de fizică. Știe că linia zimțată reprezintă rezultatul unei măsurători radiometrice, chiar dacă n-ar putea să explice termenul. Integrala de sub curbă se poate calcula prin decuparea suprafeței și cântărirea respectivei bucăți de carton. Dar Liam mai știe că institutul e dotat cu calculatoare care efectuează aceste măsurători fără să mai fie nevoie de lucru manual. E clar că această treabă putea să mai aștepte până luni. Așa că îndeletnicirea asta de vineri după-masă are loc tocmai pentru a-i face pe plac lui Liam și, implicit, ca să-i aducă liniște sufletească lui Sebastian. Chiar dacă fundul de lemn și cuțitele ascuțite de care ar fi avut nevoie pentru creștăturile și zimțările milimetrice se află la Maike, în bucătărie.

Când Maike gătește pentru Oskar, uneltele muncii îi aparțin exclusiv. De fiecare dată când le povestește de dimineață ce rețetă nouă ar mai vrea să testeze, Sebastian se întreabă de ce ține morțiș la întâlnirile astea. Adulația lui Liam față de marele fizician din Geneva ar trebui, mai degrabă, s-o descurajeze. În plus,

Oskar o tratează mai mereu cu ironie. Cu toate acestea, cu zece ani în urmă, Maike a fost cea care a insistat să ia masa împreună și tot ea e cea care se ține de program până în ziua de azi. Sebastian bănuiește că, în mod conștient sau nu, nevasta lui încearcă să dea un curs mai firesc lucrurilor. Preferă să le urmărească personal, în loc să le lase să scape de sub control și să evolueze într-o direcție necunoscută. Despre care ar putea fi direcția asta nu au vorbit niciodată. Sebastian își admiră în tăcere soția pentru încăpățânarea ei calmă.

— Vine vineri, da? se grăbește ea să-l întrebe și Sebastian îi răspunde dând din cap. Și asta e tot.

Pe partea mediană, traseul se simplifică, apoi se complică din nou la sfârșit. Liam sprijină cartonul cu ambele mâini și jubilează când foarfeca trece și de ultimul obstacol, iar partea decupată cade pe podea. Grijuliu, prinde capodopera de margini și aleargă să verifice dacă s-a eliberat cântarul de bucătărie.

Într-o rochie albă care arată de parcă ar vrea să se mărite pentru a doua oară, Maike stă în fața dulapului și taie cu dificultate salata. E desculță. Cu degetul mare de la piciorul drept se scarpină senin la o înțepătură de țânțar de pe gamba stângă. Fereastră e larg deschisă. De afară intră aer văratic, încărcat de mirosul de asfalt încins, apă curgătoare și un vânt care jonglează în cer cu niște rândunele. În lumina caldă, Maike pare mai mult decât oricând genul de femeie care încearcă să-și urce bărbatul în șa ca să călărească apoi cu el către apus. Are ceva aparte, care atrage și la o a doua privire. Are tenul și mai palid decât Sebastian și

gura ușor strâmbă, astfel încât, atunci când râde, pare ușor gânditoare. Micuța Galerie de Artă Modernă, pe care o administrează în centrul orașului, își datorează succesul și frumuseții ei: pentru artiștii de acolo e manager și model în același timp. Simțul estetic al lui Maike are conotații religioase. În încăperi amenajate fără gust suferă și nu poate să așeze un pahar pe masă fără să-l fi inspectat în prealabil la lumină.

Când Sebastian se apropie de ea din spate, Maike își întinde mâinile ude în față. E epilată la subsuori. Degetele lui urcă lent treptele formate din vertebre, de la noadă până la gât.

— Ți-e frig? îl întreabă ea. Văd că tremuri.

— Pe voi vă mai interesează ceva în afara sistemului meu nervos vegetativ? se lamentează demonstrativ Sebastian.

— Da, spune Maike. Vinul roșu.

Sebastian o sărută pe ceafă. Amândoi știu că Oskar a citit deja articolul din *Spiegel*. Maike nu se încăpățânează să înțeleagă pe deplin interminabilele dispute științifice dintre cei doi bărbați. Dar cunoaște schema. Când e în ofensivă, vocea lui Oskar este amenințător de stinsă. Iar Sebastian începe să clipească mai des decât de obicei și-și lasă brațele să atârne, în timp ce se apără în fața atacului.

— Am cumpărat un Brunello, spune ea. O să-i placă.

Când Sebastian se întinde după carafă, un punct de lumină roșie trece peste pieptul lui Maike, de parcă un lunetist beat s-ar strădui să nimerească ținta prin geamul deschis. Fruct, stejar, pământ. Sebastian rezistă ispitei de a-și turna un pahar și se întoarce după Liam,

care stă și așteaptă în fața cântarului de bucătărie. Cu obrajii lipiți, citesc afișajul digital.

— Excelent, micuțule profesor. Sebastian își îmbrățișează fiul. Ce ai observat?

— Natura se manifestă conform calculelor noastre, spune Liam, uitându-se cruciș la maică-sa. Cuțitul ei toacă pe fundul de lemn în ritm mecanic. Lui Maike nu-i place când fiul ei bravează cu propoziții învățate pe de rost.

Înainte să-și ducă planșele în camera de lucru, Sebastian se oprește puțin în cadrul ușii. Maike va dori să-i spună că-l va ajuta să-și păzească spatele. Îi place ei expresia asta. Seamănă cu un joc ofensiv numit „Viața de zi cu zi“, din care ea iese invariabil învingătoare. Și când te gândești că nici măcar nu e genul războinic. Înainte să-l fi cunoscut pe Sebastian, era o visătoare incurabilă. Când ieșea seara să se plimbe, se imagina în fiecare locuință iluminată de pe stradă. În gând, începea să ude flori străine, așternea mese străine și mângâia pe cap copii necunoscuți. Fiecare bărbat era un iubit virtual, lângă care ar fi putut trăi o viață zbuciumată, boemă sau politică – în funcție de culoarea ochilor și de statura celui vizat. Imaginația nestatornică a lui Maike se cuibărea în fiecare om și loc pe lângă care trecea. Până când l-a cunoscut pe Sebastian. În clipa în care i-a nimerit în brațe pe strada Kaiser Joseph din Freiburg (Ba pe Münsterplatz! ar spune Sebastian, fiindcă despre prima lor întâlnire există două versiuni, a ei și a lui) a transformat realitatea, în condiția ei de agregat, din stare gazoasă într-una solidă. A fost dragoste la prima vedere și astfel s-a blocat oferta pentru o multitudine de alternative, nenumăratele posibilități

fiind reduse la „aici și acum“. Apariția lui Sebastian în viața lui Maike a însemnat, cum s-a exprimat chiar el, un colaps al funcției cuantomecanice de undă. De atunci, Maike îi poate păzi spatele. Și o face cu drag ori de câte ori are ocazia.

— După aceea puteți să vorbiți liniștiți, spune și își dă o șuviță de păr la o parte de pe frunte cu antebrațul. O să-ți...

— Știu, spune Sebastian. Mulțumesc.

Când râde, guma de mestecat se ivește dintre molari și, cu toate astea, rămâne la fel de irezistibilă cu ochii ei de copil și părul auriu.

— Păi, când vine Oskar? mârâie Liam.

În timp ce părinții săi își aruncă priviri, el își împarte nerăbdarea în decorațiuni din rondele de ceapă și căței de usturoi pe masa de bucătărie. Maike nu-i ia în seamă obrăznicile care nu trădează decât creativitate.

Ce ciudat că toți oamenii sunt alcătuiți din componente identice, se gândește Oskar. Că acele glande suprarenale care îi difuzează adrenalina prin vene se regăsesc și la micuța asiatică, deghizată în Yoko Ono, care servește călătorii cu sendvișuri și cafea. Că unghiile, părul și dinții îi sunt compuși din aceeași materie ca și unghiile, părul și dinții celorlalți pasageri. Că, atunci când servește cafeaua, degetele ei sunt puse în mișcare de aceleași tendoane care-l ajută pe el să scormonească în portofel după mărunțiș. Că până și suprafața de palmă pe care lasă să cadă monezile, fără s-o atingă, seamănă cu modelul din palma lui.

Când întinde paharul, asiatica îl privește insistent. Trenul trece peste un nod feroviar; cafeaua mai-mai să-i aterizeze în poală. Oskar ia paharul și lasă privirea în pământ, ca să evite zâmbetul larg cu care-l va „ferici” la plecare asiatica. Măcar dacă i-ar lega doar asemănarea palmelor. Măcar de-ar împărți doar carbonul, apa și oxigenul. Dar există mult mai multe lucruri comune, de la protoni și neutroni până la electronii din care sunt compuși amândoi, din care e compusă și masa pe care-și sprijină coatele, și paharul cu cafea care îi

încălzește degetele. Această stare de fapt îl face pe Oskar un decupaj arbitrar al materiei care alcătuiește lumea atotcuprinzătoare din care omul nu poate evada. Știe că limitele persoanei sale se destramă în vârtejul de particule. Percepe aproape fizic felul în care se amestecă printre oamenii din jur. În aproape toate cazurile, are un sentiment neplăcut. Există o singură excepție. Tocmai se îndreaptă către ea.

Dacă Sebastian ar încerca să-l descrie pe prietenul său Oskar, ar spune că arată ca cineva care știe răspunsul la toate întrebările. Dacă teoria corzilor¹ va rezolva într-o zi unirea puterilor fundamentale ale fizicii. Dacă poți purta o cămașă de frac la un smoching. Cât e ceasul, mai precis, în Dubai. Indiferent dacă vorbește sau ascultă, ochii lui de culoarea granitului se odihnesc nemișcați pe obiectele din jur. În venele lui Oskar curge argint viu. Sub picioarele lui se întinde câmpul de luptă al unui comandant. E omul căruia nu îndrăznești să-i dai o poreclă. În prezența lui, femeile își țin mâinile sub șezut, nu cumva să-l atingă fără să-și dea seama. La douăzeci

-
1. Teoria corzilor (engl. *string theory*), una dintre direcțiile recente din fizica teoretică, postulează că particulele elementare reprezintă de fapt obiecte extinse, de forma unor corzi (stringuri) de energie aflate sub tensiune, oscilând liber prin spațiu-timp. Conform acestei teorii, diversele particule subatomice sunt în realitate manifestări distincte ale aceluiași element fundamental, coarda, ceea ce ar permite o descriere completă, unitară și coerentă a structurii universului. Din pricina acestei ambiții, teoria corzilor este numită uneori, cu titlu de persiflare, *a Theory of Everything* („o teorie despre tot“).

de ani, oamenii îi dădeau treizeci. De când a trecut de treizeci de ani, i se spune că nu-și arată vârsta. E înalt și subțirel, cu fruntea netedă și sprâncenele înguste, care se ridică întrebător tot timpul. Pe obrajii ușor căzuți, rași cu grijă, se vede totuși o umbră de barbă. Chiar dacă poartă, ca și azi, un pulover simplu cu o pereche de pantaloni negri, aspectul său pare studiat. De parcă materialul s-ar plia doar în locurile cele mai potrivite ale corpului său. De obicei, postura sa exprimă un amestec de calm exterior și tensiune interioară, care îi face pe oameni să-l privească insolent. Șușotesc pe la spatele lui, gândindu-se cum îl cheamă, confundându-l cu un actor. Și, într-adevăr, Oskar se bucură de o mare notorietate în unele cercuri, dar nu datorită talentelor sale actricești, ci pentru teoriile sale despre esența timpului.

Afară, vara se desfășoară ca o bandă verde-albăstruie. O stradă principală îi urmează alunecarea. Ca niște piese lipite de un suport, mașinile rămân în urma trenului; lumina se așterne ca niște pete turtite pe asfalt. Oskar nici nu și-a scos bine ochelarii de soare când un tânăr îl și întreabă dacă poate să se așeze pe locul de lângă el. Oskar îi întoarce spatele și-și ascunde privirea în spatele lentilelor întunecate. Tânărul își continuă drumul. Pe măsuta rabatabilă, cafeaua stă într-o băltoacă maro.

Ceea ce îl împiedică de multe ori pe Oskar să savureze viața e înclinația lui pentru stil. Majoritatea oamenilor nu-și tolerează semenii, dar puțini sunt cei care își pot argumenta poziția la fel de bine ca el. Le-ar mai

putea ierta faptul că sunt făcuți cu toții din aceiași protoni, neutroni și electroni. Nu le poate ierta însă nepriceperea în a-și accepta cu demnitate aceste neajunsuri. Când își amintește de copilăria sa, îi vine în cap o imagine cu el la paisprezece ani, înconjurat de un grup de băieți și fete care râd și arată cu degetul spre picioarele lui. Își vânduse bicicleta fără acordul părinților și-și cumpăraseră prima pereche de pantofi cusută pe ramă; mai mare cu trei numere, ca măsură de precauție. Disprețul pentru râsul lipsit de tact îl are și astăzi. Detestă prețiozitatea, infatuarea și bucuria malițioasă a prostimii. Din punctul lui de vedere, nu există delict mai flagrant decât încălcarea regulilor bunului-gust. Dacă ar omorî vreodată pe cineva (ceea ce nu intenționează în viitorul apropiat), acest lucru ar fi, cu siguranță, din cauza unei replici neadecvate a victimei sale. Batjocura colegilor de școală a luat sfârșit brusc atunci când, la șaisprezece ani, s-a trezit dintr-odată că ajunsese la înălțimea de 1,90 m. Acum colegii lui se străduiau să-i capteze atenția. În curtea școlii se vorbea mai tare dacă era și el prin preajmă. Dacă o fată ridica mâna la oră, se uita la el în timp ce vorbea, de parcă ar fi vrut să se asigure că o urmărește cu atenție. Până și profesorul de matematică, un tip mai slinos, cu părul atârănându-i peste guler, se obișnuise să se uite în direcția lui Oskar atunci când întreba „Nu-i așa?“, de fiecare dată când puneă punct după un șir de cifre. Cu toate astea, după bacalaureat, singurul din clasă care nu dobândise nici un fel de experiență în iubirea față de semenii săi rămăsese Oskar. Iar el considera acest lucru o realizare. Era convins că nu există pe pământ

un om a cărui prezență s-o poată tolera mai mult de zece minute.

Absurditatea acestei greșeli îl făcu să ezite atunci când la facultate îl întâlnește pe Sebastian. Faptul că se remarcaseră reciproc din prima zi a noului semestru se datora înălțimii amândurora. Privirile lor s-au întâlnit deasupra capetelor celorlalți studenți și s-au așezat unul lângă celălalt în sala de curs, ca și când acest lucru ar fi fost de la sine înțeles. Au rezistat în tăcere la discursul penibil al decanului. Apoi s-au angajat într-o discuție lejeră pe hol și, deși trecuseră cele zece minute, Sebastian n-a spus nimic nepotrivit și n-a râs nici măcar o dată a batjocură. Oskar nu numai că-i tolerase prezența, dar era chiar dornic să continue discuția. S-au dus într-o cafenea și au pălăvrăgit până seara. Începând de atunci, Oskar căuta să fie tot timpul lângă noul său prieten, iar Sebastian lăsa lucrurile să meargă de la sine. Prietenia lor nu avea nevoie de perioada de încălzire; nu avea ce să se dezvolte, totul mergea automat. Era ca o lampă care se aprindea dacă cineva apăsa întrerupătorul potrivit.

Orice încercare de a se descrie lunile care au urmat ar putea cădea în capcana exagerării. De când s-a hotărât să-și continue studiile la Universitatea din Freiburg, Oskar se afișa în public doar într-un *cutaway*¹ și o jachetă lungă, cu pantaloni în dungi și cravată argintie. N-a durat mult și Sebastian a apărut la cursuri în aceeași costumație dandy. În fiecare dimineață o luau pe spațiul verde din fața Institutului de Fizică și se

---

1. Numit și *cutaway coat*, sacou decupat în față până la brâu, cu partea din spate mai lungă.

îndreptau unul către celălalt ca atrași de un magnet, trecând pe lângă studenții din diferiți ani, care existau pe lume doar ca să le stea în cale, și se salutau dându-și mâna. Își cumpărau un singur exemplar din fiecare manual, fiindcă le făcea plăcere să stea cu capetele apropiate deasupra unei cărți deschise. În sălile de curs, locurile de lângă ei rămâneau neocupate. Aspectul lor stârnea curiozitatea tuturor, dar nimeni nu râdea atunci când îi vedea plimbându-se la braț pe malul râului Dreisam și oprindu-se la tot pasul, fiindcă lucrurile cu adevărat importante nu puteau fi rostite decât stând pe loc. Din cauza garderobei demodate, semănau cu o carte poștală îngălbenită, de parcă ar fi fost croiți cu atenție, dar nu fără urme de cusături. Mormăitul pârâului Dreisam se hrănea din discuțiile lor; copacii le dădeau binețe agitându-se în bătaia vântului. Nici-când nu fusese soarele târziu de vară atât de frumos ca atunci când unul dintre ei l-a arătat cu degetul și a spus ceva despre problemele legate de un neutrino solar.

Seara se întâlneau la bibliotecă. Oskar se plimba de-a lungul rafturilor și se întorcea din când în când cu câte-o carte la masa comună. De când Oskar s-a obișnuit să-și pună brațul pe umărul prietenului său, în timp ce-i atrăgea atenția asupra unui detaliu interesant din carte, studentele la germanistică se adunau pe băncile din spatele ferestrelor din sala de lectură. Când Oskar și Sebastian se amestecau la petreceri prin mulțime, fiecare pe cont propriu, se putea întâmpla ca Sebastian să sărute cu limba vreo fată. Dacă înălța capul, putea fi sigur că Oskar îl privește zâmbind. La sfârșitul serii, fata era condusă la ieșire și predată unui coleg oarecare, ca o piesă de îmbrăcăminte. Apoi,

noaptea, Oskar și Sebastian se despărteau abia la bifurcația celor două drumuri spre casă. Acolo se opreau; lumina unui felinar îi învăluia ca un cort, pe care nici unul nu voia să-l părăsească. Era greu să determini momentul cel mai favorabil despărțirii – cel de acum sau, poate, următorul? În timp ce mașinile în trecere își întorceau umbrele în jurul propriilor axe, și-au jurat în tăcere că între ei nu se va schimba niciodată nimic. Viitorul nu era decât un covor neted care se desfășura lent sub picioarele amândurora. La primul țipăt de pasăre s-au răsucit și fiecare a dispărut în propria jumătate de dimineață care tocmai începea.

În prima zi de vineri a lunii, lui Oskar îi place să creadă că trenul Intercity îl va duce din nou la locul de despărțire de sub felinarele din Freiburg. În mijlocul unei dispute încinse pe malul Dreisamului sau măcar lângă o carte deschisă împreună cu prietenul lui. Își savurează zâmbetul de pe buze, ca apoi să se cufunde din nou în aceeași stare de nervozitate. Bineînțeles că în Freiburg nu mai există lampioanele acelea de noapte. În schimb, există sub Elveția un tunel rotund, în care Oskar lasă particulele elementare să se ciocnească între ele cu viteza luminii. Și mai există un oraș spre care călătorește acum la invitația soției lui Sebastian, ca să ia prânzul cu familia. Tot într-o vineri l-a zărit pentru prima dată și pe Liam, pe atunci de mărimea unei păpuși. Într-o zi de vineri a aflat de alegerea academică a lui Sebastian. În zilele de vineri se privesc în ochi și încearcă să nu-și aducă aminte de trecut. În zilele de vineri se ceartă unul cu celălalt. Pentru Oskar, Sebastian nu e doar singura persoană a cărei prezență

îi face plăcere. Tot Sebastian e și cel care îl poate scoate din sărite cu cea mai mică mișcare.

În timp ce trenul staționează pe șinele libere, Oskar se apleacă după geanta lui și scoate un exemplar din *Spiegel*, care se deschide de la sine la articolul dorit. Nu trebuie să-l mai citească; îl știe aproape pe de rost. Preferă să se uite la poză. Aceasta înfățișează un bărbat în jur de patruzeci de ani, blond, cu gene deschise la culoare și ochi dintr-un material sticlos, albastru. Bărbatul râde, gura lui ia o formă ușor pătrată. Oskar cunoaște râsul acesta mai bine decât pe al lui. Mângâie cu grijă portretul pe frunte și pe obraji și-apoi dintr-odată îl apasă cu degetul mare, de parcă ar vrea să stingă o țigară. Staționarea trenului îl enervează. Pe bancheta de lângă el, o mamă îmbrăcată într-o rochie înflorată pregătește sendvișuri din felii de pâine scoase dintr-un ambalaj de plastic. Mirosul de salam se răspândește prin tot compartimentul.

— Sunt deja patru! strigă tatăl al cărui obraz se odihnește pe un manșon moale și adipos, și bate cu dosul palmei ziarul. Uite! A patra victimă. A pierdut prea mult sânge și a murit pe masa de operație. Medicul-șef refuză orice comentariu.

— Patru elefanți se legănav, cântă o voce firavă de copil, pe o pânză de păianjen.

— Taci, spune mama și suprimă cântecelul cu o felie de măr.

— Industria farmaceutică e în spatele experimentelor pe pacienți, citește mai departe tatăl. Își țuguie buzele când ia o gură din sticla de bere.

— Numai bandiți, spune mama.

— Ar trebui să-i.

— Dacă ai avea cum.

Oskar vâra revista în geantă și speră că Sebastian n-o să detecteze mirosul de salam din hainele sale atunci când îl va saluta. Părăsește compartimentul cu pași întinși. Când trenul o ia brusc din loc, își pierde echilibrul. „Trimiteți-i pe proștii ăștia la război“, se gândește, în timp ce se sprijină de perete pe coridorul din fața toaletelor. „Încingeți-i în deșerturile africane, în junglele asiatice, nu contează unde. Încă cincizeci de ani de pace și oamenii din țara asta se vor întoarce la nivelul maimuțelor.“

Afară, primele parcele din cartierele mărginașe ale Freiburgului se ivesc deja în fața lui.

—**V**ara în Freiburg e minunată.

Oskar stă lângă fereastra deschisă, în spatele perdelelor pe jumătate trase, leagănă paharul cu vin și respiră parfumul *wisteriei* pe care a admirat-o deja din stradă, când a coborât din taxi. Deși poartă un pulover închis la culoare, în ciuda arșiței, arată proaspăt, de parcă n-ar fi capabil să transpire. În spatele lui, parchetul scârțâie; Oskar întoarce capul.

Sebastian traversează sufrageria spațioasă, clătînându-și brațele lejer, personificând astfel exact opusul prietenului său. Părul lui atrage la fel de tare atenția prin culoarea deschisă ca aceea închisă a prietenului său. În timp ce din postura lui Oskar, privitorul trage concluzia că acesta ia parte la cine știe ce ocazie festivă, Sebastian are ceva ștregăresc. Mișcările sale au o lejeritate amuzantă și, deși se îmbracă bine, azi cu pantaloni la dungă și cămașă albă, arată de parcă mânecile și pantalonii i-ar fi rămas un pic mici. La el, vârsta pare să fi greșit destinația și se limitează la a-i întinde din ce în ce mai mult ridurile de expresie atunci când râde.

Se apropie cu pași hotărâți, ridică o mână despre care știe că-i uscată și caldă și îl ia pe Oskar de după

gât. Preț de o clipă, Sebastian închide ochii atunci când mirosul celuilalt îl năpădește ca o amintire. Calmul cu care rezistă la apropierea aceasta necondiționată necesită exercițiu.

— Peste patru zile am să omor pe cineva, spune Sebastian. Dar deocamdată nu știu nimic despre asta.

Ar putea afirma asta fără să mintă. Preferă însă să spună altceva:

— Vara în Freiburg e la fel de frumoasă ca oamenii care o admiră.

Tonul conversației e nepotrivit și, în loc să ascundă, ea trădează încordarea lui Sebastian. Când Oskar se dă la o parte cu un pas lin, mâna îi alunecă în gol. Afară, Bonnie și Clyde au ajuns la capătul străzii. Se întorc și trec pe lângă casă ca niște lemne plutitoare.

— Să trecem la obiect, spune Oskar, urmărind rățuștele cu coada ochiului. Ți-am citit efuziunile din *Spiegel*.

— Asta o iau ca pe-o laudă.

— De fapt, e o declarație de război, *cher ami*.

— Dumnezeuule, Oskar. Sebastian vâra o mână în buzunarul de la pantaloni și se șterge cu cealaltă pe față. Soarele strălucește. Păsările cântă. Nu e o chestiune de viață și de moarte. E vorba doar despre niște teorii din fizică.

— Până și o teorie nevinovată ca aceea referitoare la faptul că pământul e rotund i-a costat viața pe o grămadă de oameni.

— Să fi avut Copernic un prieten ca tine, spune Sebastian, am sta și azi într-o cameră de cămin.

Pe Oskar îl mănâncă în jurul gurii. Scoate un pachet de țigări mototolit și îl așteaptă pe Sebastian, care nu fumează, să caute chibriturile și să-i dea un foc.

—Și în cazul în care Copernic ar fi crezut în interpretarea aia cu cele patru lumi, spune Oskar, mișcând țigara între buze, omenirea tot ar fi descoperit prostia.

Sebastian suspină. Nu e ușor să discuți cu un om care e implicat într-una din cele mai mari întreprinderi spirituale ale noului secol. Țelul lui Oskar e să îmbine teoria relativității cu mecanica cuantică. Vrea să unifice $E=h\nu$ cu $G_{\alpha\beta}=8\pi T_{\alpha\beta}$, combinând astfel cele două perspective asupra universului. O singură întrebare, un singur răspuns. O singură formulă care să descrie totul. Dar nu e singurul care caută această *Theory of Everything*. Hoarde de fizicieni lucrează sub presiunea competiției, conștienți fiind că răsplata învingătorului nu va fi doar Premiul Nobel. În descendența directă a lui Einstein, Planck și Heisenberg, îi va aparține și lui acea mică felie de nemurire. Oamenii îi vor asocia numele cu o întreagă epocă, și anume cu cea a gravitației cuantice. Oskar are șanse reale.

La drept vorbind, centrul de greutate al lui Sebastian e poziționat un pic diferit. Lucrează în cadrul universității ca fizician experimental în nanotehnologie. Chiar dacă e considerat un specialist de primă mână în acest domeniu, față de teoreticieni (după părerea lui Oskar) pare un inginer constructor comparat cu un arhitect. Sebastian nu-l însoțește în lupta pentru nemurire. Își ocupă timpul liber cu interpretarea lumilor multiple, a cărei denumire demonstrează că nu se poate vorbi de o teorie (cel puțin, în opinia lui Oskar), ci, mai degrabă, de un cal de bătaie pentru diletanți. Domeniul de interes al lui Sebastian este pustiu. Cei mari l-au părăsit de mai bine de cincizeci de ani; în prezent, doar ezotericii și visătorii îi mai dau târcoale. E un drum înfundat.

În principiu, Sebastian e conștient că Oskar are dreptate. Uneori se simte ca un copil care, în ciuda avertismentelor părinților, încearcă să construiască un bec dintr-un borcan și o bucată de sârmă. În fața colegilor mai puțin înzestrați, în fața studenților și, de cele mai multe ori, și față de el, pretinde că e pe urmele unei abordări noi în ceea ce privește problema timpului și a spațiului. O abordare care va lăsa în urmă interpretarea referitoare la lumile multiple. De fapt, nu contează dacă Sebastian mai crede sau nu în ceea ce face. Nu-i rămâne altceva decât să meargă mai departe pe drumul bătătorit. Chiar dacă s-ar hotărî să intre în jocul lui Oskar – un handicap de peste zece ani ar fi greu de recuperat. Sprintul final în cursa pentru *Theory of Everything* a început deja, când a reușit să demonstreze printr-un experiment existența bosonilor¹ W și Z. Pe atunci, Oskar și Sebastian aveau puțin peste douăzeci de ani, aflându-se, așadar, în perioada în care omului îi vin cele mai bune (Oskar: singurele) idei din viața sa. Oskar și-a construit încă de pe atunci teoria despre timpul discret, ca un amant posedat. De atunci, zi de zi, săptămână de săptămână, de mai bine de zece ani (și nu contează dacă se va opri sau nu într-o zi), se lamentează din cauză că Sebastian nu mai vrea să aibă de-a face cu teoria asta. La un moment dat, și-a îndreptat atenția asupra unor lucruri diferite. Nu numai asupra unei teorii, dar și a unui stil de viață diferit.

Omul creditat cu onoarea îndoielnică de a-l fi influențat în mod covârșitor pe Sebastian se numea Scufița Roșie.

---

1. Bosonii sunt responsabili de interacțiunea nucleară slabă, care, la rândul ei, determină radioactivitatea.

Porecla și-o căpătase din cauza căpățânii strălucitoare de la atâta vin, roșeața urcându-i până la rădăcina părului. Purta tot timpul o jachetă tocită de material reiat, ai cărei umeri erau acoperiți de un strat alb de mătreață. Spre deosebire de restul colegilor săi, studenții îl agreau pe Scufița Roșie. Acesta le stimula inteligența și le dădea exerciții sofisticate. Simpatia însă nu era reciprocă. Scufița Roșie nu-i suporta pe studenții care reușeau să se ridice la nivelul așteptărilor sale.

Îl iritau mai ales cei doi tineri care blocau în fiecare dimineață intrarea în sala de curs. Aroganța lor era legendară; prietenia lor, un zvon despre care se discuta până și pe holul profesorilor. Și mai mult decât pe ei înșiși iubeau fizica, din cauza căreia se certau cu pasiune de rivali. Scufița Roșie nu suporta să ia parte la discuțiile lor infatuante. Stăteau mult prea siguri pe ei în mijlocul unui cerc de gură-cască, recitau formulele de parcă ar fi fost versurile unui libret și ordonau universul cu mișcări de dirijor. Din când în când, Oskar întorcea capul și trăgea din țigara egipteană, cu un gest atât de afectat, încât publicul său începea să se agite.

Toată facultatea știa deja că pentru Oskar lumea era o rețea fină de cauzalități al căror model ascuns se putea descifra doar de la o distanță considerabilă sau una foarte redusă. Recunoașterea, spunea el, era o chestiune de distanță, fiind așadar accesibilă doar lui Dumnezeu sau fizicienilor cuantici, în timp ce oamenii obișnuiți rămâneau pe aceeași poziție, abordând lucrurile de la distanță medie.

Sebastian, care argumenta tot timpul mai răspicat și mai lent, își numea prietenul un determinist batjocoritor. El unul susținea că nu crede în cauzalitate.

Asemenea timpului și spațiului, cauzalitatea era, înainte de toate, o problemă epistemologică. Ca să-l enerveze pe Oskar și pe cei din jur, pune sub semnul întrebării valabilitatea empirismului ca proces de recunoaștere. Un om care vede de pe malul râului o mie de lebede albe plutind prin fața lui n-o să tragă concluzia că lebede negre nu există. Tocmai de aceea, înainte de toate, fizica este o slujitoare a filozofiei.

Scufița Roșie îi împinse nerăbdător pe certăreți. Nu mai putea să țină un curs fără să le audă șușoteala ostentativă. Uneori ridica prost dispus privirea din documente, fiindcă i se părea că hărmălaia îl scoate din sărite, ca apoi să-și dea seama că Sebastian și Oskar nici măcar nu erau prezenți.

În schimb, erau cât se poate de prezenți în ziua în care le-a prezentat un exercițiu despre energia întunecată¹, care se putea rezolva doar prin găsirea unei constante non-einsteiniene. În săptămânile care au urmat, nu s-au mai oprit la intrarea în sala de curs, ci își ocupaseră deja locurile obișnuite și îl priveau drept în față pe Scufița Roșie, care îi indică cu degetul, înainte de a ajunge la podiumul său. Se ridicară amândoi. Oskar păși spre capătul drept al tablei; după o scurtă ezitare, Sebastian trecu în partea stângă. Își azvârliră jachetele lungi peste umeri și le țineau cu o mână, în timp ce cu cealaltă mânuiau creta care alerga în

-
1. În cosmologie, o formă ipotetică de energie care umple tot universul. Exercițând o presiune negativă, ea generează o forță care se comportă ca o gravitație negativă (repulsivă). Astfel, energia întunecată sau neagră ar putea explica accelerarea expansiunii universului.

linii sinuoase. Scriau ca posedatii; Oskar de la sfârșit, Sebastian de la început. În afara scârțâitului cretei care urmărea creșterea și dezvoltarea formulei, în sală nu se auzea nici păs. Nici măcar atunci când mâinile lor s-au întâlnit la mijlocul ultimului rând. Câteva chipuri din sala de curs schimbă câte un zâmbet. Oskar desenă și ultimul lambda și își scutură praful de cretă de pe degete ca și când ar fi vrut să aplaude. Între timp, Scufița Roșie se postase în spatele lor și verifica formula întinsă pe toată tabla cu gura pe jumătate deschisă, ca un drumeț care admiră un peisaj tulburător de frumos. Oskar se întoarce și îl bătuse peste umăr cu indexul, de parcă ar fi vrut să-l facă să cânte ca un trianclu.

— Domnule profesor, știți ce am demonstrat chiar acum?

Glasul lui răsuna plin de încredere, dar Scufița Roșie era prea adâncit în gânduri ca să-i răspundă.

— Fizica e domeniul celor pasionați.

În cazul în care Scufița Roșie ar fi dat vreo replică, aceasta ar fi fost acoperită de râsetele și rumoarea din sală. La fel de puțin s-a auzit și zgomotul cretei crăpate în mâna lui Sebastian. În timp ce Oskar se lăsa adulat pentru opera de artă desăvârșită, Sebastian stătea cu o mină îngândurată în fața tablei; își îmbracă apoi sacoul și părăsi sala, trecând neobservat pe lângă prietenul său. Ceea ce-l șocase era naturalețea cu care Oskar se postase în partea dreaptă a tablei, lăsându-i lui partea stângă.

Siguranța că prietenul său nu l-ar fi pus niciodată în umbră în mod conștient nu-i îmbunătățea cu nimic

situația. Simțea mai degrabă o umilință ridicolă, la care se adăuga și sentimentul sâcâitor al propriei nedreptăți. În timp ce pentru Oskar nu conta altceva decât spectacolul, emoția înscenării comune, Sebastian își dorea mai mult decât orice să devină un fizician bun. Pentru Oskar a avea dreptate nu era o ambiție, ci o stare de fapt naturală. Pleca de la premisa că, spre deosebire de el, Sebastian nu ar fi fost în stare să scrie derivația de la coadă. Ce era mai rău e că avea dreptate. Sebastian simțea o pornire de a-l pedepsi pe Oskar pentru secunda în care mâinile lor s-au întâlnit la mijlocul tablei, pentru momentul succesului unilateral. O sărbătoare a prieteniei lor și a strălucirii reciproce – dar numai pentru Oskar. În ceea ce-l privește pe Sebastian, era dovada inferiorității sale.

Din clipa aceea, în prezența lui Oskar se bloca. Nu se simțea în stare să-i explice de ce regulile prieteniei lor nu i se mai păreau valabile. Când discutau în contradictoriu, replicile lui deveneau mai tăioase, timpul acordat cercetării comune, din ce în ce mai scurt. Oskar n-a luat atitudine. Privirea sa calmă îl urmărea pe Sebastian de sub pleoapele pe jumătate lăsate chiar și-n somn. Refuzul prietenului de a se apăra împotriva agresivității sale îl întărâta și mai tare. Într-o seară țipase atât de tare la pereții înguști și la hărțile mapamondului din camera de cămin a lui Oskar, încât acesta l-a numit, pe un ton rece și scăzut, un om lipsit de tact. În noaptea aceea, Sebastian s-a dus acasă singur și le-a explicat lămpilor, pe ai căror stâlpi și-a învîinețit pumnii, că ceva nu e în regulă cu lumea. Că trebuie să fi existat universuri paralele, în care lucrurile mergeau mai bine. În care era imposibil ca un om ca el să-și

piardă norocul, în ciuda rațiunii. În care el și Oskar nu s-ar pierde niciodată unul pe celălalt.

În perioada în care trebuiau să-și prezinte lucrările de doctorat, nu se mai întâlneau de ceva timp pe malul râului Dreisam, ci în vreun bar slinos pentru un *scotch*. Și singura întrebare asupra căreia se mai înțelegeau era cea referitoare la cine era cel mai bun fizician dintre ei. Iar după ce au convenit amândoi că acesta era Oskar, fapt confirmat și de titlul *summa cum laude* cu care a terminat, Sebastian a renunțat la *cutaway* în favoarea jeansilor și a cămășii și s-a însurat.

Nuntașii l-au bârfit cu mâna la gură pe martorul care s-a perindat de-a lungul pereților sălii festive, de parcă, prin prezența sa misterioasă, întunecată, ar fi fost sursa umbrelor din toate cele patru colțuri. Expresia de pe chipul lui părea să spună că nu s-a amuzat niciodată mai copios. În loc de voal, le povestea el nuntașilor jenați, Sebastian ar fi trebuit să-și echipeze mireasa cu un bec verde. Nu de alta, dar așa văzuse el la ieșirile de urgență.

— **P**un pariu pe o navetă de Brunello, spune Oskar, că te-au invitat să scrii articolul doar din cauza crimelor ăloră cu mașina timpului.

Sebastian nu spune nimic. E de la sine înțeles că Oskar are dreptate. Se vede deja din titlu: „Profesorul din Freiburg explică teoriile din spatele crimelor cu mașina timpului“. Ba mai mult, Sebastian s-a străduit să introducă în articolul său niște expresii pe care le știa din mărturia făptașului. După ce a omorât cinci persoane, tânărul declarase că niciodată n-a fost vorba de crimă, ci de niște experimente științifice. Venise din anul 2015 pentru a dovedi valabilitatea teoriei referitoare la existența lumilor multiple. Aceasta nu considera timpul o linie continuă, în desfășurare, ci o acumulare enormă de universuri, care se mărește în fiecare clipă, ca un fel de spumă a timpului, compusă dintr-un număr infinit de bule, ceea ce înseamnă că o călătorie în trecut nu reprezintă o întoarcere într-un stadiu anterior al omenirii, ci un schimb între două lumi. Prin urmare, e posibil să intervii fără probleme în trecut, fără ca prin asta să afectezi în vreun fel prezentul. Astfel, toate victimele sale se pot regăsi în 2015 vii și nevătămate, în perfectă stare de sănătate.

În lumea din care provine, cei omorâți sunt vii, așa că, oricât de rău i-ar părea, nici el nu se simte afectat de legislația din 2007. A refuzat revoltat sfatul avocatului său de a pleda pentru lipsă de discernământ.

— Și tu te-apuci și scrii în *Spiegel* ceva ce depășește cu mult ideile nebunului ăstuia.

— Nu știam că dacă cineva e nebun, automat nu poate să aibă dreptate.

— Ceea ce te provoacă pe tine nu e faptul că ăla e nebun. E dorința, și Oskar indică cu umărul un punct din cameră, de a relativiza o realitate circumscrisă.

— Taci odată, sâsâie Sebastian. Ajunge.

În celălalt capăt al sufrageriei, Maike stă aplecată înaintea și îl ține pe Liam de încheieturile mâinilor. Îi spune ceva și îl trage spre ea, în timp ce copilul își ferește capul într-o parte și alta. Părul îi atârână peste frunte când ridică privirea și-i zâmbește lui Sebastian.

— Știu exact despre ce vorbiți, le zice. Există universuri paralele, în care Liam nu vrea să pună masa.

— Exact, spune Sebastian prietenos.

— Și unul în care Oskar nu se uită atât de urât la noi.

— Asta rămâne de văzut.

— Și poate și unul în care eu nu sunt nevasta ta și Liam nu e copilul tău?

Râde, în timp ce Sebastian se uită confuz. Potențialul semiorfan aleargă în jurul mesei și dispare, urmărit de Maike, pe hol.

— Ești dependent de lumile paralele, spune încet Oskar. De posibilitatea de a întruchipa două persoane în același timp. Cel puțin.

Sebastian se forțează să dea drumul draperiei cu care s-a jucat până acum și pe care îi vine s-o smulgă de pe șină. Chiar lângă umărul său, Oskar dă un bobârnac mukului de țigară și-l catapultează prin geamul deschis. Bonnie și Clyde se reped pe vârful ghearelor prin apă ca să descopere apoi cu dezamăgire mukul scufundat.

— Îți mai amintești de lumea aceea, întreabă Oskar, în care mi-ai spus următoarele: „Vreau să fiu pământul care va tremura sub picioarele tale atunci când te va ajunge mânia zeilor“. În timp ce citează, în jurul gurii i se formează două cute ca niște paranteze ironice.

Normal că Sebastian nu uitase mărturisirea. A rostit-o noaptea, după ce, cu ajutorul unei sticle de whisky, rezolvaseră exercițiul Scufiței Roșii legat de energia întunecată. În cârciumă, scaunele fuseseră deja puse pe mese; chelnerul aștepta la bar (de vreo cinci țigări încoace) ca ei să părăsească odată localul. Dar ei doi nu auzeau și nu vedeau nimic; închiseseră ochii și stăteau cu frunțile lipite, în timp ce umbrele lor de pe perete primeau Premiul Nobel al anului 2020. În seara aceea se apropiaseră mai mult ca oricând. Capetele lor colaboraseră mai bine ca oricând, de parcă ar fi aparținut unei singure ființe. Sebastian ridicase două degete, le lipise de obrazul prietenului său și îi spusese ceva ce îi trecuse prin cap chiar atunci: Vreau să fiu pământul care va tremura sub picioarele tale atunci când...

— Puțin mai târziu însă, continuă Oskar, mi-ai mai zis ceva.

Sebastian își amintește și de asta. Îți supraestimezi importanța, îi țipase atunci lui Oskar în camera de

cămin. Ți-o supraestimezi în general, dar mai ales în ceea ce mă privește!

Accepția lui Oskar despre bunul-gust îi dicta să aprecieze rafinamentul unui asemenea atac, chiar dacă îndreptat împotriva sa. Admira logica precisă a măsurilor menite să-i întărească încrederea (Vreau să fiu pământul care...) și lovitura fatală (Îți supraestimezi...), așa că a rămas în fotoliu și a continuat să privească aprobator ieșirile lui Sebastian.

— Atât de multe lumi, spune acum Oskar. Uneori îmi doresc un mijloc de a te readuce pe calea cea bună.

— Exagerezi.

— Înainte de a te rătăci, erai un fizician foarte bun.

— Nu m-am rătăcit, spune Sebastian stăpânindu-se. Doar că n-am acceptat Interpretarea Mecanicii Cuantice de la Copenhaga ca fiind adevărul suprem. E doar o interpretare, Oskar. Nu-i o religie.

— Nu e o religie, e drept. Se străduiește să fie cât mai științifică. Spre deosebire de escapadele tale cu lumile paralele.

— Să stabilim de pe-acum că în *Spiegel* n-am făcut lobby pentru interpretarea lumilor paralele, doar am explicat. Fiindcă am fost rugat s-o fac.

— Dacă nici măcar nu-ți aperi punctul de vedere, le arăți că prostia se combină și cu lașitatea.

— Încet-încet depășești măsura.

— Ar trebui să te scuturi cineva ca să te trezești. Să-ți dea una, ca să revii la realitate.

— Ce mai e și realitatea asta? întreabă Sebastian pe un ton insinuant.

— Tot, spune Oskar și îl apasă dintr-odată pe Sebastian cu dosul palmei în burtă, ce se pretează experimentului.

Descumpănit, Sebastian ridică un braț, apoi îl lasă să cadă din nou. Caută cu privirea un punct de sprijin pe profilul lui Oskar, apoi pe un porumbel care-și luă zborul și dispăru în curând din câmpul său vizual.

Piciorul de sprijin, piciorul de șut, umerii lăsați, capul plecat – totul trăda capitulare. Dar Oskar nu observase nimic din toate astea. Se întorsese cu spatele, stătea cu mâinile sprijinite de pervaz și vorbea cu capul pe fereastră.

— Poate ai citit și tu 1984 a lui Orwell. În Oceania, oamenii învață sub tortură că un lucru poate fi în același timp contrariul său. Și sunt obligați să accepte o singură variantă dintr-o multitudine de interpretări. Știi cum numește Orwell asta? Fără să se uite, Oskar îl apucă pe Sebastian cu o mișcare neașteptată. Știi?

Sebastian se uită la degetele care-i țin încheietura. Din clipă în clipă, Oskar și el se vor privi în ochi pentru prima oară în seara aceea. Timp de câteva secunde nici unul nu-și va feri privirea. Oskar va trage mai calm din țigară. Apoi va scoate grăbit încă una și o va aprinde în tăcere.

— N-am citit cartea, spune Sebastian.

Când Liam năvălește în cameră, podeaua de sub picioarele lor începe să tremure. Se aruncă din fugă peste Oskar, îi cuprinde șoldurile și pune câte un picioruș în șosete peste pantofii lui solizi și lustruiți. Degetele lui Oskar eliberează imediat încheietura prietenului său.

— O să mă sâcâi toată seara doar fiindcă am apărut în *Spiegel*? îl întreabă Sebastian.

— Cu poză cu tot, spune Liam.

— *Mais non*. Când Oskar îl mângâie pe Liam pe cap, niște fire de păr se ridică unul câte unul, urmând încărcătura electrică a mâinii sale. O să-mi facă tot timpul plăcere să fiu un musafir în viața ta.

Mai schimbă o privire scurtă, în timp ce Liam se agață de puloverul lui Oskar ca să-l urnească din loc.

— Hai odată, picior cuantic! strigă și se bucură văzându-l pe Oskar că râde. Apoi cei doi ȝopăie până la masă, ca o ființă cu două capete și o singură pereche de picioare.

— Apropo, ȝi-am adus ceva, îi spune Oskar peste umăr lui Sebastian. O mănușă oficială de luptă.

Mai dă o tură cu Liam în jurul mesei, apoi, deși știe care e locul lui, acceptă scaunul oferit de Maike care înfinge lumânări în niște sfeșnice.

— Mănușă de luptă, auzi, mormăie Sebastian care a rămas lângă geam. Deja știi cine va alege armele.

Privește spre coroanele castanilor în care vrăbiile fac tărăboi și se întreabă dacă ciripitul lor, înregistrat pe o bandă derulată invers, n-ar semăna cu vorbele oamenilor. Cu un sporovăit continuu, Câte-un roman pentru fiecare pasăre și pentru fiecare zi.

Cu brațele ei lungi, pe bronzul cărora un tricou cu mânecă scurtă și-a lăsat contururile deschise, Maike împarte salată de rucola dintr-un castron. Își suflă o șuviță de pe frunte și se uită rugător la Oskar.

— Și, întreabă ea, ce face un accelerator de particule?

— Ah, Maik.

Oskar a renunțat la e-ul final din numele ei chiar de la prima întâlnire; de atunci, a rămas fidel formei prescurtate. De fiecare dată când li se întâlnesc privirile, ironiile reciproce le luminează fața, astfel încât un observator superficial ar putea trage concluzia că, de fapt, sunt îndrăgostiți pe furiș unul de celălalt.

— Știi bine că mi-au trebuit zece ani ca să mă obișnuiesc cu existența ta pe pământul ăsta al lui Bohr...

— Ce e Bohr? îi întrerupe Liam.

— Un mare fizician, spune Oskar. Universul îi aparține celui care-l poate descrie cel mai bine. Își pune un deget pe nas, de parcă ar trebui să apese o tastă ca să se poată întoarce la subiectul conversației. Când își aduce aminte, arată spre Maike: Mă gândeam că, dacă tot ești, ai putea măcar să ai grijă de Sebastian. Dar ce faci tu? O treabă extraordinar de proastă. Îi permiți să se facă de râs în public.

Maike dă din umărul stâng, ca de fiecare dată când nu știe ce să mai zică.

— Stai jos, îi spune lui Sebastian, care între timp s-a apropiat de masă, pe când Oskar o privește de parcă ar ști un banc bun despre ea, pe care însă nu-l va spune, din politețe.

Sebastian aranjează o bretea de la rochia lui Maike și o mângâie pe ceafă, înainte de a se așeza. Când Oskar e la ei, o atinge mai des decât de obicei. Asta îl enervează, dar nu se poate abține. În clipa asta își dorește chiar să se ducă la fereastră, ca Oskar să vadă mai bine cum lumina din fundal îi scoate în evidență roșeața din obraji și cum îi proiectează conturul siluetei pe sub rochie, ca pe un ecran. Oskar trebuie să înțeleagă că Maike e ceva prețios de care ai grijă și pentru care trebuie să fii invidiat. Astfel de gânduri i se par respingătoare, dar și mai respingător e faptul că pe Maike n-o deranjează comportamentul lui schimbat, ba mai mult, ridică tonul cu o octavă.

— Începeți.

Oskar desface șervetul cu coatele ridicate și îl întinde în poală, la fel ca mai înainte, când și-a dat la o parte... când s-a așezat.

— Apropo, spune Sebastian apăsător ca să dea de înțeles că vrea să schimbe subiectul, cearta mea cu Oskar e deosebit de actuală.

— Bravo vouă. Cu cuțitul și furculița, Maike împăturște salata în pachetele ordonate. Atunci o fi existând și cineva care și-a dat seama între timp de ce vă certați.

— Mie chestia asta mi se pare mai degrabă răsuflată.

— Ba, dimpotrivă, replică Sebastian. Până la urmă, e vorba de știință și moralitate. Un subiect inepuizabil. Gândiți-vă numai la scandalul ăla cu medicii.

— N-am auzit nimic despre asta.

— La spitalul universitar, pacienții bolnavi de inimă mor în timpul operațiilor din cauza pierderilor mari de sânge. Cineva a făcut o sesizare. Se pare că testaseră niște produse interzise, care împiedicau coagularea sângelui.

— Normal, cu adunătura asta a voastră din Freiburg! După fiecare îmbucătură, Oskar își tamponează buzele cu șervetul. Până și plebea din tren vorbea despre asta.

— Ce înseamnă „plebe“? întreabă Liam, care nu și-a învins deocamdată nici un oponent în lupta cu salata.

— Nu contează acum, se grăbește să spună Maike.

— De fiecare dată când ceva nu contează, vorbiți ori despre sex, ori despre naziști! se smiorcăie Liam.

— Nu mai face pe deșteptul! spune Maike.

Liam aruncă furculița imediat.

— Naziștii au întins sârmă ghimpată pe străzi, ca să le taie americanilor din decapotabile capetele. Am văzut la televizor!

— Mănâncă-ți porția de broccoli! spune Sebastian.

— E rucola, spune Maike.

— Nu cred că făceau experimente pe pacienți, continuă Sebastian, străduindu-se să mențină cursul. Nu cred că industria farmaceutică e atât de inconștientă, mai ales cu tot scandalul ăsta din presă...

— Trebuie să discutăm neapărat despre asta? intervine Maike.

Oskar ridică privirea mirat.

— *Ça va*, Maik?

— Mama-l cunoaște pe ucigaș ! strigă Liam.

— Acum te trimit la culcare !

— Vorbești prostii, Liam, spune Sebastian care deocamdată n-a mâncat nimic, dar a băut, în schimb, două pahare de vin deja.

— Mama cunoaște un medic principal din secția lui Schlüter. Și, spre Oskar: Schlüter e șeful medicilor, care a fost arestat. Urmează să fie suspendat. Din cauză de vătămare corporală soldată cu deces.

Chipul lui Oskar se luminează.

— Tovarășul de ciclism al lui Maik ! El lucra la spital. Cum îl chema ?

— Ralph, spune Maike.

— Dabbeling. Sebastian îi aruncă lui Oskar o privire tăioasă.

Dacă Maike n-ar fi atât de ocupată să-și ascundă urechile înroșite, s-ar putea întreba de unde știe Oskar de prietenul ei de ciclism. Cu siguranță nu l-a amintit la întâlnirile de vineri.

S-a întâmplat însă cu o altă ocazie, despre care Maike habar n-avea, fiindcă îl știa pe Sebastian plecat la o conferință în Dortmund. Dar Sebastian stătea întins pe o canapea veche de sub un acoperiș înclinat, ca un roman care se pregătește să ia masa, sprijinit pe un cot, cu cealaltă mână gesticulând de mama focului. Dabbeling ăsta e un tip, povestea el, al cărui orgoliu ar fi topit și oțelul. Pe lângă un program de lucru infernal, absolvise și un curs de pregătire, care, în funcție de orar, îl trimitea dis-de-dimineată sau seara târziu pe vârfurile muntelui Schauinsland. Se epila pe picioare și pe brațe ca să reducă rezistența aerului în mers și dacă dădeai mâna cu el, aveai senzația că atingi un

mort. Nu pricepea de ce se împrietenise Maike la clubul de ciclism tocmai cu tipul ăsta scârbos și cum de suporta să-l vadă de două ori pe săptămână. Aici îl întrerupse vocea amuzată a lui Oskar: „De două ori pe săptămână? În costume mulate de cicliști? Cu capetele roșii și cu părul atârând de sudoare” – la care Sebastian n-a știut să-i răspundă.

Iată-l că se ridică, înconjoară masa și dă să mai toarne niște vin.

— Lui Maike nu-i place să discute despre implicarea lui Dabbeling în scandalul medicilor, spune, dar nu-i iese tonul glumeț, de parcă l-ar fi produs pe instrumentul nepotrivit. Mai-mai să se ciocnească de soția lui când aceasta se ridică, încă mestecând, ca să adune farfuriile de salată. Mușchii de pe tâmplă îi lucrează vizibil.

— Nu mi se pare amuzant, spune. Ralph e anestezistul preferat al lui Schlüter. Se înțeleg perfect, atât în sala de operație, cât și spiritual. Acum toți au impresia că Ralph știe ceva despre contactele lui dubioase cu concernul farmaceutic. Și că ar distruge tot spitalul, dacă ar vorbi.

— Am înțeles. Sprâncenele lui Oskar se ridică compătitor. L-au amenințat pe săracul om?

— Da, i s-a întâmplat și asta, spune Maike. Dacă vrei, poți fi foarte empatic.

Duce maldărul de farfurii la ușă și îl roagă pe Oskar să-și aprindă țigara doar după următorul fel de mâncare. Nu dispare bine, că Liam dă buzna imediat în camera alăturată, unde pe pervaz e o cutie de biscuiți. Pe ușa întredeschisă, Sebastian se uită după el, în timp ce Oskar, cu capul dat pe spate, suflă în aer sculpturi

de fum. Preț de câteva minute, tăcerea e blândă și liniștitoare.

— Apropo de chestia de mai înainte, spune apoi Oskar. Am vorbit serios, *cher ami*. Colegii râd de strădaniile tale științifice. Dacă publicul e atât de important pentru tine...

Liam, care se întoarce cu firimituri pe buze, îl obligă pe Sebastian să ridice mâna amenințător. Cu un rânjel provocator, Liam se repede spre brațele lui Oskar.

— Nu ești cam mare pentru așa ceva?

— Eu nu, spune Liam. Poate tu.

— Știi, îi spune Oskar lui Liam, că de fiecare dată când furi un biscuit, se desface o a doua lume, în care n-ai furat biscuitul ăsta?

— Universurile paralele, dă din cap Liam. Când mama mă întreabă dacă am mâncat dulciuri pe furiș, îi răspund tot timpul: da și nu. Dar nu funcționează deloc.

Oskar râde și se șterge la ochi cu dosul palmei.

— Dar ai dreptate, să știi! strigă. Dacă îmi permiți, mâine-seară o să te citez.

— Mâine-seară? întreabă Sebastian.

— Ce faci în weekend? întreabă Oskar.

Sebastian se ridică și se duce după o scrumieră.

— Duminică mă duce în tabăra de cercetași, spune Liam.

— Și după aceea, și Sebastian trânteste scrumiera pe masă, mă baricadez în camera de studiu și întorc lucrurile cu capul în jos și cu picioarele în sus.

— Și cum se va numi capodopera?

— Timp de expunere, sau despre ființa timpului.

— Asta ți se potrivește perfect. Oskar își reține următoarea cascadă de râs. Și Maik ce face?

— Pleacă la Airolo pentru trei săptămâni. Zi-mi, ce se-ntâmplă mâine-seară?

Oskar schițează cu mâna un gest misterios.

— La Airolo? repetă el. Singură?

— Doar nu-ți închipui că mă duc cu medicul-șef?

Maike a intrat neobservată în cameră și a așezat pe masă un castron de tortellini. Când Sebastian dă să ridice mâna anemic, îi dă *high five*, privindu-l pe furiș pe Oskar. Revoltat că și-a pierdut poziția din centrul atenției, Liam dă din picioare și alunecă din poalele lui Oskar. Acesta se ridică și se duce la fereastră, ignorând scrumiera, și privește chiștocul care aterizează în canal și se lasă purtat de curent. Bonnie și Clyde nu se văd nicăieri.

— Apropo de călătorii. Maike îl ajută pe Liam să aprindă lumânările ale căror flăcări abia se disting în lumina de seară. Poate nu ți-ar strica nici ție o pauză. Nu arăți prea bine.

Cu mâinile în buzunare, Oskar se întoarce încet la masă.

— Nu dorm destul, spune.

— Îți fac patul din camera de studiu. Acolo e liniște.

— Mi-a prescris medicul ceva. Oskar se bate peste partea stângă a stomacului, de parcă ar purta un sacou cu buzunar interior.

— Și mie! vociferează Liam și iese alergând din cameră, fără ca cineva să-l mai poată opri. Se aude ușa trântindu-se, în baie se trage un sertar. Liam se întoarce cu o cutiuță de plastic.

— Îi e rău în mașină, explică Maike. La drum mai lung vomită până nu mai poate.

— Una la dus, una la întors, spune Liam mândru. Oskar cercetează cu atenție pastilele.

— Arată exact ca ale mele, spune. Astfel de afecțiuni sunt reversul talentelor ieșite din comun.

— Pe bune? Ochii lui Liam se rotunjesc și pe pupile apar niște punctulețe luminoase.

— Ajunge, îi întrerupe Sebastian.

Oskar s-a așezat, împunge un tortellini și ține furculița ca pe un băț indicator.

— *Mes enfants*, spune. Există zone ale gândirii în care omul nu are acces fără să fie pedepsit. Durerile de cap și deficiențele de caracter sunt prețul minim pe care trebuie să-l plătești. Știu despre ce vorbesc. Liam. Când întinde mâna, Liam se grăbește să-și pună și el palma în mâna lui. Părinții tăi sunt drăguți. Dar cam prea normali ca să-și dea seama ce înseamnă talentele ieșite din comun.

— Nu-i împuia capul cu prostii, spune Maike furioasă.

— Auzi, îi zice Oskar, mestecându-și pasteles gânditor, și asta are rucola?

Larma pițigoilor se amplifică odată cu lăsarea amurgului. Au o grămadă de discutat. În jurul felinarului încă neaprins dansează un nor de țânțari, atras, pare-se, de simpla amintire a luminii. Doi lăstuni, zburând în zigzag, par să împărtășească aceeași amintire.

Înăuntru, seara târzie a vopsit pereții în roșu. Clinchetul lingurițelor se aude ca o muzică în farfuriile de desert; vinul din pahare pare aproape negru. Liam are interdicție de vorbire și buza inferioară lăsată îl împiedică să-și mănânce desertul. Maike își sprijină bărbia cu mâna și întoarce lingurița când linge crema de ciocolată.

Și momentele liniștite le aparțin întâlnirilor de vineri, la fel de bine ca provocările, diplomația și războiul sufocat. În momentele astea contemplative, Maike e cea care vorbește mai mult. Povestește cu plăcere despre ieșirile cu bicicleta, despre arșița insuportabilă de pe dealurile fără umbră și de îmbrățișarea răcoasă a vântului când urcau. Despre schimbările bruște de temperatură în culoarele de curenți și despre ce înseamnă libertatea, despre cum e să fii atât de rapid încât să te autodepășești. De fiecare dată spune că

viteza te menține tânăr, și asta nu doar din cauza teoriei fizicienilor, conform căreia pentru un corp în mișcare timpul trece mai încet.

În timp ce vorbește, Sebastian o privește nemișcat. Doar când râde, îi mai aruncă o privire scurtă lui Oskar, de parcă ar avea ceva de împărțit. Nu e deloc atent la cuvintele rostite de Maike. Se gândește la cât de mult o iubește și la cât de mult se bucură, în ciuda acestor sentimente, de timpul pe care urmează să-l petreacă singur. La gândul că va sta trei săptămâni la birou, simte un tremur plăcut în plex. Încă din prima zi, va încărca Volvo-ul până la refuz cu provizii și apoi nu va mai părăsi apartamentul. Va scoate receptorul din furcă, va întoarce televizorul spre perete și va lăsa patul rabatabil al lui Oskar desfăcut în mijlocul camerei de studiu. Restul încăperilor le va șterge de pe harta habitatului său. Se va face liniște. Faptul că nu va fi deranjat de nimeni timp de mai multe săptămâni i se pare un lux inimaginabil. Când se va gândi la timp și spațiu, îi vor trece prin cap imagini asemănătoare cu mângălelile abstracte ale artiștilor lui Maike, care, după cum își închipuie deseori Sebastian, nu fac altceva decât să se apropie, în naivitatea lor, de adevărata esență fizică a lucrurilor, cu ajutorul formelor și culorilor. Trei săptămâni se va bucura Sebastian de creșterea șirului de litere asemănător unei râme de pe monitor, umplând pagină cu pagină, până când, în sfârșit, o propoziție, păstrată de ceva vreme pentru acest scop, va pune punctul pe i: „Și cu asta am spus totul“.

Capul lui Sebastian alunecă mai jos, până când mâna ajunge să-i împungă obrazul. Oskar îl urmărește peste masă și intervine din când în când cu câte-un

mormăit, pentru a susține fluxul neîntrerupt al lui Maike. Îi zâmbește lui Sebastian, care a pierdut de tot firul conversației și e preocupat acum de considerații legate de fizică. Mai demult, Oskar reușea să-și dea seama din mișcările sprâncenelor și ale buzelor strânse în ce toane e prietenul său. Aceste vremuri au trecut. Acum stă lângă gândurile lui Sebastian ca lângă un râu pe care nu-l vede, nici nu-l aude, dar despre care știe că nu se oprește niciodată. Totuși, gustă în continuare simpla prezență a acestui curs străin. Pentru Oskar, asta înseamnă enorm. Încă din tinerețe se simte de parcă s-ar fi rătăcit printre secole și ar fi nimerit într-o viață străină, în timp ce undeva, într-o altă epocă, oameni precum Einstein și Bohr îi deplâng absența de la discuțiile lor. Pe atunci, înainte de marile catastrofe europene, nu numai că existau capacitățile spirituale necesare, dar ele erau dublate și de voința de a duce lucrurile la bun sfârșit. Melancolic, Oskar își imaginează ce-ar fi însemnat să se fi născut în 1880. Nu se împacă deloc bine cu vremurile moderne, în care preponderente sunt prostia, isteria și ipocrizia, care au transformat existența într-un carusel ce se învâрте zgomotos și catapultează tot ce-i important din centru spre periferie. Singura persoană care-l mai alină e Sebastian, iar când își dă seama de asta, devine din nou nerăbdător cu prietenul său. Sebastian e un dezertor, un trădător al noii revoluții spirituale, la o sută de ani după Einstein și Bohr. Orice nouă abatere de la fizica teoretică e o abatere de la posibilitatea de a petrece mai mult timp împreună. Dacă există ceva la care Oskar nu vrea să renunțe, aceasta e dorința de a-l recâștiga pe Sebastian.

Băgând de seamă că discursul lui Maike s-a epuizat și că Sebastian nu face decât să traseze linii pe fața de masă cu coada linguriței, brusc, Oskar se apucă să le povestească o anecdotă neîncheată despre un tânăr asistent științific. Asemenea lui Heisenberg, tipul își pune în cap să se izoleze pe o insulă și să se plimbe până când îi vin idei geniale, așa că își cheltuiește agoniseala de-o viață pe călătoria spre insula Sylt. Se plimbă și se tot plimbă, până într-o zi, când află că Heisenberg avusese revelația cu principiul incertitudinii pe insula Helgoland, nu pe Sylt. Apoi Oskar nu mai știe ce-a vrut să zică, mai ales că nu era vorba de o întâmplare adevărată, ci de o anecdotă care a funcționat cândva într-o situație diferită.

Aproape că s-a lăsat întunericul. Jos, în fața casei, felinarul a ratat o încărcătură electrică și probabil nu va mai lumina toată noaptea. Munții și-au trimis un spion nocturn: o bufniță mică stă undeva pe o ramură a castanului și țipă deznădăjduită, ca în căușul palmeilor. Tacâmurile zac în cruce pe farfurii. Capul lui Liam începe să se balanseze în ritmul propriei somnolențe. Cu brațele și picioarele încrucișate, Oskar arată de parcă ar poza pentru o fotografie alb-negru. Înainte ca scena să înghețe într-un instantaneu, își îndreaptă spatele și trage aer în piept. E clar că vrea să anunțe ceva. Își mângâie freza fără cusur și, bătând în pachet, mai extrage o țigară fără filtru.

— Mai demult, i se adresează lui Sebastian, probabil că ne-am fi întâlnit într-un luminiș, chiar la răsărit.

Capul lui Liam tresare imediat. Curiozitatea îi reglează respirația somnoroasă, în timp ce Sebastian își

scoate cu greu capul din desişul gândurilor. În sfârşit, îşi dă seama că întunericul din cameră nu-i este de nici un ajutor, înclină scaunul şi aprinde candelabrul. Maike îşi înghite un căscat şi, fără nici un chef, adună tacâmurile pe o farfurie cu resturi de mâncare.

— Mai nou, spune Oskar, cercetând ţigara neaprinsă pe toate părţile, astfel de luminişuri sunt supravegheate cu camere şi microfoane.

— Vorbeşti în ghicitori, spune Maike. Căscatul profită de ocazie şi forţează fălcile să se apropie la ultimul cuvânt rostit.

Oskar aşază ţigara neaprinsă pe masă, îşi împătureşte şervetul şi se întoarce din nou către Sebastian.

— Televiziune, spune el. Media. Astea-ţi plac ție, *n'est-ce pas?*

E ceva alarmant în vocea lui, care îl trezeşte definitiv pe Sebastian.

— Ce ai de gând?

— De ceva timp, ZDF-ul¹ a adoptat un nou format de programe ştiinţifice, spune Oskar şi se ridică de la masă. *Circumpolar*. Am acceptat în numele amândurora. Măine-seară ne ducem la Mainz. Entuziasmat, ridică un deget. Fix la 11 seara. Emisiunea e în direct.

Strigătul de bucurie al lui Liam îi asigură retragerea. Exaltat, băiatul înconjoară masa şi se agaţă de cămaşa lui Sebastian. Exact atunci, Maike aleargă şi ea la geamul deschis. Cu mişcări agitate, goneşte ceva zburător înapoi în întuneric.

— O bufniţă! strigă. Aţi văzut? E incredibil!

— Tati, ţipă Liam. O s-apari la televizor?

---

1. Post de televiziune german.

— Mie mi se pare că mă duc la oaste.

Ușa de la baie se trânteste. Sebastian caută privirea lui Maike, dar aceasta atârână încă pe geam și se uită în urma păsării măiestre. De fapt, lui Sebastian nu-i vine deloc să râdă, dar pereții abdominali i se cutremură deja. Râsul urcă în el ca un val de bule de aer și scutură trupul firav al lui Liam, care stă rezemat de el. Când își aude sunetul propriului râs, își dă seama că zarurile au fost aruncate. Oskar a luat în calcul mândria lui Sebastian și a prezentat lucrurile în așa fel încât să-i fie imposibil să renunțe la o asemenea provocare.

— Pușlamao ! îi strigă, întorcându-se spre hol.

N-ar putea spune de ce i-a venit în cap tocmai acest cuvânt ridicol.

Trei sticle de vin goale au rămas pe masă. Fereastra e închisă, niște molii se lovesc de geam. Adulții s-au retras în camera de zi; două încăperi mai încolo, Liam se chinuiește să adoarmă. Muzica în surdină urcă peste rotocoalele de fum din tavan. Sebastian stă pe canapea, leagănă în pahar un deget de *scotch* de culoarea chihlimbarului și se bucură de căldura difuză din stomac, neștiind dacă e din cauza alcoolului sau a fericirii. Oskar și Maike dansează cu simțurile toropite de băutură și oboseală. Ea și-a închis ochii și și-a lipit obrazul de umărul lui. Sebastian îi urmărește și simte că se afundă în perne. Cu mâna liberă, apucă un braț al canapelei, de parcă ar căuta un mâner cu care să oprească trecerea clipei. E ultima seară fericită din această casă și, mai mult decât oricine altcineva, Sebastian se simte binecuvântat că nu prevede viitorul.

*Capitolul doi în șapte părți,
în care se petrece prima jumătate
a fărădelegilor. Omul este înconjurat
din toate părțile de animale*

1

Au trecut două zile, e duminică, începutul serii. Sub un cer ca ăsta, se gândește Sebastian, lumea seamănă cu un glob cu zăpadă nescuturat de mult, parcă uitat de Dumnezeu pe un raft. Doborât de oboseală, s-a gândit să se relaxeze puțin. Vântul îi flutură părul și cămașa. Afară, pajiștile se întind în lumina caldă, stâlpii electrici stau lipiți de umbrele lor deformate. În cartier, strada întortocheată a fost marcată, astfel că zona arată ca un sat de vacanță pentru schiori, indiferent de sezon. Telescaunele par ordonate pe linia orizontului; câțiva brazi formează grupulețe izolate. Când de pe stâncă se pornește avalanșa de pietre, o plasă de sârmă reține toată încărcătura. În șanț zace o pisică neagră, căreia traversatul șinelor prin stânga i-a adus ghinion.

Când nu admiră priveliștea, Sebastian își îndreaptă privirea către linia mediană ale cărei bucățele albe par să curgă spre el, înainte de-a dispărea în sens invers sub mașini. Cu cât se uită mai mult, cu atât i se pare

că aude mai clar un zgomot de pași înfundați : e timpul care trece.

Noaptea trecută n-a dormit mai mult de două ore. Abia reușise să închidă un ochi, în ciuda inimii care-i bătea agitat și a așternuturilor ude, că la șase s-a și trezit cu un Liam exaltat lângă pat, care-i cerșea atenția și îi cerea aprobarea pentru rezultatele unui calcul. În maximum 26 de ore, 13 minute și *circa* zece secunde, strigă el, avea să fie deja în pădure cu cercetașii!

Sebastian s-a trezit cu senzația că tocmai supraviețuise unei catastrofe de care-și amintea cu greu. Cu toate acestea, n-a putut să nu zâmbească la vederea lui Liam, atât de încântat, și la auzul cuvântului „circa“. Și l-a imaginat pe fiul său, înarmat cu hârtie și creion, vânând secundele care, de îndată ce le nota și le fixa, nu mai erau valabile. Când Sebastian și-a dat jos picioarele din pat, punându-le pe podea, amintirea serii precedente se așternu pe umerii săi ca o manta de plumb. La apăsarea butonului, radioul din baie scuipe o explozie de sunete, de parcă zgomotul s-ar fi acumulat în el de-a lungul nopții. De frică să nu cumva să-și audă numele în difuzoare, Sebastian opri aparatul imediat. Dădu drumul la apă caldă la maximum și se băgă sub duș. În timp ce aburul încețoșa ușile de sticlă, își explică de mai multe ori și cu argumente solide că, de fapt, nu se întâmplase nimic rău. *Circumpolar* va avea o cotă de audiență redusă, iar colegii de la Institut nu urmăreau oricum emisiuni de popularizare a științei. Și-n afară de asta, nimeni n-ar fi luat lucrurile atât de în tragic ca el. În ziua de azi, nimeni nu reține ceva mai mult de câteva zile, mai ales dacă acel ceva a fost difuzat la televizor.

La o aruncătură de băț de strada lui, o flotă de nave strălucitoare cu capete încornorate traversează o mare galbenă ca soarele. După un scurt moment de iritare, Sebastian distinge niște cerbi care...

— Ia te uită, Liam! La stânga!

...au ieșit la plimbare în lanul de rapiță. Și care au și dispărut. De-a lungul străzii, copacii aleargă înapoi în direcția din care a venit Sebastian. Aerul miroase a ciuperci, pământ și ploaie care n-a mai căzut de săptămâni întregi. Lui Sebastian i se face dor să călătorească spre sud, de parcă sudul ar fi un punct de destinație concret. Încearcă să fluiere ceva, *I haven't moved since the call came*, dar sunetele care-i ies pe gură n-au nimic de-a face cu melodia din capul lui.

Imediat după emisiune, a sunat-o pe Maike. Nu și-a luat rămas-bun de la nimeni, s-a întors doar puțin la garderobă să-și ia geanta și, căutând ieșirea, s-a rătăcit pe holurile televiziunii. Când în sfârșit a avut semnal, a format numărul apartamentului din Freiburg și a fost luat prin surprindere de țipătul bucuros al lui Liam și de vocea veselă a lui Maike. „Asta da!“, râse ea și schimbă tonul când își dădu seama în ce situație se află Sebastian. Îl compătimi, fără să ia în serios gravitatea situației. Probabil din cauza gălăgiei din studio, Maike nu auzise și nu văzuse nimic altceva, decât o dispută științifică aprinsă. Sebastian se simți ușurat și asta îi dădu aripi. Hotărî să nu mai petreacă noaptea singur într-un hotel din Mainz și să se întoarcă la Freiburg. În timpul cursei nebunești de trei ore pe autostradă, roțițele din minte i se învârtiră încontinuu, încercând să analizeze dintr-o perspectivă nouă, după douăzeci de ani petrecuți împreună, personalitatea, caracterul și starea de spirit a lui Oskar. Nu se poate spune c-ar fi ajuns departe cu analiza. Nu reușea să se concentreze și se trezea în fața aceleiași concluzii, ca și când s-ar fi lovit de un perete: oamenii ca Oskar consideră viața o competiție pe care trebuie s-o câștige.

Acasă, Maike îl aștepta la ușă cu un *whisky sour* proaspăt făcut și, spre mirarea lui, îi spuse ceva asemănător: că Oskar nu se mulțumea să câștige, el voia și ca restul să piardă.

— Ține mai mult la o confruntare decât la tine. Părea că n-au mai vorbit despre Oskar de ani de zile și că în noaptea aceasta au ajuns la aceeași concluzie. Maike a ascultat ore în șir tiradele pline de ură ale bărbatului ei, i-a spus în repetate rânduri că îl iubește și că, din partea ei, un idiot ca Oskar ar face bine să dispară de tot din peisaj. Când în sfârșit Sebastian s-a îmbătat, l-a dus în pat.

Acum ocolește pe contrasens ca să nu treacă peste cadavrul strivit al unui iepure. O pasăre de pradă cu ochi negri s-a așezat pe un stâlp de delimitare.

Probabil, se gândește Sebastian, toate astea au o noimă. E un semnal de avertizare, un deocamdată-ai-avut-noroc, ca să nu se ajungă la o adevărată tragedie pe viitor. Desigur că știe ce comoară e Maike. Dar de aseară are impresia mai mult decât clară că nu mai merită deloc comoara asta. Clienții bogați ai galeriei își iau la revedere de la ea punându-și mâna pe fundul ei, fapt despre care știe doar din poveștile ei, fiindcă n-a mai luat parte de mult la nici un vernisaj. Când Maike se duce în baie ca să-și picteze (cum se exprimă ea) o față mai drăguță, Sebastian se reazemă de ușă și-i spune că fizica e un șef nemilos, vrând, de fapt, să spună că are de lucru și în weekend. Și nu iese bine pe ușă, că se și așază cu Liam pe jos în camera de copii și se apucă să discute cu el despre Big Bang. Pe pereții apartamentului atârnă picturi mari, despre care lui

Maike îi vin niște idei pe care el nu le înțelege. Sebastian îi știe pe tinerii artiști care par prea mici pentru ochelarii și pantalonii lor și care rostesc cu mine transfigurate propoziții formate exclusiv din substantive. Îi cunoaște și pe colecționarii ale căror costume costă o avere ca să arate cât mai ponosit cu putință. Faptul că Maike nu-i dă nici un motiv de gelozie ține de lipsa ocaziilor sau de nivelul scăzut al producțiilor artistice.

A insistat să i-l prezinte chiar și pe Dabbeling. Sebastian a dat mâna cu medicul-șef în clubul de ciclism și l-a compătimit pe tip pentru membrele firave, făcute parcă din sârmă, și pentru chipul chinuit. Sebastian și-a închiriat o bicicletă și a ignorat privirea celorlalți sportivi, în ai căror ochi se citea numărul exact al întâlnirilor dintre Maike și Dabbeling.

Pe prima bucată mai abruptă a Schauinsland-ului, medicul-șef îi depăși țâșnind ca din pușcă. Binedispusă, Maike își însoțea bărbatul la pedalatul pe urcuș. Abia pe vârful muntelui se întâlniră cu Dabbeling, care făcuse drumul în doar 35 de minute. Stătea culcat pe jos, cu picioarele pe o bancă, și își ridica trunchiul, atingând cu fruntea când genunchiul stâng, când pe cel drept. La cafea se uita nerăbdător la peisaj, meditând la câți oameni ar mai fi putut depăși în acest timp. Ultimul lucru pe care îl văzu la Ralph Dabbeling fu spatele lui încordat, îmbrăcat în poliamidă galbenă, care la o frână în pantă se înclină periculos de mult spre asfalt. Maike și Sebastian au mai zăbovit pe munte și pe drumul spre casă au mâncat într-un restaurant bun de pe Günterstal.

— E totul în ordine?

Liam e prea tăcut azi.

Sebastian potrivește oglinda retrovizoare până când își vede fiul. Cu capul căzut într-o parte, Liam stă ghemuit pe colțul banchetei din spate. Doar centura de siguranță îl ține să nu cadă, ca o dungă lată peste gât și piept. Se pare că medicamentul pentru rău de mașină își face efectul. Când au plecat, Liam a făcut cu mâna spre casă, de parcă s-ar fi îmbarcat într-o expediție în jurul lumii. Sebastian ridică geamul și dă să închidă radioul, deși nu se aude nici o muzică. Momentan, somnul e cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla fiului său.

Cu cât se îndepărtează de Freiburg, cu atât mai repede încep să intre în acțiune roțițele din capul lui Sebastian. Își întinde brațele; un căscat zboară prin aer, pătrunzând până în cel mai ascuns colț al plămânilor. În săptămânile ce urmează va avea timp berechet să se supere pe el însuși. Nu numai din cauză că a acceptat din nou provocarea cuiva mai puternic decât el, dar și fiindcă e prea mândru pentru provocările celor slabi. Scribe articole ca acela din *Spiegel* fiindcă revistele de specialitate nu-l tipăresc. Își închipuie că nu e nimic nedemn în a populariza o idee științifică în rândul publicului larg. Dar când și-l imaginează pe

Oskar citindu-i explicațiile, simte cum i se urcă sângele la cap.

Interpretarea lumilor multiple, a scris Sebastian, e o ieșire din paradoxul central al existenței umane. Din modul de abordare al fizicii clasice nu reieșea clar de ce universul se potrivește cu o precizie monstruoasă nevoilor vieții biologice. Dacă, de pildă, viteza de expansiune a spațiului ar fi cu o fracțiune mai mare sau mai mică – omenirea n-ar mai exista. Probabilitatea ca universul să se nască în condițiile cunoscute era de unu la zece la puterea a cincizeci și noua în momentul Big Bang-ului. Astfel, existența pe Pământ e la fel de improbabilă ca posibilitatea de a nimeri toate cele șase numere la loto de nouă ori la rând. Din punct de vedere stocastic, omenirea ar putea fi considerată inexistentă. Oamenii sunt striviți de-a dreptul de improbabilitatea existenței lor și tocmai asta explică faptul că tânjesc după un Creator.

Cei care nu cred în Dumnezeu, continuă articolul, trebuie să apeleze la statistici. Fiindcă, dacă Big Bang-ul n-ar fi dat naștere la un singur univers, ci la zece la puterea a cincizeci și noua, atunci n-ar mai mira pe nimeni dacă într-unul dintre acestea s-ar găsi condiții optime pentru viață. Singura explicație logică, neteologică a existenței umane e interpretarea spațiului (și, automat, a timpului) drept o acumulare infinită de lumi, care se îmbogățește cu straturi noi în fiecare secundă. O spumă crescândă de timp, în care fiecare bulă reprezintă o lume aparte. Tot ce se poate întâmpla se întâmplă – revista din Hamburg ținea la sloganurile atractive.

Articolul nu spunea nimic fals. Mai mult decât atât, în domeniul respectiv, termenii precum „fals” sau „adevărat” nu mai contau aproape deloc. Dar tocmai acest

lucru provocase atitudinea batjocoritoare, nemiloasă a lui Oskar. Așa sunt ei, proștii!, l-a auzit Sebastian exclamând. Iau un pronume interogativ, un „de ce?“ drăguț, îl aruncă asupra lumii și se mai și miră că nu găsesc un răspuns de Doamne-ajută. Până și păsările din copaci, care nu fac altceva decât să ciripească, fără să pună întrebări stupide, sunt mai deștepte decât tine!

Sebastian ia o mână de pe volan și își șterge sudoarea de pe buza superioară. Și mai rău decât micile înțepături ale lui Oskar îl deranjează faptul că interesul său pentru astfel de teorii îi afectează viața. În ultimul timp se retrage tot mai des după masă în camera de studiu. Stă și-si rumegă hârțoagele până când un fragment de formulă începe să i se învâртеască în cap ca un disc de vinil zgâriat. În unele nopți nu mai îndrăznește să se întindă în pat, fiindcă în liniștea întunecată a dormitorului, gălăgia stridentă din cap poate crește până la paroxism. O dată, Maike a intrat în camera lui mult după miezul nopții. Tălpile ei goale pe hol răsunau ca pașii unei fete. Când și-a ridicat privirea, i s-a părut că în cămașă de noapte o vede mai fragilă și mai mică decât de obicei. Rămâi cu noi, i-a spus ea și a dispărut înainte ca el să-i poată răspunde. Sebastian nu s-a dus după ea, fiindcă nu-și dădea seama dacă o văzuse sau nu aieva.

După astfel de nopți, dimineața nu prea mai știa pe ce lume e. La micul dejun nu e un soț lângă soția lui, ci o persoană care stă față-n față cu doi străini în propria-i casă și se uită înspăimântat la ei. Uneori, Liam i se pare mult mai mare decât e de fapt, râsul lui de copil îi sună fals, locul său preferat i se pare un

colț în care se simte nesigur. În sânul propriei familii, Sebastian se simte de parcă ar fi aterizat din greșeală într-o lume străină. Cunoaște prea bine senzația îngrozitoare că e doar un musafir în propria viață. Încă de la nașterea lui Liam, are momente în care se consideră un impostor care are parte de un noroc pe care nu-l merită și pentru care va fi pedepsit cândva foarte dur. În clipe ca acelea ar vrea să-și scoată pielea și s-o lase undeva ca pe o haină împrumutată, înainte să-i fie confiscată de autoritatea care i-a împrumutat-o. Sunt și zile în care-și închipuie că nu e vorba de o problemă personală, ci de una fizică.

Odată, în prezența lui Oskar, Sebastian a numit aceste rătăcirii efectele secundare ale unei idei mărețe. La care el l-a admonestat cu degetul arătător. Nu-ți mai face griji din pricina nevrozelor tale, îi spuse. Tu n-o să devii niciodată vedetă. Toate lucrurile care au vreo importanță pentru tine îți poartă numele.

La momentul acela, Sebastian s-a enervat îngrozitor din cauza replicii lui. Acum are exact efectul opus asupra lui. Pe când era copil, înainte de a adormi, îl chinuia deseori o întrebare: pe cine ar salva, dacă un criminal sângeros l-ar obliga să aleagă între mama și tatăl lui. Dacă astăzi ar trebui să aleagă între Maike și fizică, sau, în general, între Maike și restul lumii (cu excepția lui Liam), în ciuda obsesiilor sale științifice, soția lui n-ar avea nici un motiv de îngrijorare.

După-masă a condus-o la gară. Când a sosit trenul, a luat-o în brațe și i-a spus că o iubește. Ea l-a bătut ușor pe spate ca pe un căluț cuminte și l-a sfătuit să aibă grijă, apoi și-a ridicat bicicleta sport în direcția mecanicului de locomotivă. În geamul trenului, Maike

s-a destrămat ca o pată de culoare deschisă, în timp ce pe Sebastian începuse să-l doară brațul de la atâta făcut cu mâna. Se simțea din ce în ce mai mic și în sfârșit a dispărut de tot într-o curbă lungă.

Călătoria asta, se gândește Sebastian, e o mică excepție de la regulă. După acest accident, fericirea familiei lui nu va mai fi periclitată de o prostie dintr-asta răsuflată. Își va șterge din minte emisiunea aia ridicolă și-și va finaliza „expunerea”. Dar când va termina, îl va suna pe Oskar și-l va ruga să nu mai vină la ei la masă în prima zi de vineri a fiecărei luni.

Nici n-a ajuns bine la concluzia asta, că se și simte eliberat, de parcă cineva i-ar fi extras o așchie de sub piele. Se asigură în oglinda retrovizoare că Liam doarme în continuare și zăbovește îndelung asupra fețișoarei liniștite. Din următorul stârv rămas pe șosea, un vultur smulge un mănunchi lat de mațe albe. De când a început să se uite după păsări de pradă, a numărat peste cincisprezece. Stau pe ramurile copacilor, unele chiar pe marginea șoselei, și urmăresc traficul cu ochii lor fără gene. I se pare că sunt anormal de multe. Sau, și mai rău, i se pare că vede aceeași pasăre tot timpul.

La Geisingen, Volvo-ul părăsește drumul comunal și iese pe A81.

Pompa de alimentare gâlgâie de parcă ar suge benzina din rezervor în loc să-l umple. În timp ce cifrele se aleargă unele pe celelalte în căutarea prețului, Sebastian râcâie cu un burete niște muște moarte, galbene și violet, lipite de parbriz. Cumpără de la casă și un baton de ciocolată, dar fiindcă Liam continuă să doarmă, îl pune în suportul de pe ușă. Răsucește cu grijă cheia în contact, de parcă astfel ar reuși să domolească zgomotul motorului. Mașina iese încet din parcare.

Parcarea din spatele clădirii e aproape goală. Lângă o rulotă, un cuplu stă pe scaune de camping și ia cina. O tânără își plimbă câinele pe o fâșie de iarbă; un vânt slab îi suflă părul în față. Soarele bate oblic prin coroanele copacilor; lumina se frânge printre crengi și se transformă în stelute kitschoase. Lângă un camion murdar, Sebastian oprește din nou mașina. Ultimii kilometri i-a parcurs cu greu, i s-a rupt filmul de câteva ori. Somnul de câteva secunde. Are nevoie de o pauză.

Aerul miroase a lubrifiant și a mașini cu motoarele în curs de răcire. Fluturându-și brațele și sărind de pe un picior pe celălalt, Sebastian ajunge la marginea parcării. Pe țevile balustradei, vântul cântă pe mai multe voci. În vale se întinde un orașel sud-german

lipsit de orice punct de atracție, ale cărui străzi lucesc ca niște cursuri de apă. Deocamdată nu se vede peisajul din jurul Lacului Boden. Se va ivi însă printre copaci în mai puțin de jumătate de oră. Vor merge de-a lungul lacului și vor trece pe la est granița nemarcată cu Austria, înainte de a ajunge la destinație, în apropiere de Bregenz. 7,47 grade longitudine Est și 47,57 latitudine Nord. A confruntat coordonatele în atlasul geografic al lui Liam. Lumea îți oferă tot timpul informații de tot felul, doar că nu sunt cele de care ai avea nevoie pentru a ști ce se va întâmpla în secunda următoare. Și ca să nu fie nevoit să mai oprească încă o dată, Sebastian hotărăște să se ducă la toaletă.

Tocmai se spală pe mâini când îi sună telefonul. Își șterge mâinile pe pantaloni, își fixează mobilul între umăr și ureche și se reazemă de ușa batantă. O femeie corpulentă în halat chirurgical îi indică o farfurioară, în mijlocul căreia se vede o singură monedă.

— Maike?

Sebastian ignoră taxatoarea de la toaletă și intră cu capul aplecat într-o parte.

— Ai ajuns bine? Cum e hotelul?

— Mă scuzați pentru deranj. Aș vrea să vă rog să vă opriți puțin și să mă ascultați.

Vocea i se pare cunoscută de undeva. E destul de tânără, ar putea fi una dintre studentele lui de la institut. Își ia telefonul de la ureche și se uită pe ecran. Număr necunoscut.

— Cu cine vorbesc?

— Vera Wagenfort.

Sebastian inventariază în gând femeile de la facultate. Nu-și amintește de nici o Vera.

— Auziți, nu e tocmai momentul potrivit. Tocmai ieșeam dintr-o toaletă publică, dacă vă interesează.

— Vă spun pentru ultima oară. Stați pe loc. E spre binele dumneavoastră.

Tipa asta nu vrea să-i vândă nimic; dar nici nu pare să fi format un număr greșit. Un fior rece paralizează picioarele lui Sebastian și le sudează de placa de gresie. În fața lui se află o vitrină cu jucării colorate de pluș, cu ceasuri și mașinuțe. Liam adoră automatele astea. Pentru un euro, un clește se pune în mișcare, iar dacă apeși două butoane, acesta urcă și coboară. De cele mai multe ori reușești să apuci premiul, dar când își schimbă direcția, brațul se agață de marginea toboganului și câștigul cade la loc. Dar explicațiile prolixе referitoare la șansele de câștig nu-l descurajează pe Liam. Dacă ar fi acum cu el, cu siguranță s-ar milogi să-i dea moneda cu pricina.

— În continuare, am să vă rog să vă păstrați calmul, indiferent de situație. Cel care m-a mandatat să vă vorbesc spune că sunteți capabil să faceți asta.

Vocea ei sună de parcă ar citi textul de undeva.

— Cel mai important e să nu vorbiți cu nimeni. M-ați înțeles? Cu ni-meni. Acum părăsiți clădirea. Am să revin în câteva secunde.

Legătura se întrerupe. Sebastian scutură telefonul, de parcă s-ar aștepta să-i cadă de undeva explicația. Privirea îi cade pe un cățeluș roz de pluș care pare să se uite la el implorator. În sfârșit, se trezește din reverie, trece peste ultimele dale de gresie și deschide ușa de la ieșire.

Cât a stat în încăperile climatizate ale popasului, a uitat cât de caldă e seara. În cap i se mai învârt imaginile

călătoriei. Când închide ochii, linia dintre benzi începe să curgă spre el, o pasăre de pradă urmărește traficul, o pisică moartă zace pe marginea șoselei. Sebastian înconjoară clădirea și se oprește să cerceteze parcare. Iată camioanele. Citește scrisul de pe o prelată: „Cunoaștem toate dialectele, mai puțin germana literară“. Rulota a dispărut. E gol și locul în care se strecurase cu Volvo-ul. Sebastian nu se întreabă nici măcar o dată dacă n-o fi parcat în alt loc. Știe exact unde era mașina. Acum locul e sfâșietor de pustiu. Mai pustiu decât toate celelalte locuri de pe planeta asta. Îi ia câteva secunde bune să proceseze ce s-a întâmplat.

Trece în fugă peste bucățile marcate cu dungi albe și, cu toate că picioarele i se lungesc la fiecare pas, are impresia că aleargă pe loc. Se oprește abia la dungile transversale pentru reducerea vitezei și privește cum autostrada dispare după deal, împreună cu acoperișurile strălucitoare ale mașinilor. Claxoanele când estompate, când stridente îl readuc în simțiri. Frecvența undelor sonore, obișnuiește Sebastian să le explice studenților, e independentă de mișcarea relativă a observatorului față de obiectul observat. De unde și efectul Doppler¹. Cu lumina, la fel. Dacă simțurile lui Sebastian ar fi un pic mai ascuțite, toate mașinile care se îndepărtează de el i s-ar părea roșii, iar cele care se apropie, albastre. Albastre ca Volvo-ul dispărut.

Se îndreaptă imediat spre o poieniță, trece pe lângă coșurile răsturnate și băncile de lemn, cioplite grosolan.

---

1. Efectul Doppler constă în variația frecvenței unei unde emise de o sursă de oscilații, dacă aceasta se află în mișcare față de receptor.

Mai încolo, doi camionagii stau lângă bena răsturnată a unui locotractor, își țin cafelele dinaintea burților și se uită la el. Dintr-un motiv necunoscut, Sebastian are mâinile în buzunare, ceea ce îl încurcă la alergat. A deschis gura, e pe cale să strige ceva, dar butonul din cap i se activează imediat: nu vorbești cu ni-meni.

— Și-ai pățit, frățică, nu ți-i bine?

Vocea namilei e prea subțire pentru gabaritul său. Sebastian dă din mână a lehamite și se forțează s-o ia la pas, mai încet. Trebuie să comande fiecare mișcare pentru fiecare membru în parte; puțin îi lipsește să se împiedice. Se mișcă de parcă ar fi nebun. Se oprește din nou în mijlocul parcelei înverzite. Inima stă să-i sară din piept, vrea să se strecoare pe lângă lobul stâng al unui plămân. În găurile unui capac de canal crește o plantă cărnoasă pe care Sebastian o cunoaște din grădina japoneză. Parcarea se învâрте în jurul lui în fâșii vâscoase. Așa arată lumea privită dintr-un carusel, pe care Liam îl prefera oricărei alte oferte de pe terenul de joacă, înainte de a fi crescut.

Tâmpilele lui Sebastian sunt reci ca gheața. Timpul e un fișier cu fișe nenumărate. Începe să-l frunzărească, caută universul paralel în care nu l-a lăsat pe Liam pe bancheta din spate, dormind. Sau unul în care lui Maike nu i-ar fi venit ideea cu tabăra de cercetași. Sau chiar unul în care el a studiat inginerie mecanică și trăiește acum în America. Se dă înapoi cu un pas ca să-i facă loc Volvo-ului care va apărea în curând din neant și va parca iar în locul inițial. Sebastian se ține de cap. Camionul din spatele lui se zguduie și începe să tremure ca un gândac înainte de a-și lua zborul, își întinde antenele și rulează spre banda de ieșire. Cunoaștem

toate dialectele, mai puțin germana literară. Vera *Wagenfort*¹. Glumeți, peste tot numai glumeți. Va trebui să vadă ce-i cu ei.

O familie se întoarce la o Toyota galbenă. Doi copii se cațără pe bancheta din spate. Fetița pare de vârsta lui Liam.

Lui Sebastian îi sună mobilul.

---

1. Numele conține cuvântul *Wagen*, care înseamnă „mașină” (germ.).

De data asta, corpul nu mai așteaptă stimuli, reacționează imediat. Buzele, limba și dinții se adună laolaltă și țipă în telefon.

— Ce vreți de la mine? Vă dau orice!

O mână îi astupă gura și îl împiedică să vorbească; e mâna lui. La capătul celălalt al firului, cineva ezită. Apoi femeia își drege vocea.

— Domnule profesor, am fost mandatată să vă transmit ceva. O singură propoziție. Mi s-a spus c-o veți înțelege. Sunteți pregătit?

— Băiatul meu, geme Sebastian.

— Îmi cer scuze, nu știu despre ce este vorba. Treaba mea e să mă asigur că veți înțelege propoziția. Deci, pot continua?

Tonul prietenos al interlocutoarei îl calmează pe Sebastian. Până acum nu știa cât de adânc poate să pătrundă durerea în corpul unui bărbat și cum e să te chinui să-ți smulgi cu gheare ascuțite gâtul, încercând să ajungi la creier. Vera Wagenfort trage aer în piept. Apoi rostește propoziția în cauză.

Dabbling trebuie curățat.

Soarele a dispărut după vârful copacilor și a luat și umbrele lucrurilor, ca să le păstreze până a doua zi. În

jurul lui mai zăbovește câte-o mașină, fiecare pe locul ei. Nici țipenie de om. Doar un vânt fără direcție se mai rotește pe jos, purtând în cerc paharele goale din carton, fluturând pantalonii lui Sebastian. Acesta se uită la ceas, de parcă s-ar grăbi la o întâlnire importantă și n-ar avea timp de taclale. E trecut de nouă jumătate. Ora nu-i zice nimic. Nu s-a mai simțit atât de singur niciodată.

— Repetați, vă rog, spune.

— Am mai fost rugată să adaug: „După aceea, totul va fi bine“. Ați înțeles?

— Nu vă permit, spune Sebastian. Vă implor.

— În rest, bănuiesc că știți cum stau lucrurile: fără poliție. Și nu discutați cu nimeni. Nici măcar cu soția dumneavoastră.

Urmează o pauză, de parcă ar fi purtat o discuție despre probleme intime foarte încurcate și n-ar mai fi știut cum să continue. Vocea necunoscută nu e deloc neplăcută. Sebastian își imaginează o femeie tânără, sănătoasă. Poate că în alte circumstanțe ne-am înțelege chiar bine, își zice în gând.

— Acum mergeți la restaurantul popasului, spune femeia, iar hârtia foșnește. Mai sunteți acolo?

— Da.

— Există un popas și un restaurant acolo unde vă aflați acum?

— Da.

— Așezați-vă în apropierea tejghelei de la bar. Cereți o bere și un ziar. Poate dura ceva timp până vă voi suna din nou. Nu vă închideți telefonul mobil.

— Numai puțin! strigă Sebastian. Voi... Am putea să...

Tastele mobilului i s-au părut întotdeauna prea mici pentru degetele lui. În sfârșit, dă peste lista apelurilor primite. Două numere necunoscute. Deși ar fi vrut să sune și să le explice că nu are nici cea mai vagă idee ce ar trebui să facă într-o situație ca asta; să le spună că ar avea nevoie de câteva indicii. Ar mai vrea să-i întrebe de ce l-au ales tocmai pe el. Și ce ar trebui să facă acum. Și cum. Și când. Cum i-a spus și Vera, știe prea bine cum stau lucrurile. A văzut destule cazuri dintr-astea difuzate la postul public, ambalate sub formă de seriale polițiste prost expuse, birocratizate de realismul german până la epuizare, și nu le suportă. Din păcate, filmele de genul ăsta nu te învață niciodată ce să gândești sau să simți în astfel de situații. Și nu afli nici cum să te descurci cu o propoziție formată din trei cuvinte. Propozițiile formate din cuvinte puține sunt cele care-ți schimbă viața definitiv. Te iubesc. Te urăsc. A murit tata. Sunt însărcinată. Liam a dispărut. Dabbeling trebuie curățat¹. După o propoziție din trei cuvinte, omul se simte extrem de singur.

Un timp, Sebastian încearcă să găsească atitudinea unui om zăbovind, care-și permite să piardă timpul aiurea. Calcă într-o parte cu un picior, încrucișează brațele și-și lasă bărbia în piept. Paharul de carton nimerește pe asfalt. Sebastian se uită la el și așteaptă efectul sedativ al șocului.

Când își ridică privirea, distinge peisajul ca prin lentilele aburite ale unor ochelari de scafandru. Respiră

---

1. În orig., propoziții din trei cuvinte: *Ich liebe dich. Ich hasse dich. Vater ist tot. Ich bin schwanger. Liam ist fort. Dabbeling muss weg* (germ.).

regulat, inima îi bate doar o dată pe secundă. Se uită în jur (lumina unei perechi de faruri pulsând, o femeie în haină roz, coborând din mașina ei sport), și ar vrea să înțeleagă, în sfârșit, puterile care mențin universul intact, dacă ar avea chef să se gândească la asta mai mult timp. I se pare că știe ce vor de la el. Și știe și cine sunt. Își imaginează cum i-au astupat gura și nasul lui Liam, care încă dormea, cu o bucată de cârpă cu cloroform și cum îl duc spre un apartament sau chiar spre camera de gardă a unui spital. Pentru medici e o nimica toată să mențină un copil în comă artificială, până când Sebastian va îndeplini sarcina pe care i-au încredințat-o. La fel de ușor ar fi să-l elimine de tot. Ei știu că nu e sigur că-și va mai vedea fiul și e obligat să le urmeze indicațiile.

Dacă lui Dabbling îi umblă gura, își spune Sebastian, se va duce de râpă tot spitalul. Un medic specialist a făcut o porcărie și acum vrea să-l știe mort pe singurul om care știe despre asta, are nevoie, deci, și de un criminal. Și așa l-au găsit pe el. Soția lui e bună prietenă cu victima, iar gelozia e una dintre cele mai populare motive pentru crimă. Probabil că răpitorii îl cred conștient de toate astea. Oamenii inteligenți pot fi deschiși unul față de celălalt. Sebastian izbucnește în râs. Își ține hainele fluturânde cu ambele mâini, în timp ce se îndreaptă prin amurg spre popas.

În apropierea zonei de servire nu există mese, ci doar o vitrină frigorifică în care strălucesc niște mere verzi identice ca mărime, făcute parcă după aceeași matriță. Cu un aer penibil de supraveghetor, Sebastian cercetează împrejurimile, până când își găsește un loc lângă tejgheaua de la bar. Își alege scaunul de lângă o plantă de înălțimea unui om, care la o privire mai atentă se dovedește a fi din plastic, fiind, deci, alcătuită dintr-un număr foarte mare de plante mai mici. Greutatea pământului le-a strivit de-a lungul a mai multe milioane de ani într-o substanță vâscoasă, până când omul a fost destul de evoluat cât s-o exploateze și să fabrice din ele rămurele și frunze presate. Emisiile chimice miros atât de intens a absurd, încât lui Sebastian i se face rău. Își cheamă înapoi gândurile cu un fluier ascuțit, de parcă ar aduna o haită de câini turbați, și se ridică din nou ca să-și ia berea și ziarul, conform recomandării.

Restaurantul are pereți de sticlă de jur împrejur. Din afară, amurgul își presează pielea pe suprafețele de sticlă. La trei mese mai încolo, un bărbat în costum mănâncă ceva maroniu cu sos, își șterge buzele după fiecare îmbucătură și își răsucesce încheietura ca să se uite la ceas. În spatele celeilalte plante, o femeie în

palton roz scrie un mesaj la telefonul mobil. Pe fiecare client se vede că afară îl așteaptă o mașină. Fără mașină, Sebastian e un naufragiat printre căpitani și din clipă în clipă se așteaptă să fie deconspirat de aerul său neliniștit. Când mobilul piuie, femeia zâmbește. Probabil că-l așteaptă pe amantul ei, cu care-și va înșela soțul pe o piesă de mobilier a motelului de la popas. S-ar putea să se înregistreze acolo chiar sub numele de Vera Wagenfort. În mod ciudat, acest lucru nu l-ar mai interesa câtuși de puțin pe Sebastian.

Primul gât de bere îl simte în brațe și-n picioare ca pe o tensiune surdă. Din cauză că efectul șocului și-a mai pierdut din intensitate, faza de recunoaștere a trecut la rândul ei. Sebastian e nevoit să admită că s-a înșelat crezând că va găsi explicația și semnificația situației în care se află. Dacă fizica își propune să transgreseze limitele cognoscibilului, matematica substituie capacitatea de reprezentare. Dar enunțul cu „Dabbeling trebuie curățat“ nu se lasă încadrat în nici o formulă matematică și, din cauza asta, rămâne în afara razei de acțiune a conștiinței sale. Iar asta are anumite consecințe. Până acum, Sebastian n-a privit decât înainte și a fost ferm convins că are vedere liberă asupra viitorului său. Începând de azi, se va uita doar la propriile picioare. Lumea nouă se limitează la bucățica de pământ de sub pasul următor. Nu va mai trece în viteză de pe banda de acces pe autostradă. Nu va încerca să-i localizeze pe făptași nici măcar în gând. Va proceda conform indicațiilor. Cât mai curat cu putință. Cu precizie chirurgicală. Cei care-l șantajează l-au ales pe el tocmai pentru că vor un executant profesionist. Sebastian va încerca să nu-i dezamăgească. Plin de avânt, deschide ziarul la pagina de cuprins.

Când ceasul de deasupra barului indică zece și jumătate, bateria de la mobil scade la o singură linie. Nici nu apucă bine aparatul, că un sunet strident face aerul să vibreze. Mesele și scaunele se dislocă și se învârt haotic atunci când femeia în palton roz își apropie mobilul de ureche. Dând din cap și vorbind, se ridică și părăsește restaurantul. În timp ce Sebastian se uită după ea, undeva sună un alt telefon. De data asta nu-și mai revine din starea de șoc.

— Alo?

— Sebastian, n-o să-ți vină să crezi ce frumos e aici!

De când a intrat în restaurant, și-a imaginat că viața colțuroasă din stomacul său a murit, în mod surprinzător, fără să se zvârcolească prea mult. Dar vocea lui Maike trezește din nou durerea. Lui Sebastian i se pare că-l aude pe Liam printre cuvintele ei, atât de clar, încât se miră că Maike nu bagă de seamă: „În 26 ore, 13 minute și *circa* zece secunde o să fiu în pădure cu cercetașii!” – Sebastian trebuie să elibereze linia și să menajeze bateria. Maike îi povestește despre munții învâluți în aerul cețos. Despre lacurile mici care se uită spre cer ca niște ochi albaștri. Despre piscină, saună și masaj. Despre cocteilul Cuba Libre de la bar.

— Maike!

Asta a sunat mai dur decât a intenționat. Sebastian n-are răbdare să potrivească tonul.

— Ce s-a întâmplat? O reflexie întunecată a groazei a colorat și vocea ei.

— Trebuie să închid! Bateria...

— A fost OK cu Liam?

— A dormit tot drumul.

— Ești acasă?

— Ajung imediat.

— Ești sigur că e totul în regulă?

— Normal! Maike, bateria...

Se aude cântecelul și *display*-ul arată doi pești care înoată unul spre celălalt. Sebastian n-a înțeles nicio-dată ce a vrut să spună fabricantul cu asta. Încearcă să-l resusciteze, dar lumina tastelor se stinge înainte să introducă codul PIN. Vrea să-și lase capul pe ziarul deschis, dar își dă seama că l-a pus deja. La trei centimetri de ochiul său drept, un tip blond râde dintr-o fotografie. E el. Știe pe de rost enunțul de sub fotografie. *Tot ce se poate întâmpla se întâmplă. Un profesor din Freiburg explică teoria crimelor cu mașina timpului.*

Puterile l-au părăsit definitiv, așa că nu-l mai miră că e strigat pe nume. Casierița se apropie de masa lui; modelul galben cu roșu de pe șorțul ei se destramă în fața ochilor săi.

Femeia de la capătul firului n-a vrut să vorbească decât cu el. I-a lăsat un mesaj. Dacă dorea, Sebastian putea să se întoarcă la mașina lui.

Felinarele de la marginea parării poartă fuste roșii de lumină. Fără camionul care-l flankase cu câteva minute în urmă, golul în care parcase nu mai era un gol, ci doar o suprafață oarecare pe asfaltul negru. În schimb, acum totul e gol, în afara Volvo-ului, parcat pe locul lui de parcă ar fi stat acolo tot timpul. Umbra îl depășește pe Sebastian și se întinde până la ușa de pe partea șoferului. E deschisă, bancheta din spate e goală. Rucsacul lui Liam a dispărut. Portbagajul trebuie aspirat urgent.

Mașina nu pornește la prima cheie. Sebastian se apleacă și găsește două cabluri care atârnă aiurea din bord. Când unește capetele, mașina începe să huruie. Când atinge cu gamba firele încurcate, farurile clipesc și motorul se îneacă. Depărtează genunchii cât poate și demarează. Pe A81, cele câteva mașini aflate în trafic par să se îndrepte către destinații necunoscute. După primul kilometru, Sebastian dă drumul la radio. *I haven't moved since the call came.* Cântă încet, încercând să țină ritmul melodiei.

*Capitolul trei în șapte părți. E timpul
pentru o crimă. La început totul
merge ca uns, apoi totul se strică.
E periculos să arăți cu degetul
spre omul pe care-l aștepti*

1

Casa se află în cotlonul cel mai ascuns al unei străzi
înfundate și păstrează o distanță considerabilă față
de celelalte clădiri, de parcă s-ar mândri că e căminul
unui burlac. Îți dai seama până și pe întuneric că în
grădina din fața ei nu se joacă nimeni, iar iarba e tunsă
de un ajutor angajat. Pe pajiștea de lângă intrare, un
cocor din piatră își întinde gâtul spre cer, ținut de
pământ de soclul care-l împiedică să-și ia zborul. E
învăluit în aura insipidă a obiectelor a căror priveliște
nu mai bucură pe nimeni.

Sebastian n-a trebuit să sune la informații ca să afle
adresa lui Dabbeling. A fost de-ajuns să cerceteze agenda
personală a lui Maike. De două ore se tot cocoșează
după tomberoane, cu spatele sprijinit de peretele casei.
Printr-o crăpătură între pubele a văzut un apus de
soare maiestuos (cerul arăta ca un lac în trei nuanțe,
împrejmuit de un lanț muntos de nori, cu marginea
aurită) și l-a cuprins melancolia. Era de așteptat, astfel

de fenomene optice provoacă deseori reacții de felul ăsta. Însă noaptea nu s-a lăsat impresionată și s-a așternut la scurt timp după aceea. De atunci, Sebastian își pierde vremea privind spre fereastra iluminată a casei învecinate. Cel puțin trei camere de zi se uită la același film. Mai înainte ardea ceva, apoi s-au auzit împușcături. Din clipă-n clipă, criminalul va explica relaxat semnificația celor întâmplate ultimei sale victime. Urmează străfulgerarea agitată, precedată de o luptă corp la corp, întreruptă de licărirea colorată a pauzei publicitare. Sebastian crede că știe cine e criminalul.

Din când în când, își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul și întinde genunchiul, ca la momentul oportun să nu se împleticească pe trotuarul de la intrare cu picioarele amorțite. Un melc se deplasează cu o viteză amețitoare pe lama unui hârleț pe care Sebastian l-a găsit în hambar. De fiecare dată când privirea i se oprește asupra uneltei, aceasta i se pare tot mai îndepărtată, așa că o trage spre el de tot atâtea ori.

După culorile șterse, suspendate pentru mai mult timp, Sebastian își dă seama că vecinii au trecut între timp la știrile de noapte. Ușile și ferestrele casei lui Dabbeling arată de parcă ar fi zugrăvite. Și tocmai când începe să se îndoiască de tot că-l va mai vedea pe medic, grădina se animă neașteptat. Farurile unei mașini târăsc după ele un mănunchi de copaci și apoi îl aruncă înapoi în întuneric. Ca niște partizani, umbrele trec în grabă deasupra pajiștii. Gardul se apleacă spre stânga, cocorul se învârte în jurul axei. Sebastian stă pe vine și ia poziția unui alergător de viteză, sprijinindu-se pe pietriș cu trei degete de la fiecare mână.

Poarta cu grilaj se dă în lături. Mașina intră și se oprește la doar câțiva centimetri de zidul casei. Frâna de mână suspină, farurile se sting. Dintre tomberoane, Sebastian îl vede pe Dabbeling coborând din mașină, căscând teatral, întinzându-și brațele și întorcându-se după geanta de pe bancheta din spate. Nici o doamnă nu-și face apariția surprinzătoare de pe scaunul din dreapta șoferului; nimeni nu se mai plimbă la ora asta. Dabbeling e singur.

De fapt, Sebastian e o fire slabă. Cunoscuții și colegii l-or fi crezând un caracter puternic, dar, de fapt, tocmai asta trădează o fire slabă, își spune Sebastian, urmărindu-l în continuare pe Dabbeling. Fiindcă un om cu caracter puternic vrea întotdeauna ceva. Trebuie să fie eficient și eficace, trebuie să se antreneze și să se testeze, pe când unei firi mai puternice îi iese totul din prima. Sunt zile când i se pare epuizant până și privitul râului Dreisam de pe mal. Și atunci e normal că are nevoie de mai multă energie ca să apuce mânerul unui pumnal. Sebastian așază cu grijă melcul pe pietriș, înainte de a ridica unealta.

Dabbeling a avut amabilitatea de a înlemni ca într-un instantaneu, până când Sebastian și-a derulat toate aceste gânduri în cap. Zgomotul propriilor pași îi răsună ciudat, de parcă altcineva ar fi sărit peste drumul spre garaj, un bărbat pe care Sebastian trebuia să-l urmărească dintr-un ascunziș. Și medicul-șef aude pașii. Se îndreaptă și se uită nedumerit la Sebastian. Hârlețul se înalță, lovitura e înfundată. În loc să cadă, Dabbeling își încordează spatele și se arată extrem de surprins. Sebastian câștigă timp și poate lovi din nou. Întoarce lama hârlețului și îl izbește pe medic în cap

cu toată puterea. În clipa aceea, trăsăturile umane dispar instantaneu de pe fața lui Dabbeling. Miroase a genunchi juliți, se simte un iz dulceag, de fier. Închiderea centralizată face clic de cinci ori când mâna medicului-șef se întinde după cheile de la mașină. Dabbeling se împleticește, își recapătă curajul, se împiedică și se sprijină de mașina lui, cu degete alunecoase. Sub lovitura următoare, mâinile și picioarele i se cutremură ca electrocutate. Cu toate astea, corpul încearcă să se mențină în poziție verticală. Se înclină într-o parte, Sebastian lovește în gol și, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, Dabbeling o ia la fugă. Orbit, poate chiar fără cap, se freacă de un brad, se izbește de gard și reușește să se agațe de gratii. Încearcă să-și recapete echilibrul, se rostogolește pe partea cealaltă și se prăbușește în beznă nemărginită. Televizoarele clipesc strident. Sebastian aude țipete, împușcături și scheunatul nervos al sirenelor mașinilor de poliție americane. Reflexele luminoase ating grădina din fața casei, se plimbă pe fațadă. Pâl-păitul lor se transformă într-un ritm regulat și dispare într-un vârtej de lumină albastră din ce în ce mai apropiată. Miroase a iarbă proaspăt tăiată.

Sebastian își freacă ochii cu pumnii : nu e bine deloc. În loc să întocmească un plan pentru Dabbeling, își imaginează tot felul de scene din filme de groază de mână a doua. Se spală pe obraji la chiuvetă și se apleacă după un prosop care, impregnat cu balsamul de rufe al lui Maike, nu absoarbe umezeala, ci o întinde pe toată fața. Apoi stă nemișcat și trage cu urechea la bâzâitul frigiderului, al cărui zgomot poate semăna, cu puțină imaginație, cu valurile unui ocean îndepărtat.

Contrar așteptărilor, a reușit să doarmă două ore și s-a trezit abia la țârâitul insistent al soneriei. Pe coridor stătea Dabbeling în tricou galben și, pe un ton deosebit de prietenos, l-a rugat să-i împrumute un foarfece ca să taie penele păsărilor de curte. Sebastian s-a trezit ud learcă și urlând. S-a prăbușit la loc, a închis ochii și s-a străduit să lase amintirea zilei precedente să se strecoare afară din conștientul său. În miezul corpului i se activase un vortex, un centru de gravitație puternică. Era frica. Sebastian s-a cutremurat când și-a dat seama că orice lucru l-ar putea speria. Trezitul, la fel ca rămasul în pat, noaptea nesfârșită, la fel ca ziua care urma. Cea mai cumplită era grija că, din cauza acestei frici, ar putea să atragă asupra sa alte

nenorociri și mai grave. Numele lui Liam îi nimicea orice inițiativă. Trebuia să evite cu orice preț să se mai gândească la el. Într-o acțiune de curățare spirituală, a aranjat lucrurile într-o ordine nouă. Liam nu era cu el, pentru că se afla în tabăra de cercetași. Sebastian urma să profite de lipsa familiei pentru a-și înlătura un rival. Acesta era motivul invocat de cei care-l șantajau, iar el era hotărât să urmeze schema pe care i-o trasaseră. Singura lui șansă era să se supună. Faptul că prin asta adopta o atitudine larg răspândită, dar greșită, nu-l deranja. Ba dimpotrivă, se simțea chiar mai bine.

Când a deschis ochii, la capătul patului a zărit un bărbat. Capul îi era acoperit cu o pungă de hârtie. Încercând să scape, Sebastian s-a încurcat în cearșaf. S-a împiedicat și s-a lovit cu fruntea de marginea șifonierului, apoi s-a trezit în fața televizorului pornit, pe canapeaua din camera de zi. Pe ecran, o femeie cu buze groase cânta fără sonor. Cu pași nesiguri, Sebastian s-a plimbat de colo-colo prin toată camera. Piese de mobilier stăteau nemișcate într-o liniște la fel de sufocantă ca cea din capul său, blocată între cele două urechi. Încordat și bănuitor, Sebastian a atins o plantă, a întors câteva scrisori împrăștiate pe masă, a verificat ordinea în care erau așezate cărțile din bibliotecă și a găsit totul la locul lui. În drum spre baie, a observat prin ușa întredeschisă a dormitorului o umflătură neobișnuită sub cuvertura de pe pat. Pășind încet mai aproape, a observat cu stupeoare că proeminența se ridica și se lăsa în ritmul respirației lui. Cu un gest repezit, a dat cuvertura la o parte și s-a privit pe el însuși, cu ochii ieșiți din orbite, cu fața contorsionată și un rânjel respingător. O zdruncinătură a anulat atunci spațiul și timpul,

și Sebastian s-a trezit în locul clonei sale. Și-a înfipt toate cele zece degete în pulpă și a izbit peretele cu palmele, până când acestea au început să-l usture, apoi s-a ridicat și a tras draperiile. Deasupra acoperișurilor caselor vecine, strălucea o fâșie luminoasă și verzuie.

Dușul nu-i schimbă cu nimic impresia că s-a trezit de prea puține sau de prea multe ori într-o lume guvernată de legi defazate. Cel mai rău era că nu mai exista ab-so-lut ni-meni care să-l scoată din situația asta. Nu avea voie să discute cu ni-meni, nu avea voie să ceară sfaturi, să se întrebe dacă a visat sau nu ziua precedentă. Sau dacă, dimpotrivă, s-a trezit într-un popas oarecare de la marginea autostrăzii A81 dintr-un somn care dura de mai bine de zece ani. Adevărul, își spunea Sebastian, e doar un pact încheiat între șase miliarde de acționari. Aceștia au fost obligați să semneze în unanimitate acordul. De aceea, trezitul de dimineață nu mai prezenta nici o garanție. Nu-i mai rămânea altceva decât să accepte noua zi și fără un certificat de autenticitate.

Apa rece i-a încărcat membrele cu energie. S-a chinuit să-și înăbușe dorința de a năvăli imediat în camera de lucru ca să distrugă câteva dintre adnotările sale teoretice care uneori îi păreau lucrul diavolului, menite să disloce timpul și spațiul și, implicit, să bulverseze condițiile firești de supraviețuire a omului. La opt fix, a format numărul taberei de cercetași din Gwiggen și s-a scuzat pentru fiul său, invocând o gripă subită. O fată îl informă în dialect austriac că nu îi poate returna suma plătită pentru Liam. Sebastian n-a țipat și nu s-a milogit; a spus doar „la revedere“ și a închis.

După acest succes, s-a hotărât să se ocupe de Volvo-ul avariat. Avea nevoie de un mijloc de transport de încredere și îi făcea plăcere să se îndeletnicească pentru moment cu o problemă obișnuită. Așa că s-a dus în oraș, a trecut pe lângă culisele perfect înscenate ale unei dimineți de luni, pe lângă niște tineri care circulau cu bicicleta, îmbrăcați în costum, cu servieta pe portbagaj, și care se străduiau să se bucure de vremea însorită. Pe drum s-a gândit la încă trei principii pe care trebuia să le respecte pentru următorii pași. Planificare maximă, 24 de ore din 24. La fel și pentru execuție. Succesul era garantat.

Desigur, obiectivul ar fi fost să lase cât mai puține urme, acest lucru însă era mai degrabă o șansă minoră decât o condiție *sine qua non*.

Un mecanic cu coadă și ochelari nichelați trăgea de o fișă de bujie desprinsă și l-a felicitat pe Sebastian pentru norocul de a mai poseda o mașină. Acesta n-a comentat referitor la importanța norocului și i-a promis că se întoarce într-o oră. Apoi a băut o cafea la teagueaua unei patiserii. La radio se difuzau știri despre noul plan de reformă al guvernanților. Brutăreasa vindea chifle denumite după produse de *fitness* și stătea de vorbă cu clienții despre Apocalipsă. Singurul avantaj al situației în care se afla Sebastian era că acum nu-l mai interesa nimic. A plătit, apoi și-a luat în primire mașina reparată, dar și spălată, grație unei săptămâni promoționale de la atelierul auto. I-au aspirat până și portbagajul.

Acum ceasul indica douăsprezece și câteva minute. Sebastian a agățat în cui prosopul de bucătărie și ș-a

dus spre ușa de la balcon. Soarele s-a înălțat deasupra coamei acoperișului și a desenat un pătrat de lumină printre ramurile copacilor din curtea din dos. O pisică se plimbă pe piatra de macadam, cade și-și întinde un picior în sus, ca să se spele. Fundalul e simplu și clar; ieșirea în oraș i-a priit lui Sebastian. Cu toate astea, n-a reușit să-și facă un plan. Fiecare încercare de a se apropia măcar în gând de Dabbeling se termina dezastuos. Singura diferență era că acum, când se gândea la medicul-șef, nu mai simțea compasiune, ci doar ură. I se părea că, într-un mod inexplicabil, acesta poartă vina pentru tot ce i s-a întâmplat. E adevărat, Sebastian se ferește să se împotrivească moral unei erori atât de utile. Dar faptul că Dabbeling e neînsurat și nu are copii îl bucura din motive logistice, nu din cauza sentimentului de simpatie față de semenii.

Pentru a treia oară, Sebastian trage sertarele dulapurilor din bucătărie și deschide ușa dulăpiorului de sub chiuvetă.

Cuțit pentru pâine. Țepușe pentru frigărui. Tirbușon, zdrobitor pentru cartofi fierți. Ciocan.

Deși Sebastian e conștient că oamenii ucid cu ușurință, nu i s-a părut niciodată un lucru la îndemâna oricui. De obicei îl enervează filmele în care o psihopată apucă pistolul scăpat și îl execută pe atacator cu un singur glonț în cap, fără să se sinchisească de vreo căzătură sau de lipsa cunoștințelor în ceea ce privește mânuirea armelor. Sebastian își poate închipui că oamenii normali sunt capabili să tragă cu arma, dar nu să și nimerească de fiecare dată. Oamenii normali folosesc o sumedenie de unelte în fiecare zi: șnururi de legat pachete, pungi de plastic, fărâșe, țepușe pentru

frigărui (mă întreb, de astea nu e nevoie?), și de obicei nu se gândesc să le utilizeze drept arme.

Alcool etilic. Insecticid.

Sebastian se gândește serios să apeleze la un specialist. Unui anestezist i-ar fi la îndemână să facă rost de cele necesare. Și dacă l-ar suna pe Dabbeling și l-ar prosti cu vreo poveste melodramatică? Pentru predarea substanței, s-ar întâlni acasă la el. Ar ciocni niște pahare cu vin roșu. Cu ceva noroc, ar putea părea că s-a sinucis.

Furculițe pentru prăjituri. Bandă adezivă. Foaarfece de curățat păsări de curte. În spate se vede o sticlă veche fără etichetă, plină ochi cu un lichid transparent. Sebastian o deschide și o miroase. Nimic. Un nimic ostentativ, un nimic absolut.

Pe vremuri, mama lui ținea apa distilată pentru călcat pe raftul de sus al cuierului. Dacă beai din ea, apa moartă se strecura în celule, le umfla și te făcea să crezi că plesnești. Un curent rece atinge gâtul lui Sebastian. Motocicleta sport a lui Dabbeling e parcată în refugiul de lângă clubul de ciclism. Cele două termosuri cu apă atârnă de șa.

Dacă cineva de la universitate l-ar întreba pe Oskar despre metodele sale, el ar răspunde că arta gândirii nu constă în inventarea răspunsurilor, ci în anticiparea întrebărilor. Poate că omul, se gândește Sebastian, este tot o problemă care poartă în ea răspunsul codificat. Poate e acel ceva pe care specialiștii spiritului îl numesc „soartă“. Un Superman al sportului precum Dabbeling trebuie să moară pedalând.

Aplecat asupra tastaturii, Sebastian nu se poate abține să nu se gândească la Oskar. Oskar, cel neclintit

în mândria și demnitatea sa. Probabil că nici el n-ar fi găsit acum soluția salvatoare, dar ar fi știut cum să se ridice deasupra întâmplărilor, măcar spiritual. În treacăt fie spus, lui Sebastian îi e rușine că-și dorește tocmai sprijinul lui Oskar. Apoi găsește pe internet articolul cu pricina. În pofida unor concepții populare, consumul de apă distilată nu dăunează sănătății. Ba dimpotrivă, cei câțiva împătimiți ai traiului sănătos sunt de părere că, datorită sterilității ei, e chiar benefică. Sebastian citește articolul de parcă și-ar citi condamnarea la moarte.

Imediat după aceea, se așază din nou la masa din bucătărie, dar simte că îi cade capul. E fizician, nu chimist. Și cu atât mai puțin criminalist; probabil nici măcar nu are aptitudini pragmatice. Angajatorii săi au ales persoana nepotrivită. Timp de jumătate de oră, se prăbușește în modul condițional al unui trecut alternativ. De n-ar fi fost atât de pornit să stea acasă singur și să lucreze. De nu s-ar fi încurcat cu teorii idioate. Dacă ar fi profitat din plin de timpul petrecut cu Maike și Liam. Acum toate astea i se sparg în cap.

Poziția chircită e o amintire dureroasă pentru coloana sa când se ridică în picioare ca să ia un pahar din dulap. Pentru că nu-i simte gustul, apa distilată i se pare un cadavru lichid. Sebastian își înfrânge greața și bea. La al doilea pahar îi vine să plângă. Îl bea și pe-al treilea, și lacrimile i se scurg după guler. Prin ușa întredeschisă a balconului se aude zornăitul vaselor din apartamentul de dedesubt și marchează bariera în spatele căreia cotidianul străin se desfășoară nemilos și firesc. Dacă ar fi în puterea lui, cu un singur gest, Sebastian ar face să amuțească toate farfuriile, toate

mâinile care le fac să zornăie, ciripitul păsărilor și zumzăitul îndepărtat al motoarelor mașinilor, în general, tot ce înseamnă lumea de afară, un varieteu.

În timp ce stă nemișcat, uscându-și obrazii umezi în aerul cald, savurând micul său răgaz, creierul obosit îi invocă din nou un citat din Oskar. Pentru tine, prietene vrednic, gânditul e un efort. O soluție care pare a fi de la sine înțeleasă înainte de a fi fost gândită e una genială.

Sebastian iese din casă și coboară în pivnița în care își depozitează uneltele folosite mai rar.

In mod normal, n-ar fi fost nevoie de alarma telefonului mobil. Sebastian nu și-a luat însă ochii de pe indicatorul ceasului de perete. Volvo-ul e parcat pe o străduță lăturalnică. Întunericul învăluie pinii plictisiți de lângă ziduri. Dacă se apleacă înainte, Sebastian vede o parte din Carul Mare și, pe fundal, o fâșie mică de cer albastru. Întotdeauna a fost de părere că oamenii ar trebui să înlocuiască constelația asta cu una nouă, de îndată ce li se ivește ocazia. Când deschide ușa de pe partea șoferului, îl izbește un miros de pământ reavăn, de pădure: mirosul plantelor care-și procură hrana din resturile putrezite ale generațiilor anterioare. Pune piciorul pe solul primăvărat, un gest care-l iluminează și-i dictează automat mișcarea următoare. Sebastian scoate rucsacul din portbagaj și pornește la drum.

O pădure consideră drept normale anumite activități care au loc pe teritoriul ei. Sebastian nu se simte ridicol din cauză că urcă muntele la trei și jumătate dimineața. Reușește să se concentreze pe deplin ca să nu se împiedice în rădăcini, poate să-și elibereze mânecile de țepii afinului și să înfrunte oboseala care-l îndeamnă să se întindă pe pământul răcoros și să urmărească răsăritul soarelui în liniștea deplină.

Odată ajuns la marginea pădurii, observă că noaptea se îndepărtează deja printre copaci. Penumbra domnește peste valea largă, acoperită de iarbă, care se întinde de la strada Schauinsland până sus. O vacă înalță capul și, văzând că Sebastian își duce degetul la gură, își vede în continuare de păscut. El se strecoară prin sârma ghimpată și menține o distanță respectabilă față de animale. Nici nu apucă bine să traverseze pășunea și să se strecoare printre tufișurile apropiate, că soarele se și arată în cuibul dintre cele două piscuri. Aerul tăios ascute conturul obiectelor din jur. Fiecare copac e o entitate de sine stătătoare, fiecare pin – o recuzită la locul ei. Într-un ungher de pe pământ se întind lănci de lumină. Pe unde e loc, crește iarba. Insectele roiesc deasupra petelor însorite. De undeva se aud zgomotele ca de atelier ale ciocănitorei. În această perioadă a zilei, creația le aparține animalelor și fiecare om pare primul sau ultimul de pe lumea asta.

La repetiția generală din urmă cu trei ore, Sebastian a traversat deja strâmtoarea. Dar nici cunoștințele sale geografice nu-i ușurează ultima parte a traseului. Cren-gile moarte formează un adevărat baraj, păduricea deasă îl face să înainteze ca racul, iar pe alocuri, urcușul abrupt îl obligă să se cațare ajutându-se și cu mâinile. După cinci sute de metri, e ud learcă și se așază pe un butuc să-și mai tragă sufletul. Nici nu apucă să-și scoată geaca și s-o lege în jurul mijlocului, că e atacat imediat: trei țăntari își înfig trompele în brațul drept, șapte în brațul stâng. Elimină escadrila dintr-o lovitură; înlocuitorii ei nu întârzie însă să apară. În jurul lui dansează un roi întreg, dornic să găsească

locurile optime în care să aterizeze și pe unde să-și înfigă trompa în pielea lui. Doar femelele înțeapă, i-a spus cândva Oskar pe malul lacului Geneva. Femelele se luptă, mănâncă și înțeapă. De asta zicem o furnică, o viespe, o albină. Sebastian macină între palme cadavrele miciute, amestecându-le cu propriul sânge.

Dacă dă capul pe spate, vede tufișurile de la marginea drumului, întoarse în jos. Din depărtare se aude murmurul a două mori de vânt cu vedere asupra întregului oraș, ale căror palete se rotesc deasupra pajiștii tăietorilor de lemne. Un grup de cercetași mărșăluiește prin pădure fluierând. Pe spinarea lor fragilă poartă oale și lopeți Linemann și se adună la marginea unei poienițe aflate la două sute de kilometri spre est, dar Sebastian n-are cum să știe ceva despre asta.

Când mai ia o gură de apă moartă, ceva îl supără la ochiul drept: din depărtare se aude un zornăit. Se apropie ceva mare. Sebastian tresare. Nervii întinși la maximum îi trimit imagini despre urși bruni. Variantele de reacții adecvate întârzie să apară. Se uită cum masa nedefinită se ridică în două labe, fără să ia forma amenințătoare a unui urs, ci doar pe cea a unui bărbat gârbovit. După vârstă i-ar putea fi tată. Chipul îi e umbrat de o pălărie de pai sub al cărei bor ochii îi joacă neliniștiți în cap. Durează ceva până când Sebastian pricepe situația. Bărbatul e încărcat peste tot cu fel și fel de obiecte. Pe umărul drept duce un minciog, pe cel stâng se leagănă două aparate de fotografiat, sub braț cară o colivie în formă de lampion, în mână, o plasă de prins fluturi. Își țuguie buzele neîncetat și își scutură capul înainte și înapoi, de parcă ar vrea să salute toate obiectele din jur cu mici pupături în aer. În sfârșit,

întinde brațele ca și când și-ar fi amintit că îl aștepta pe Sebastian în locul respectiv.

— Copile! strigă cu un „o” rotunjit. Nu mă așteptam la companie la ora asta. O s-avem o zi frumoasă. Ia uită-te.

Cizmele de cauciuc plescăie în jurul gambei, în timp ce așteaptă cu genunchiul ridicat, de parcă ar vrea să traverseze un râu.

— Cele mai bune exemplare sunt și cel mai greu de prins. Preferă să stea izolate sau la umbră, și nu ies decât în zori. Sunt ca o mască a lumii sau, mai bine zis: o oglindă, o imagine dublată.

Plasa pentru fluturi aterizează pe pământ. Bătrânul îi întinde lui Sebastian colivia în formă de lampion. Neajutorat, acesta o cuprinde cu palmele. Dindărătul pereților transparenți îl privește o figură schimonosită. Ochii rotunzi dezvăluie albul irisului. Un nas lat, niște pomeți închiși la culoare și o gură cu buze rozalii îi amintesc de capturarea unui animal de pradă. Sebastian n-ar putea să vorbească nici dacă ar ști ce să zică, așa că se simte străpuns în mod neplăcut de privirea fixă a măscăriciului.

— Din familia moliilor-șoim, spune vânătorul de fluturi și se lovește peste pulpă, nu atât de bucurie, cât din cauza țânțarilor. *Smerinthus ocellata*, un exemplar de excepție. Priviți-o pe doamnă drept în ochi.

Întorcând colivia, Sebastian zărește o mască de gaze în miniatură: ochi fațetați și o trompă. Într-o parte și alta se înalță niște antene cu mici perișori, asemănătoare unor ferigi microscopice. Molia-șoim îi aruncă o privire scurtă înainte de a se retrage într-un colț, cu aripile

strânse, transformându-se într-o bucată de scoarță de copac. Sebastian restituie lampionul.

— Așa e natura, spune căutătorul de fluturi. Un labirint de caricaturi și bufonerii. Oamenii se duc de nas unul pe altul.

Satisfăcut, își atârână din nou colivia pe braț și-și ridică plasa. Pe picior de plecare, se întoarce și se uită pentru prima oară în ochii lui Sebastian:

— Și matale?

Abia acum își dă seama Sebastian cu cine are de-a face : acel martor care apare tot timpul la sfârșitul unui caz de omor. În loc să intre în panică însă, îi vine să râdă isteric și reușește să se controleze cu greu. Un omor face parte dintre acele câteva lucruri pe care credea că nu le va face niciodată. Din cauza prezenței unui observator neutru, conștientizează brusc absurditatea planurilor lui și-și dă seama că până acum nu s-a gândit deloc la semnificația și urmările crimei pe care se pregătește s-o comită. „Să nu ucizi” – o poruncă precum asta nu răzbate dincolo de subconștient. Din când în când oamenii uită s-o treacă în catalogul cu situații de excepție. În plus, nu prea are timp nici măcar pentru o întrebare atât de simplă ca cea a moșului.

— Caut ciuperci, spune și-și freacă încurcat mâinile de pantaloni, de parcă lipsa cuțitașului și a coșului pentru ciuperci s-ar putea șterge la fel de ușor ca murdăria. Amuzat, vânătorul de fluturi îl măsoară din cap până-n picioare, evaluându-i echipamentul sărăcăcios.

— E cam devreme pentru asta.

— Probabil că de aia n-am găsit nici una.

Moșulețul dă din cap aprobator, de parcă s-ar bucura de răspunsul prompt. Își ia la revedere legănând colivia și-și vede de drum.

Sebastian pune rucsacul în spinare și-și continuă ascensiunea. După câteva minute nici nu-și mai amintește dacă s-a întâlnit cu adevărat cu vânătorul de fluturi. În mintea lui suprasolicitată, amintirile legate de ultimele patruzeci de ore se amestecau cu gândurile despre cele ce vor urma și se depuneau în straturi haotice. Când închidea ochii, i se iveau chipul ca de pisică al unei molii-șoim. Caricaturi și bufonerii, își spune Sebastian.

Privind în direcția în care a dispărut moșulețul, vede un cârd de păsări care par să fi ocupat toate crengile din jur. Sebastian le vede țopăind pe pământ și legănându-se în tufișuri. Cu cât se uită mai mult, cu atât i se pare că se înmulțesc mai repede. Pițigoi, gaițe, ciocănitori, sturzi. Sebastian se întreabă de unde le cunoaște pe toate. Și dacă nu cumva îl cunosc și ele pe el.

A ajuns la șosea, găsește fără probleme semnele pe care le-a lăsat. Chiar dacă o repetiție generală nu-și prea are rostul fără actorul principal, el și-a luat sarcinile în serios. A stabilit drumul pe care urmează s-o ia, a măsurat distanțele, a verificat punctul cel mai îndepărtat de unde încă vede, a aproximat gradul de înclinare a curbei. A verificat rezistența crengilor și apoi a făcut un ultim tur prin împrejurimi. Ajuns la luminișul tăietorilor de lemne, și-a amintit de excursia făcută cu Maike și Dabbeling. Pe atunci, în fața hanului dărăpănat era înșirat un rând de motociclete strălucitoare. Bicicliștii se cățărau pe coama dealului sau coborau ca fulgerul, cu cauciucurile fluierând.

Și-a dat seama imediat care ar fi locul potrivit. Pe marginea de sus a văii, drumul se îndepărta de pădure și se încrucișa cu o curbă lungă de câțiva kilometri care urca muntele. Unghiul de înclinare permitea o viteză de cel puțin șaiszeci de kilometri pe oră. Un biciclist care venea dintr-o zonă însorită și se scufunda apoi în porțiunea umbrită de coroanele copacilor trebuie să fi rămas orbit în cele câteva sute de metri care urmau. Sebastian a ales doi copaci care încadrau drumul în stânga și-n dreapta ca stâlpii de susținere ai unei porți

și a însemnat scoarța la o înălțime măsurată cu precizie, iar acum pipăie urmele cu degete tremurânde.

Cu câțiva metri mai sus găsește un loc de unde poate vedea tot drumul. Se așază pe jos, deschide rucsacul și scoate o pereche de mănuși de latex pe care le-a luat din trusa de prim ajutor a mașinii și-și aranjează uneltele într-o ordine prestabilită. Până acum a avut destul timp să se pregătească; următorul pas nu-l mai poate controla. Poate că Dabbeling își face antrenamentele marți, dis-de-diminează – sau poate că nu. Dacă nu, Sebastian se va întoarce și miercuri, și joi, și tot așa, la nesfârșit. De fapt, până când or să-l ia și-or să-l bage la balamuc sau la zdup.

Soarele care răsare îi încălzește umerii cu niște pete mici, de mărimea unei monezi. Aerul nocturn a rămas prins în vale și acum îi răcorește fruntea și gâtul. Cu toate acestea, în vârful degetelor de la mănușile de latex se adună umezeala și Sebastian nu îndrăznește s-o șteargă. Inima îi bate atât de tare, încât secundele i se par de două ori mai lungi. Se scurge jumătate de oră fără să se întâmple nimic. Simte că picioarele îl ustură din ce în ce mai tare. Niște furnici se chinuiesc să porționeze o larvă și să transporte bucățelele la intrarea mușuroiului. Sebastian urmărește cu plăcere fojgăiala dintr-un întreg oraș, care nu se interesează câtuși de puțin de treburile celor mari. Din perspectiva furnicilor, prezența și mișcările lui Sebastian par la fel de suprarrealiste ca mișcarea planetelor pentru oameni. Ar fi mai mult decât mulțumit dacă ar reuși să primească un post printre furnici. Și-ar îndeplini sarcinile și n-ar ieși din rând. N-ar fi un individ izolat, pe care să nu poți conta, ci o rotiță mică în sistem.

Ridicând privirea, observă o pasăre mare care pare să aștepte și ea ceva. O fraieră, se gândește Sebastian. Brusc, pasărea se scutură și își ia zborul. S-o fi speriat de huruitul de motor. Acum aude și Sebastian: cauciucuri pe asfalt. Nimic altceva. Nici o voce de om, nici un sunet de metal contorsionat. Profesioniștii lucrează silențios.

Un spate galben se vede urcând chinuit. Roțile se învârt încet în ritmul pedalatului, membrele se luptă încordat împotriva gravitației. Deși bărbatul trece la doar câțiva metri sub Sebastian, are capul plecat și nu i se vede fața ; poartă o cască albă de plastic. Sebastian acordă o cotă de 80% probabilității că ar putea fi chiar Dabbeling. Faptul că nu poate fi sigur i se pare o stare de fapt naturală. Îl urmărește de după copaci cum trece de han și începe să urce dealul în curba lată. Trec zece minute înainte să mai miște vreun deget, după care biciclistul dispare din câmpul vizual. Liniștea îl invită apoi la o serie de mișcări agitate.

Cu sculele în brațe, aleargă în jos de-a lungul drumului. Derulează sârma de oțel, o înfășoară în jurul primului copac și trece capătul printr-un inel care atârână de el. Legătura e strânsă; Sebastian verifică de câteva ori dacă ține. Scârțâitul amplu îi calmează nervii. În timp ce traversează drumul cu sârma ca s-o lege de al doilea trunchi, îl urmărește în gând pe Dabbeling. Tocmai a ajuns la partea cea mai abruptă, acum ia ultima curbă. Amândoi simt sângele pulsând sub piele; amândurora le curge sudoarea pe lângă ochi; amândoi sunt implicați într-o treabă care îi leagă. Dabbeling trece de linia ștearsă de sosire de la capătul drumului în ascensiune. Poate își verifică ceasul, își pune geaca și-și

acordă un moment de glorie, o privire în jos, spre valea pe care a învins-o prin propriile puteri în doar 35 de minute. Sau poate că își întinde doar picioarele, stând pe jos, învârtind roata și gândindu-se la coborâre.

Cu răsuflarea tăiată, Sebastian stă pitit după ultimul copac de la marginea depresiunii și se holbează atât de intens la capătul curbei încât ajunge să nu mai distingă culorile. Cât pe-aci să piardă momentul în care tricoul galben al lui Dabbeling începe să apară fulgurant printre crengi. Medicul-șef e rapid. La viteza asta, Sebastian nici nu are timp să se pună la adăpost. Doar câțiva pași, și Sebastian ajunge la sârma pe care a întins-o cât a putut. Apoi se furișează prin tufiș cu genunchii îndoiți și picioarele greoaie care nu s-ar mai opri și ar alerga prin pădure și peste pășune ca să se arunce în sfârșit în mașină. Sebastian se forțează să se oprească, se întinde pe jos și își pune mâinile deasupra capului, de parcă s-ar teme de o explozie.

Frumusețea timpului constă în faptul că trece neîmpins de la spate și nu se lasă impresionat de cele întâmplătoare pe parcurs. Următoarele câteva secunde vor trece imediat, iar ceea ce cu câtva timp în urmă părea imposibil se întâmplă și trece numaidecât. Așteptarea nu e grea. Viața însăși constă din așteptări. Prin urmare, spune Sebastian, viața e o joacă de copil.

Scârțâitul de roți se apropie, se amplifică, anvelopele fluieră strident, apoi trec mai departe rapid. Înainte de a se domoli din cauza efectului de ecou, scârțâitul e întrerupt de un sunet umed de tăiere. Se aude imediat o voce umană, prima silabă a unui cuvânt neterminat.

„Ce — “

Materia dură trece prin materia moale. Urmează o clipă sufocantă de liniște, după care metalul se izbește de asfalt cu un ton protestatar. Un impact, apoi alunecarea unui corp greoi. Barele se lovesc de mai multe ori de drum, piese mici se împrăștiie în toate direcțiile. Un obiect aterizează în tufiș, sare și bubuie de parcă un animal mai mare ar fi rupt-o la fugă speriat.

După asta se așterne tăcerea. Ceva s-a prăbușit și a alunecat în ziua abia începută; cercurile concentrice de pe suprafața timpului s-au netezit; oglinda de nepătruns reflectă lumina dimineții. Netulburate, păsările își reiau concertul filarmonic întrerupt. Culoarea luminii e neschimbată, o adiere ușoară mângâie frunzele cu gesturi dibace. Iată cât de puțin complicată e trecerea unui om pe tărâmul celălalt, printr-o poartă formată din copaci, cu un pic de tărâboi, ca apoi totul să revină la normal. Mai că n-a părut amuzant, ca lucrurile care fac prea mult zgomot pentru nimic. E bine că e doar Dabbeling, că nu-i vorba de cineva mai draguț. Am avut o idee nemaipomenită, își spune Sebastian și gândul ăsta îl sufocă imediat, încât se apleacă și se pregătește să vomite.

Ridicându-se din nou, constată că amețește și se împleticește ca un om beat. Și-a pierdut de tot controlul membrelor. Asta a fost singura lui șansă; acum însă vrea să dispară imediat. Tensiunea începe să slăbească, îl transformă într-o victimă lipsită de apărare în fața oboselii. Aproape că nu-l mai interesează dacă sârma i-a venit sau nu de hac lui Dabbeling și nici în ce măsură. Situația de față cere însă îndepărtarea capcanei. În ceea ce privește problema asta, Sebastian

simte că datorează omenirii măcar atât, chiar dacă nu știe exact de ce.

Cei aproape șaizeci de kilometri pe oră pot duce un corp destul de departe, până la următoarea curbă sau chiar până în oraș, își spune Sebastian și crede că e pregătit pentru orice i-ar putea fi dat să vadă. Dar odată ajuns pe drum, își duce mâna la inimă, ca un actor de mâna a doua. Ceea ce vede depășește puterea lui de înțelegere.

Pe drum, nimic. Doar asfaltul încălzit de soare, acoperit de umbrele frunzelor, ca o decorație *art nouveau*. Viteza a făcut curat la locul de muncă ; până și ultimul șurub s-a ascuns pe sub crengile căzute de pe jos. Sârma de oțel strălucește ca o coardă de chitară întinsă și prezintă o singură modificare în partea din mijloc, spre stânga. O pată închisă la culoare. Sebastian desface nodul, slăbește strânsoarea legăturii și, derulând cablul, se murdărește cu ceva roșu și proaspăt. Pielea de sub mânuși i s-a înmuiat ca după un duș prea lung. Cu ultimele puteri, își împachetează lucrurile.

Puțini oameni stăpânesc arta de-a se teme de ceea ce e de temut. Unii coboară din avion cu genunchii tremurând; pe o scară telescopică însă, se urcă imediat să schimbe becul din baie. Dacă o pasăre pică de undeva, din cer, oamenii se gândesc la sfârșitul lumii. Iar dacă se întâmplă să pățească și o tragedie, care nu e nicio-dată generală, ci întotdeauna personală, își închipuie că au văzut tot ce putea fi mai rău. Când colo, sperietura adevărată urmează abia de-atunci încolo. În pâlnia întunecată a sordidului, stau împreună pe o podea falsă și se țin de tâmplele zvâcnind de la explozie. Au impresia că au ajuns la rădăcina răului și-și plănuiesc evadarea după un scurt răgaz. Nu-și dau seama că, de fapt, se află în anticamera propriului purgatoriu și că ceea ce va urma nu e evadarea, ci căderea în gol.

Peste tot în oraș se aud ușile trântite ale cabinelor de duș. Femei și bărbați goi pășesc pe gresia rece, își privesc confuz chipurile ude din oglindă și își usucă părul din care picură apa. Dacă ar fi să se uite la ceas, și-ar putea închipui că tocmai s-a trezit și se pregătește de o zi normală de marți la universitate. Oboseala a dispărut ca prin minune. De când s-a schimbat în mașină și a aruncat hainele și cablul cu dispozitivul de

prindere într-un tomberon pregătit pentru golire, își simte capul ușor ca un balon cu heliu care se pregătește să-și ia zborul spre un acoperiș. Și-a cumpărat niște chifle, a parcat mașina și a luat ziarul. Scoate un costum de vară din șifonier și se îmbracă din cap până-n picioare în culorile inocenței, de parcă ar avea un motiv de sărbătoare. Parchetul e un sprijin de nădejde sub picioarele-i goale; aroma cafelei proaspăt făcute e divină. Stând în ușa deschisă a balconului, Sebastian are un sentiment de împlinire. E convins că fiul lui e încă în viață. O dimineată atât de însorită, fără nici o adiere de vânt, animată de cântecul păsărelelor se poate lipsi de o apariție atât de rigidă ca Dabbeling, dar nu și de o mică minune precum Liam. Aceeași lumină care încălzește fața lui Sebastian îl mângâie pe cap, undeva aproape, și pe băiatul adormit. O gură de aer inspirată de Sebastian a umplut și plămânii lui Liam. Până și vârful degetului cu care atinge o viță de *wisteria* îi zvâcnește în ritmul inimii copilului său.

Își toarnă niște cafea, atent, din obișnuință, să nu facă zgomot, și se așază cu ziarul la masă. Preț de câteva minute își permite iluzia unei dimineți de duminică și își închipuie că Maike și Liam dorm în continuare, iar el s-a trezit din nou prea devreme, acordându-și două ore care-i aparțin numai lui. Bananele din fructieră miros de parcă s-ar pregăti să se întoarcă în America de Sud. Sebastian nu vrea să se miște de pe scaun până când nu aude tălpile târșăite ale lui Liam apropiindu-se pe hol. Probabil ar fi cea mai bună, poate chiar singura metodă decentă prin care l-ar putea aduce înapoi pe fiul său – asta dacă nu i-ar lipsi și ultima fărâmbă de speranță. Când o musculiță de oțet nimerește

în cafeaua lui, își face procese de conștiință pentru moartea insectei, până când își dă seama că musculițele astea minuscule sunt atât de asemănătoare și atât de numeroase, încât trebuie să renască măcar și din considerente organizatorice.

Cu o farfurie plină de sendvișuri și cana umplută din nou cu cafea, trece în camera de zi. Manevrează telecomanda de parcă și-ar aștepta filmul preferat la un picnic improvizat pe canapea. Și fiindcă apele curgătoare din orașul său nu reușesc să-i capteze atenția, schimbă de pe postul național pe Erste. Ca să nu adoarmă, dă volumul mai tare. După o oră, dă drumul la radio. Cafeaua s-a răcit, de sendvișuri nu s-a atins deloc. Sebastian schimbă conștiincios posturile și frecvența. Tresare când aude ceva despre scandalul medicilor. Un expert oarecare vorbește despre faptul că industria farmaceutică nu se dă în lături de la testarea anumitor medicamente pe oameni. De pildă, a substanțelor anticoagulante, folosite la operații pe cord. Dar până acum, teste de genul ăsta s-au făcut în Africa și nu în Bad-Württemberg. În rest, mass-media a comentat furturile din Canada, cercetările celor din Asia în domeniul cancerului și popularitatea formațiilor scandinave, fără a se obosi cu un caz bizar de omor, care s-ar fi încadrat totuși în zona de interes a unor asemenea posturi. Imaginile cu războiul din Orientul Apropiat acompaniază radioul care difuzează acum muzică pop de proastă calitate. În paralel cu un serial american, o femeie citește indicele bursier. Toate lucrurile par să se lege. Un singur lucru lipsește din marea rețea de legături, și anume, știrea că un medic-șef de la Spitalul Universitar a decedat în mod misterios.

Furia lui Sebastian îndreptată împotriva programelor TV și radio în care nu poate avea încredere se transformă în nervi provocați de propria prostie. Și dacă acel cadavru nu va fi găsit? Și dacă absența lui Dabbeling de la serviciu nu va constitui o dovadă destul de solidă a decesului pentru răpitori? Dacă a nimerit pe altcineva? Un om normal n-ar fi fugit de la locul faptei așa, fără cap, fără să fi căutat victima, fără să se fi convins că aceasta a decedat și fără să se fi asigurat că mortul va fi descoperit de cineva. Însă Sebastian nu se putea considera normal. Lucrurile se întâmplaseră fără voia sa.

Înțepătura de țânțar îi transmite o mâncărime care i se urcă pe coloană și pe ceafă și se înfinge în cele mai adânci circumvoluțiuni ale creierului. Sebastian își încrucișează brațele și se scarpină cu degetele îndoite, cu privirea ațintită asupra televizorului, legănându-și torsul ca un animal în captivitate.

E deja seară și Sebastian se pregătește să părăsească locuința pentru a se întoarce, precum criminalul tipic, la locul faptei, când un post de radio local anunță știrea mult așteptată. Puțin mai târziu, află și televiziunea. Sebastian distinge imagini succesive cu partea de pădure pe care între timp a ajuns s-o cunoască foarte bine și care pe ecran arată cu totul diferit față de cea din amintirea lui. Benzi de demarcație alb-roșii, bucăți dintr-o bicicletă dezmembrată în plan îndepărtat. Trei vaci se uită în cameră rumegând. Un *zoom* exagerat separă culorile în suprafețe pixelate. Cu ceva imaginație, se pot distinge membrele contorsionate ale unui

cadavru întins printre frunze și tufișurile de mure. Palma întinsă a unui polițist acoperă obiectivul camerei. Un reporter agitat, pe care soarele ce tocmai apune îl face să transpire abundent, nu vrea să anticipeze observațiile criminaliștilor, dar nu poate să nu amintească faptul că medicul mort a lucrat în secția lui Schlüter. Prezintă amănuntul picant pe un ton triumfător. După căutări îndelungate, poliția a găsit și capul victimei. Era prins într-o praștie formată din două crengi și urmărea cursul evenimentelor cu ochii larg deschiși.

Când televizorul amuțește, lui Sebastian i se pare că se află undeva sub apă. Fiecare mișcare e încetinită, fiecare inspirație provoacă un vârtej, fiecare gând e o bulă care se ridică la suprafață. Și-a îndeplinit sarcina, pierzând astfel dreptul la existență. Nu mai are planuri, nu mai are nici un motiv să se miște. Noaptea trecută a inventat o teorie legată de rostul vieții, pe care acum o invocă din nou, în liniștea subacvatică a locuinței sale.

Viața se desfășoară invers, ca orice altă poveste, dinspre sfârșit spre lucrul care a declanșat orice acțiune. Și fiindcă oamenii gândesc de obicei de la cap la coadă, rostul existenței lor le rămâne un mister. Cel care recunoaște principiul respectiv și-și dă seama de scopul pentru care a fost plăsmuit poate considera întâmplările din viață drept parte a misiunii sale pe această lume.

Misiunea lui Sebastian pe lumea aceasta e, fără îndoială, salvarea lui Liam. Având în vedere cele întâmplate, la care vrea să se gândească pe deplin conștient, își poate imagina scena demascării și a arestării sale;

dezamăgirea și prăbușirea lui Maike, groaza părinților lui; muștrările de conștiință, condamnarea la închisoare pe viață. Se consideră pregătit pentru chestiile astea. Stă în aceeași poziție, simte un gust amar pe limbă, un gust de canalizare și un cer neschimbat, și nu-și mai poate ascunde nedumerirea în ceea ce privește soluția pentru problema sa. Înaintea lui, pe măsuta de lângă canapea se află două telefoane, telefonul mobil și aparatul fără cablu al telefonului fix, ambele proaspăt încărcate, verificate de mai multe ori, funcționale. Dar nu sună nici unul. Acest lucru semnalizează o întrerupere definitivă a tuturor conexiunilor cu realitatea. Nu sună nimeni, nici răpitorii, nici Liam, nici măcar Maike sau poliția. Tocmai își dă seama de asta și nu trece mult până când podeaua începe să se surpe sub el. De-acum încolo, e în cădere liberă.

La prelegerile sale, lui Sebastian îi place să-și prezinte propria tipologie a așteptării. Așteptarea (astfel începe) e un dialog intim cu timpul. Așteptarea îndelungată e mai mult decât atât: este duelul timpului cu cercetătorul lui. Doamnelor și domnilor, cu următoarea ocazie când vreți să vă interesați de ceva la secretariat, nu luați nici o carte cu dumneavoastră. (Râsete.) Lăsați-vă în voia timpului, abandonați-vă în fața lui, predați-vă. Discutați cu propria dumneavoastră conștiință preț de un minut. Încercați să aflați care naiba e legătura dintre mecanismul de la încheietura dumneavoastră și propria persoană. Întrebați-vă ce înseamnă așteptarea asta: un indiciu referitor la o întâmplare ce urmează să se desfășoare în viitor? (Tăcere.) Dar ce înseamnă prezența? (Tăcere îndelungată.) Așteptând, vă veți da seama că momentul imediat următor nu există. E tot timpul o secvență care a trecut sau care nu e încă prezentă atunci când conștiința dumneavoastră o percepe ca atare. Trecutul și viitorul, ca și conștiința dumneavoastră, sunt lipite unul de celălalt. Dar atunci omul unde se află, doamnelor și domnilor? Se poate ca-n realitate să nici nu existăm, de fapt? (Râsete reținute, domolite în scurt timp.) Oare nu existăm, fiindcă

haina timpului nu are găuri pentru cap și mâini? Și mai gândiți-vă la un lucru: omul nu așteaptă doar trecerea nesfârșitei pauze de masă a timpului. (Un râset izolat, care se termină cu dresul vocii.) Dumneavoastră, de pildă, așteptați să-mi termin prelegerea. La finalul ei, vreți să luați masa la bufet, apoi, în timp ce mâncați, așteptați următorul curs, iar în timpul lui, vă gândiți deja la sfârșitul programului de lucru. Desigur, de fapt, tot timpul așteptați weekendul și, mai ales, vacanța dintre cele două semestre. Așteptarea, doamnelor și domnilor, este compusă din straturi fără sfârșit. În sfârșit, așteptați să vă luați diploma și să vă finalizați studiile și să vă găsiți o slujbă. Așteptați să se facă mai frumos, să vină vremuri mai fericite și așteptați marea iubire. Cu toții așteptăm, vrând-nevrând, moartea. Timpul de așteptare dintre diversele etape ale vieții îl umplem cu tot felul de îndeletniciri. Ați observat ceva? (O pauză lungă, întinsă artificial.) Viața constă din așteptare, așteptarea e ceea ce oamenii numesc viață. Așteptarea e prezență. Atitudinea generală a oamenilor față de viață. Așteptarea trasează contururile Creatorului pe pereți. Așteptarea (așa obișnuiește Sebastian să-și termine discursul, pe un ton ridicat) e stadiul intermediar pe care îl considerăm existența noastră!

Cuvântările lui sunt apreciate. Studenții au impresia că profesorul înțelege toate laturile fenomenului și încearcă să le vorbească pe limba lor, adaptându-și discursul pentru vremurile în care trăiesc.

În realitate, Sebastian n-a înțeles nici măcar o dată tipologia așteptării. În tot acest timp, a trecut cu vederea o categorie cât se poate de importantă. Ea nu are

prea multe de-a face cu timpul; poate doar cu abolirea lui. E o așteptare care te solicită pe deplin și care nu permite diversiuni: nici să te uiți la televizor, nici să citești vreo carte; nu te lasă să te hrănești și nici să te duci la toaletă. Această așteptare împiedică decăderea rațiunii și sinuciderea, distrugerea propriului trup. Este așteptarea celui decăzut, așteptarea unui premiu care întârzie să apară.

Capul lui Sebastian se odihnește pe spătarul canapelei. Mâinile stau pe pulpe, picioarele sunt îndepărtate cam cât lățimea umerilor. În poziția asta, corpul nu are nevoie de simțul echilibrului; până și un mort ar reuși să-și mențină echilibrul așa. Sub pleoapele pe jumătate lăsate vede partea superioară a unui raft, coafura extravagantă a unei plante de apartament, care s-a angajat să dea zece lăstari pe săptămână, precum și marginea de sus a unuia dintre tablourile pe care Maike le-a împrumutat de la unul dintre artiștii ei de la galerie. Mult roșu pe fond negru. Nu-și mai amintește titlul picturii. Cu toate astea, e perfect mulțumit de câmpul său vizual. Nu-l preocupă nimic, în timp ce gândurile îi pendulează între două puncte, fără să ajungă la vreun rezultat. Pe de-o parte, e convingerea că a făcut singurul lucru pe care-l putea face (fără poliție, fără să sufle cuiva vreo vorbă), pe de altă parte, teama că ar fi putut pune în pericol viața propriului copil prin lipsă de implicare. Nu există loc pentru meditații sau soluții de compromis. Nici pentru întrebarea: cât mai durează oare până când cineva o să-l sune. Și nici gândurilor referitoare la absența poliției, de care s-ar putea bucura măcar acum, când fiecare minut care trece îi poate da

speranța că va scăpa basma curată din crima aceasta diletantă.

Soarele a apus ; aerul nu mai miroase de mult a Liam, cel în viață. Nici o dovadă că așteptarea lui Sebastian n-ar fi începutul unui priveghi de o viață. Îi crește barba. Și unghiile, și părul. S-a întunecat de mult ; apoi se luminează încet.

A doua zi, în jur de amiază, i se mai liniștește și chiorăitul mațelor. Organismul și-a consumat rezervele de glucide și proteine și se pregătește să atace și lipidele din straturile de grăsime. La un moment dat, durerea de spate a devenit de nesuportat, apoi a dispărut. De atunci, Sebastian nu mai stă pe canapea, ci a devenit una cu ea. Contururile sale se șterg, devine o piesă de mobilier, un obiect care aparține casei, care se află într-un oraș, care oraș, la rândul lui, e pierdut într-o rețea de străzi, căi ferate, cursuri de apă și culoare de aer, care împânzesc globul terestru, care se învâрте în jurul soarelui, parte a Căii Lactee ; și așa mai departe. Starea intermediară dintre trezie și somn e întreruptă de momente de luciditate în care-și dă seama de ceea ce îi rezervă viitorul : că nu va mai fi niciodată omul normal pe care l-a cunoscut cândva. Că nu se va mai putea întoarce niciodată la viața lui de până acum.

Sunetul telefonului poate avea forța unei apoplexii. Stomacul se face ghem, brațul stâng tresare. Mai întâi, Sebastian aruncă aparatul de pe masă, apoi îl lipește de ureche, de parcă ar vrea să facă legătura direct cu creierul. Poartă un dialog al cărui sens îl percepe abia după ce închide. Maike îi povestește din nou despre munți, vânt și vreme frumoasă și îl întreabă dacă, în rest, lucrurile sunt în regulă. Își explică bâlbâielile lui

Sebastian prin retragerea sa totală în deșertul ideatic. Nu prea mai poate să vorbească, a primit o invitație la cină; nici Sebastian n-are timp de taclale, se află, pare-se, în miezul unui șir de idei teoretice.

Când zărește din nou telefonul din fața lui, de nervi, îl apucă tremuraturul. Apelul neașteptat a accentuat de o sută de ori absența celui alt. Agitația îl alungă de pe canapea. Nu mai are stare, se plimbă prin toată casa. Îl mănâncă din nou brațele, de data asta atât de supărător, încât vacarmul din capul lui se intensifică de parcă s-ar auzi prin niște difuzoare. Sebastian smulge un sertar al dulapului din camera de zi și-l trânteste de pământ, până când își găsește briceagul. Se zgârie cu partea boantă peste înțepătura umflată; la vederea sângelui se mai liniștește. Înfinge briceagul în spătarul fotoliului. Se lovește de ramele ușilor, răstoarnă scaunele din jur. Ziarele se zburlesc, ca niște păsări speriate în văzduh. O vază se izbește de perete, petele de umezeală de pe perete iau forma unei palme întinse. Sebastian dă cu capul de pata de pe perete, până când camera se transformă într-un dispozitiv care zumzăie monoton. La un moment dat se trezește pe balcon, unde trage aer în piept. Peisajul îl înconjoară ca balustrada unui vapor, care se deplasează în noapte cu o viteză amețitoare. Când vede un porumbel aterizând pe o jardinieră, se răstește la el. Unde e băiatul meu, împruțitul, unde e Liam?

Degetele sale se reped în penele din coada porumbelului, înainte ca acesta să plonjeze speriat în golul de după grilajul balconului. E periculos să deranjezi un om care așteaptă ceva.

Oskar răspunde după al doilea semnal.

— Las-o baltă, Jean!

— Care Jean?

— Sebastian! Râsul exuberant al lui Oskar l-ar fi bucurat cu siguranță pe Jean, indiferent cine o fi fost el. De când aștept să mă suni!

Pauza care urmează dă de înțeles că Oskar zâmbește în continuare. Se aude o canapea scârțâind. Sebastian și-l imaginează pe Oskar întinzându-și picioarele relaxat, îmbrăcat în pantaloni negri și cămașă albă, care îi vin perfect. Tocmai a ajuns acasă. Noaptea, îi povestea el cândva lui Sebastian, poți să pescuiești oameni din orașul ăsta de parcă ai scoate păstrăvi dintr-o crescătorie suprapopulată.

Sebastian stă aplecat peste masa din sufragerie, pe același loc pe care a stat și la ultima cină cu Oskar și cu familia sa, cu doar câteva zile în urmă. Și-a suflecăt mânecile; pe brațe e plin de cruste. Materialul deschis al costumului e pătat în mai multe locuri. Își simte mirosul la fiecare mișcare pe care o face. Transpirația unui om speriat, miros de insomnie și duhoarea unei așteptări despre care nu poate să zică nimic decât că durează de prea mult timp.

— Cât e ceasul?

Zâmbetul lui Oskar s-a transformat din nou în râs.

— M-ai sunat ca să mă întrebi cât e ceasul? E trei dimineăta.

— Dumnezeu, spune Sebastian. Se luminează în curând.

— Vorbești ciudat. De parcă ai fi la o mie de ani lumină și ai fi murit de o mie de ani.

— Să știi c-ai nimerit-o.

De îndată ce Oskar și Sebastian încep să vorbească mai liniștit, se așterne o pace molcomă, o melodie care vibrează adânc. Armonia vocilor lor răsună într-un spațiu intim, izolat de restul lumii care, de dragul lui Sebastian, întrerupe din când în când legătura cu anticamera de la biroul său pentru a forma numărul de serviciu al lui Oskar. Apoi îl întreabă cum și-a petrecut ziua, dacă merge treaba, și cum e vremea prin Elveția. Și acum îi vine cheful să-l provoace la dialog, să-l întrebe de noaptea trecută și să-i povestească ce-a făcut el. Hipnotizat de vocea familiară, se gândește că după un timp va închide telefonul și se va pierde inconștient în neantul de care tocmai încearcă să scape prin acest apel.

— De ce stai și aștepti să te sun numai eu?

— Ca să-mi spui sfârșitul poveștii ăleia cu lumile multiple.

Sebastian nu s-a mai gândit deloc la *Circumpolar*. Privind înapoi, agitația asta i se pare atât de ridicolă, încât fruntea și obrajii încep să-i ardă de rușine.

— E vorba de altceva, spune repede. Am omorât pe cineva.

— Așa, și? întreabă Oskar.

Sebastian tace. Acest „aşa, şi” indiferent, spus pe acelaşi ton pe care l-a folosit şi el, e o ofensă, dar şi un cadou preţios, în acelaşi timp. E o armă minusculă, dar ascuţită ca lama, pe care, în caz de nevoie, o poate folosi împotriva conştiinţei sale. Normal că ar fi putut anticipa reacţia lui Oskar. Prietenul lui nu e genul care să sară de pe scaun şi să-şi încordeze muşchii. Nu-şi pune mâinile în cap şi nu-şi smulge părul. Ignoranţa sa nu e o stare în spatele căreia să se ascundă o fiinţă temătoare. Ignoranţa asta e din granit şi cunoaşte o singură limită, care se întinde tocmai până acolo de unde începe ideologia lui Sebastian. Ca de obicei, Oskar dă dovadă de o atitudine pe care Sebastian o urăşte cel mai mult şi pentru care acum se simte nespus de îndatorat: cea de fatalist.

— Dabbeling? adaugă până la urmă Oskar.

— De unde-ai ştiut?

— Păi dau de poza lui peste tot. Faza cu cablul m-a pus pe gânduri. Îţi mai aminteşti de ideea lui Liam cu naziştii din decapotabilă.

— Uitasem de ea. Mă gândeam că e ideea mea.

— Ideile proprii sunt mai rare decât ne-am dori.

În timp ce în Freiburg Sebastian îşi lasă capul pe masă, Oskar se fâţâie pe canapeaua rablagită din Geneva, încercând să găsească o poziţie comodă. În comparaţie cu aspectul îngrijit al proprietarului său, piesa asta de mobilier e o calamitate. Una pe care însă Oskar şi-o poate permite. Prin fereastra înclinată a mansardei, priveşte spre cer. Luna, orbitoare ca un reflector de scenă, inundă camera cu o lumină albă. Oskar îşi aprinde o ţigară şi scoate fumul pe gură şi pe nas, aproape letargic.

- Din gelozie? întreabă. Din cauza lui Maik?
- Ce tâmpenie! strigă Sebastian un pic revoltat.
- Și atunci? Un acces de furie?
- Oskar...
- Sau un experiment legat de ireversibilitatea timpului?

— Oskar! Omul ăla e mort. Ție chiar nu-ți pasă deloc?

Din gura criminalului, replicile astea sună a varieteu prost. Însă, având în vedere gravitatea problemei, Oskar se abține de la comentarii.

— *Cher ami*. Oskar mai trage repede două fumuri și stinge țigara în scrumiera de pe podea, de lângă canapea. Viața e un caz de excepție a naturii. Îți plăcea de Dabbeling?

— Asta n-are a face acum!

— Răspunde-mi.

— Nu, nu-mi plăcea de el.

— Avea familie?

— Cu toții avem familie.

— Nevastă, copii?

— Nu.

— Avea stil?

— Ai luat-o razna!

Receptorul începe să găjâie când Sebastian își scoate cămașa din pantaloni și-și șterge fruntea cu poalele ei.

— *Mon dieu*, spune Oskar. Vorbești ca un adevărat farsor.

Oskar s-a ridicat și a deschis geamul mansardei. Se sprijină cu coatele pe pervaz și-și încordează spatele, de parcă s-ar pregăti să se adreseze unui public larg. Sebastian n-a intuit prea bine; în momentele astea,

calmul lui Oskar nu se datorează exclusiv fatalismului său. De când a citit în ziar despre moartea lui Dabbeling, a avut destul timp să cântărească fiecare frază din dialogul anterior. Ce e mai greu abia urmează. De-acum încolo, fiecare cuvânt trebuie să-și găsească locul potrivit. De acum încolo, fiecare cuvânt e o ață din frânghia cu care Oskar vrea să-l atragă pe prietenul său pe partea lui.

Vrea să-i reamintească faptul că universul își datorează întreaga existență unei tulburări în propriul echilibru. Că și existența conștiinței umane e o consecință a unei diviziuni monstruoase, între polurile căreia (mic și mare, cald și rece, negru și alb) se întinde gândirea. Fără opoziție, n-ar exista nici diferențe; nici spațiu, nici timp. Fără opoziții, „nimic“ și „tot“ ar însemna același lucru. Dacă diferențele reprezintă condiția obligatorie a lumii materiale, atunci cum să creadă omul în validitatea morală a opoziției dintre „bine“ și „rău“? Cum să te revolte dispariția unui om ca Dabbeling, despre care nu se știe nici măcar dacă avea sau nu stil? Oskar acordă o importanță deosebită introducerii: moralitatea e apanajul celor slabi de înger. Cei care domină ringul sunt cei inteligenți.

Face o pauză ca să tragă aer în piept, când Sebastian îl întrerupe.

— Asta nu e tot, Oskar. L-au răpit pe Liam.

În jurul globului luminos se agață stele izolate. Orașul ăsta, își spune Oskar, e un sac monstruos, legat la gură, plin de temeri, tristețe și greață, și poate un pic de noroc.

— Dar Liam e în tabăra de cercetași, spune tărăgănat.

— Ascultă-mă puțin, spune Sebastian. Moartea lui Dabbeling e prețul cu care-l pot răscumpăra pe Liam. Înțelegeți?

Canapeaua fiind chiar sub geam, Oskar nu trebuie decât să se întoarcă pentru a se așeza.

— Păi... Oskar nu obișnuiește să-și întrerupă propriul discurs. Atunci înseamnă că Liam e cu tine acum, nu?

Sebastian își acoperă fața cu palmele. Această întrebare simplă ar fi un motiv destul de întemeiat ca să pună capăt discuției și să se întindă din nou pe canapea. În loc de asta însă, începe să vorbească.

După câteva propoziții clare (duminică seara, refugiu, medicamentele pentru greața din timpul călătoriei), începe să se piardă în detalii. Îi povestește despre camionagiii amuzați, despre furnici care cărau viermi morți, despre vânători de fluturi și despre o tipologie dezvoltată a așteptării. Vorbitul îi face bine, reușește să descrie tot ce vrea, totul e compus din detalii neînsemnate, care la sfârșit se încheagă într-o poveste. Când își termină discursul, i se pare că a vorbit ore-n șir când, de fapt, Oskar n-a fumat decât o singură țigară.

Tăcerea care urmează e mai întâi o pauză, apoi o situație imposibilă și în sfârșit o stare de fapt naturală. Sebastian a spus tot ce știa, iar discursul pregătit în prealabil al lui Oskar era din alt film. Legătura telefonică mută e ca o ușă deschisă între două încăperi goale. În Freiburg, primele semne ale dimineții ies din ascunziș și se întind spre degetele lui Sebastian. În Geneva, Oskar își aprinde o țigară după alta. În ambele

orașe se aude ciripitul păsărilor abia trezite. Noaptea maiestuoasă se lichefiază și se destramă din toate părțile. Ziua cea nouă se arată peste tot ca o stâncă ascuțită, gata să julească pielea oricui i-ar sta în cale.

Când Oskar ia din nou cuvântul, e deja lumină. Vocea lui e stinsă, abia reușește să răzbată peste distanța dintre cele două linii telefonice.

— Și Maik nu știe nimic?

— Până acum, nu.

— Anunță poliția.

— Ce vorbești?

— M-am gândit bine. Ar fi bine să anunți poliția. Respirația lui Oskar șuieră prin membranele microfonului. Spune-le doar atât: că a dispărut Liam. Și imediat ce s-a întors... Sebastian? Liam o să se întoarcă. Spune-mi că ți-a intrat în cap.

— Da.

— Deci, imediat ce s-a întors, ne ocupăm și de restul.

Aspectul fizic al lui Sebastian nu s-a schimbat mult, doar lumina dimineții îl face să pară puțin mai slăbit. Chipul lui nu mai strălucește. Nici o lumină misterioasă nu dă semne că tocmai a ajuns la capătul răbdării. Căderea în gol tocmai a luat sfârșit. Decizia lui Oskar a demolat sistemul în care nu exista nici o realitate demonstrabilă și în care același număr de motive încurajau sau descurajau orice fel de inițiativă. Cu brațul întins, Sebastian încearcă să atingă spătarul scaunului pe care prietenul său a stat la ultima lor întâlnire. Brațul îi e prea scurt; nu-l ajunge.

— Vrei să vin? întreabă Oskar.

— Ce?

— Vrei să mă urc în tren și să vin la tine?

— Nu.

— Mi-ar face plăcere. Gândește-te bine la ce-o să le zici ăloră.

— Bine, bine.

— Sebastian, eu...

Linia e moartă. Nici unul n-ar putea spune cine a închis primul.

*Capitolul patru în șapte părți.
Rita Skura are o pisică.
Omul e o gaură în vid. Comisarul
intră în joc cu efect întârziat*

1

Rita Skura are o pisică. Când o ridică de jos, animalul îi întinde ghearele de la toate cele patru labe, de parcă și-ar pregăti mici trenuri de aterizare în cazul în care i s-ar da drumul. Rita Skura nu i-ar da niciodată drumul pisicii, dar ea nu se bazează deloc pe așa ceva. Dacă ar cădea vreodată, s-ar ridica imediat și și-ar mângâia mustața cu o mină îngrijorată. Tocmai de aceea își iubește Rita atât de mult animalul de casă. Are două calități la care ea însăși a trebuit să renunțe până la sfârșitul vieții: o suspiciune sănătoasă și o eleganță naturală.

În copilărie, Rita credea în toate prostiile și a căzut victimă mai multor ștrengari de la școală. Rita era cea care se uita în sus, căutând un OZN, în timp ce cineva îi trăgea un șut în picior. Rita s-a urcat în fustă scurtă în castan, ca să salveze o pasăre, în timp ce, jos, niște băieți discutau chicotind despre culoarea chiloților ei. Nici o farsă nu era destul de umilitoare pentru ea. Își pierdea toate creioanele colorate la pariuri aranjate și

stătea ascunsă ore-n șir, fără ca cineva s-o caute. La hoții și vardistii, nimeni nu voia s-o cheme în echipa lui.

Cu toate astea, Rita știa deja ce vrea să se facă la vârsta de zece ani. Când au auzit-o, părinții ei și-au pus mâinile în cap. Dar calitățile laudabile ale Ritei erau contracarate și de o incredibilă doză de încăpățănare. Ținea morțiș la decizia ei, susținea, inteligent, dar, în aceeași măsură, paradoxal, că omul se pricepe mai bine la lucrurile cu care n-are de-a face și s-a înscris la interviu.

A răspuns corect doar la jumătate din întrebări; un rezultat care se baza doar pe principiul probabilității. Cu obrajii îmbujorați, a jurat să-și tempereze încrederea absolută în bunăvoința oamenilor și în normalitate prin hărnicie și grijă mare la detalii. A fost angajată.

Cu instruirea nu i-a fost deloc ușor. La cursurile de criminologie trebuia să joace tot timpul rolul martorului naiv, care se lasă condus în capcană răspunzând la toate întrebările înșelătoare. Nu trecea o zi să nu se gândească la capitulare – până când a întâlnit un instructor pe nume Schilf, care a măsurat-o din cap până-n picioare din prima zi de curs și a luat-o lângă el în pauza de masă. I-a explicat că are calea deschisă în criminologie, atâta timp cât își însușește o simplă regulă: trebuia să învețe să-și privească naivitatea din perspectiva orizontului de așteptare al dușmanului și să tragă concluzia opusă celei pe care i-o dicta conștiința. Adică, să procedeze diametral opus față de ceea ce-i spunea inima.

Din clipa aceea, lucrurile s-au îmbunătățit. S-au perfecționat chiar. Naivitatea Ritei era atât de previzibilă,

încât, conform sfatului lui Schilf, a reușit să atingă o cotă astronomică de cazuri rezolvate. Îi ajungea să se uite la fotografia unui suspect și să-l creadă vinovat, ca să-și dea seama că omul era nevinovat. De câte ori citea declarația vreunui suspect și-l considera credibil, îi era clar că respectivul mințea. Rita cea naivă a devenit atât de încrezătoare în sine, atât de lipsită de remușcări, de parcă ar fi vrut să se răzbune pentru calamitățile din propria viață. Se răsteya la suspecti, întrecându-și nu numai colegii, ci și instructorii cu intuițiile ei criminalistice. Când au numit-o comisar și mustăciosul șef al poliției i-a strâns mâna, Rita i-a răspuns cu același gest, până când superiorul ei s-a strâmbat de durere.

Cu toate astea, Rita știe că pisica ei e mediatorul cel mai bun de pe lume. Cât despre ea, cu siguranță nu va deveni o legendă în domeniu. Dar poate fi prima femeie care să conducă secția de poliție din Baden-Württemberg. Și asta ar mulțumi-o pe deplin.

Ceea ce nu s-a îmbunătățit deloc prin schimbarea ostentativă prin care a trecut e completa lipsa de eleganță. Deși părinții Ritei sunt oameni obișnuiți în ceea ce privește aspectul, un accident genetic le-a transformat fiica într-o curiozitate anatomică. La prima vedere, corpul ei pare un soi de parodie a visului bărbătesc. Sâni ei sunt atât de mari, încât par să-i tragă trunchiul înainte. Când merge e ca și când s-ar împiedica; toată lumea își dă seama de asta. Umerii și mijlocul sunt firave, picioarele încep prea de sus, ca la un manechin. Subinspectorii tineri numesc coamă părul ei ondulat ca un tirbușon, cu toate că nici unul din ei n-a avut de-a face până acum cu un cal creț. Rita știe să explice de

ce se gândesc oamenii la un cal sau mai degrabă la un ponei îndesat atunci când o privesc. La ea totul pare gonflat; prea mult păr, picioare prea lungi, buze prea groase. Arată ca un om care a fost gras cândva în tinerețe și care nu și-a uitat fostele mișcări. Face pași mari și se leagănă ca o geamandură. Din mânecile jachetei croșetate se ivesc niște mâini care par împrumutate de la un bărbat. Vocea însăși s-ar potrivi mai bine cuiva masiv; până și constatările ne semnificative par a fi rostite pe un ton jignitor.

Rita s-a obișnuit cu toate astea. Între timp s-a obișnuit să-și spună părerile direct. Când zâmbește, își trage buzele în jos. Când spune „da“, trage aer în piept în loc să-l dea afară, ceea ce rezultă într-un „mda“ dezaprobat care taie cheful oricărui interlocutor. Și când se enervează, își strânge buzele, de parcă ar încerca să rostească un „B“ care i-a rămas în gât. Bou, bagatelă sau bulibășeală.

Faptul că pe stradă bărbații, dar și femeile, întorc capul după ea nu i se pare măgulitor, ci o simplă reacție la handicapurile ei fizice. Își încheie nasturii de la jachete și bluze până sus, indiferent de anotimp. Vara poartă rochii înflorate demodate ale căror tivuri ajung până la mijlocul gambei, rochii pe care nici o croitoreasă nu le-ar defini drept șic. Pe corpul Ritei, această costumație are efectul unui abțibild țipător lipit pe un Maserati. Un om deștept ar râde la vederea ei, unuia prost i-ar sări țandăra. Pe Rita n-o deranjează cu nimic. Nu sunt prea multe femei angajate la criminalistică, și alea puține care sunt, susțin colegii, ar leșina la văzul unui cadavru scos din apă. De aceea, Rita are nevoie de un

ambalaj care să demonstreze supremația intelectului asupra fizicului. Poartă îmbrăcăminte ironică și sandale sarcastice, care provoacă oroare prin toată secția. Când intră în birou, capetele se lasă de parcă în clasă ar fi intrat profesoara de latină. Când cineva o întreabă dacă are un strop de simț al umorului, răspunde că nu există vreun enunț pe lumea asta care să fie atât de penibil, încât oamenii să nu-l poată lua în serios. Și atunci, la ce bun să mai râdem?

Singurul lucru care-o interesează cu adevărat e munca de polițist. Are treizeci și unu de ani, e nemăritată și n-are copii. Fiind membră a diviziei de criminalistică, e tot timpul pe drumuri, cercetând cadavre, neveste bătute și lăsate fără suflare, pensionari care s-au înecat cu piure de cartofi și sinucigași ciopârțiți de trenul expres, fără să-i vină vreodată rău. Pe lângă asta, reușește să coordoneze și munca băieților de la Pază și Protecție. La ședințele de lucru de dimineață critică vehement greșelile și lacunele colegilor. Când cineva îndrăznește s-o înfrunte, face referință la o serie de alte cazuri, în care avusese dreptate din prima.

Pisica e printre puținele creaturi căreia Rita îi dorește binele. Când micuțul animal i se cuibărește în poală, îi simte temperatura corpului în câteva secunde, spre deosebire de căldura unui om, care are nevoie de minute bune ca să pătrundă prin haine. În plus, pisica are un rol bine stabilit, ceea ce nu se poate spune despre majoritatea oamenilor. Ține la distanță păsările care nu mai tulbură liniștea apartamentului de la parter. Rita are tendința paranoică de a se simți privită tot timpul, așa că nu suportă nici spionii zburători.

După ce-a devorat și al treilea ou, Rita se ridică de la masă și-și așază pisica pe scaunul eliberat. Umple bolul din bucătărie cu măruntaie de pasăre ca să se revanșeze față de ea. De când un medic și capul lui și-au încheiat turul de bicicletă pe căi diferite, Rita nu prea mai ajunge acasă. Noaptea trecută și-a părăsit biroul revoltată după ce a fost sunată de mustăciosul șef al poliției și s-a trezit la fel de revoltată după doar câteva ore de somn. Chiar dacă are ceva experiență în cazuri politice delicate, n-o miră că șeful poliției urlă la telefon și-i cere să înfăptuiască un miracol. N-o deranjează nici faptul că e obligată să stea la serviciu până noaptea târziu și că dimineața la șapte trebuie să se întoarcă deja la birou. Ceea ce face să-i urce sângele la cap e faptul că vor să-i bage pe gât un comisar mai mare în rang. Rita Skura e tânără, e femeie și „Cazul Cablul de Oțel” e prima ei sarcină oficială. Și chiar dacă acest caz i-ar scăpa de sub control, iar scaunul de sub ministrul de interne, cel cu păr pe piept, ar începe să se clatine – Rita Skura nu are nevoie de întăriri. Dacă până seara nu-i prezintă rezultate concrete, or să-l cheme tocmai pe comisarul-șef de la Criminalistica din Stuttgart, un anume Schilf, ale cărui indicii au ajutat-o să ajungă ceea ce e acum.

Lumea aștepta cu nerăbdare cursurile lui ca profesor invitat. Renumele de profet în criminalistică l-a devansat. Se zvonea că detestă munca în echipă, că nu prea se afișează pe la Comitetul de Supraveghere și că, într-o anumită măsură, își rezolvă cazurile în somn. Oamenii se așteptau la un magician. Dar când, în sfârșit, l-au văzut intrând în sala de curs, dezamăgirea a străbătut

sala ca o undă de curent. Deși nu avea decât cincizeci de ani, tipul părea trecut. Sub jacheta ponosită, umerii îi atârnav de parcă ar fi încercat să pară mai mic decât era. Șuvițele blonde îi atârnav fără viață pe față. Stătea la tablă gârbovit și rupea bucățele de cretă între degete. Fără vreun motiv aparent, se oprea în mijlocul prelegerii, se lăsa tremurând de pe un picior pe altul și trăgea cu urechea în jur, cu o mină speriată, de parcă ar fi auzit eco-ul unui tunet amuțit de mult. Apoi, când își relua ideea, nimeni nu mai înțelegea ce spunea. „N-am memorie, de asta pot să prezic viitorul.“ Sau: „De obicei, din două afirmații contradictorii, amândouă sunt corecte și false în același timp“.

Și mai ales: „Coincidența e numele celei mai mari erori umane“.

Nici unul dintre studenți nu considera comportamentul său dubios o simplă fațadă (și aici aveau dreptate). Mai degrabă, păreau să creadă că se află în fața epavei jalnice a unui bărbat care pe vremuri avusese un succes nemaipomenit (aici se înșelau).

Când s-au cunoscut, Rita îl numea pe furiș un „drac genial“. Apoi, când în pauza aceea de masă a transformat-o deodată dintr-o prostituată într-un om sceptic, l-a numit un „geniu dat dracului“. La sfârșitul ultimului seminar, când și-a luat rămas-bun de la ea, i-a apucat mâinile cu un gest natural, s-a uitat la ea de aproape și i-a spus: Rita, copilă, astea da, amortizoare! – Ea și-a eliberat degetele, a arătat spre fața lui și i-a răspuns: Dar dumneavoastră ce fel de vizor distorsionat aveți? – S-au privit în ochi și au râs. Rita nu l-a mai văzut de atunci.

Sigur că i-a plăcut de țicnitul de Schilf. Și tocmai de aceea, exact așa cum învățase chiar de la fostul ei instructor, nu avea încredere în el. Dacă exista ceva de care nu avea nevoie acum, era prezența unui geniu, împotriva căruia n-are cum să răzbată prin sânghină și perseverență și care vede perfect prin sistemul ei de cunoștințe și tehnici de lucru. Până acum, Ralph Dabbeling e cazul ei cel mai important. Moartea lui care, mai mult ca sigur, conține răspunsul la scandalul medicilor și îi aparține în exclusivitate.

Deși pe la ora șapte e deja destul de cald, Rita își pune jacheta croșetată peste rochie înainte de a pleca de acasă. Demarează de pe strada Heinrich von Stephan în micul ei Corsa roșu aprins, își trece cardul de identitate prin cititorul de la intrare și parchează sub acoperișul din tablă ondulată, acoperit de mușchi. Ignorând intrarea de serviciu, înconjoară clădirea și intră, ca în fiecare zi, pe poarta principală, cu umerii drepecți și bărbia ridicată.

La recepție, un bărbat stă cu ambele mâini sprijinite pe tejghea și fruntea lipită de geamul din plexiglas, de parcă n-ar fi în stare să se țină pe picioare singur. Rita îi cunoaște pe tipii ăștia și i se par scârboși. Cel din fața ei e înalt și arătos, genul care a făcut ceva în viață. Părul e de un blond spălăcit și pare nespălat. Hainele trebuie să fi costat o avere; acum însă sunt pătate cu sânge și șifonate de sus și până jos. Probabil că tipul a stat în hainele astea zile-n șir. Nu contează dacă oamenii ăștia vin de bunăvoie sau sunt luați de pe stradă – sunt în stare să provoace un scandal al cărui deznodământ nu e niciodată clar pentru nimeni.

Când trece pe lângă el, Rita își ține din instinct respirația ca să evite eventualul damf de alcool. Străinul cu sandalele desfăcute nici măcar nu se întoarce. Se uită drept înainte fără să clipească. Funcționarul de serviciu ridică mâna ca s-o salute, în timp ce continuă să vorbească în difuzor. În fiecare dimineață, Rita se oprește în casa scărilor și se gândește cât e de norocoasă că nu mai trebuie să îndeplinească astfel de sarcini zilnice.

Rămasă aproape fără aer, ajunge în biroul de la etajul trei, își scoate jacheta croșetată și se lasă în fotoliul negru, de piele. În spatele biroului din sticlă mată se simte în continuare un copil care, din joacă, se plimbă prin casă în papucii părinților. Dar asta n-o deranjează. Știe că are propriul birou, chiar dacă gradul actual nu i-ar permite asta, doar pentru că nimeni n-a vrut să împartă o încăpere cu ea. Îi place camera asta, mai ales cablurile computerului ascunse sub podea, care urcă pe piciorul mesei printr-o gaură făcută în mochetă. Împreună cu un șir de mape etichetate fără cusur de pe raftul cu acte, aceste fire dau un aer de profesionalism, în care Rita se scaldă de parcă ar fi sânge de dragon, ca după aceea să se simtă pregătită de luptă.

Lângă tastatură se întinde un teanc de corespondență nedesfăcută. Geamurile au stat deschise pe timpul nopții și aerul rece s-a blocat între pereții groși, unde va mai rezista încă un pic. Undeva jos, stolul de vrăbii face scandalul de rigoare pe gardul viu pe care un fost grădinar de cimitire îl îngrijește excesiv. Rita se uită cu voioșie spre coroanele copacilor din celălalt capăt al parcerii. Sunt atât de departe încât nici un parazit cu pene nu poate să tragă cu ochiul în biroul ei. Dacă ar fi fost la parter, Rita Skura ar fi venit cu pisica la serviciu.

Pentru scurt timp, frunzărește dosarul lui Dabbeling. Cele mai impresionante sunt fotografiile care reușesc s-o îngrozească și după a o suta privire. Capul lui Dabbeling, agățat de niște crengi, ca un decor de Trenul Groazei. Același cap, așezat pe o targă lângă corpul

contorsionat căruia îi aparținuse până nu demult. Din trunchi atârână o bucată albă și curată din șira spinării; capetele venelor din gât, căile respiratorii și tractul digestiv amintesc de tuburile atârânânde ale unei mașinării stricate. Victima, explică raportul medicilor legiști, a observat capcana în ultimul moment și a ridicat capul sub efectul șocului; în caz contrar, cablul de sârmă i-ar fi despicat craniul. Pentru gestul acesta nobil, Rita se simte îndatorată lui Dabbeling. Condiția lui e și așa destul de problematică.

Sub documentele nou-venite, se află raportul laboratorului de criminalistică. Rezultatele o fac pe doamna comisar să bată din palme ca o fetiță. Colegii de la Examinări și Evidențe Criminalistice au cercetat cei doi metri pătrați de pădure doar în urma presiunilor ei, aducând în laborator și un număr considerabil de furnici. Și iată că raportul dezvăluie datele genetice ale unui bărbat care, deși nu apare în nici o bază de date, va fi totuși identificat în scurt timp. Și anume, chiar de ea. Mai mult decât atât, în dimineața în care a avut loc crima, o locuitoare revoltată din Freiburg a denunțat o persoană necunoscută care i-a umplut tomberonul pentru resturi menajere cu o grămadă de haine murdare. Și astfel, Rita avea aproape tot ce-i trebuia. Arma crimei, pantofii, pantalonii și cămașa de la fața locului, mai puțin criminalul al cărui profil începea să se contureze din ce în ce mai clar. Firele de păr găsite indică un bărbat blond; după urmele pantofilor se pare că e un tip înalt de 1,90 m și în jur de 85 kg. Pare un tip arătos și deștept, nu ca amărății ăștia pe care ți-e milă să-i bagi după gratii.

Rita își va petrece dimineața la spital, căutând o persoană cu semnalmentele astea. La secția de cardiologie circulă zvonul că pe Dabbeling îl șantaja cineva. Dar cum și prin cine, asta nu vrea să afle nimeni. Practic, într-o situație explozivă ca cea de acum, oricine ar fi putut beneficia de pe urma morții lui. Un concern farmaceutic care și-ar putea pierde reputația de milioane. O soră medicală care se teme să nu-și piardă slujba. Schlüter, șeful secției, pentru care un martor incomod ar deveni prea periculos. Pe cel din urmă Rita vrea să-l intercepteze înainte de a se putea baricada într-o sală de operații. De când Universitatea a luat măsuri disciplinare împotriva lui, acesta nu se mai arată deloc pe acolo. Reclamația care a stârnit scandalul a fost făcută de o persoană anonimă. Schlüter susține că un cardiolog rival a vrut să-i însceneze ceva.

De fapt, Rita vrea să-i interogheze astăzi pe toți care-i vor ieși în drum. După-masă va mai da o fugă la clubul de ciclism. Colegii care se ocupă direct de scandalul medicilor o țin la curent cu evenimentele noi. Rita aruncă documentele pe masă și-și întinde brațele. Se gândește să rezolve cazul acesta înainte ca Schilf, comisarul-șef, să-și cumpere biletul de tren spre Freiburg. În orice caz, de lipsă de perseverență nu poate fi vorba.

Pe sergentul de poliție Schnurpfeil îl recunoaște după ciocănit. Ca de obicei, acesta se așteaptă să fie poftit înăuntru, înainte de-a crăpa ușa și de-a băga capul înăuntru, zâmbind la auzul invitației repetate. Abia după ce Rita îi spune „Haideți, intrați odată!” își face curaj și se materializează în mijlocul camerei. Schnurpfeil e cu zece ani mai tânăr decât doamna comisar și e singurul om de acolo care, în felul lui stoic, reușește să

se înțelegea cu ea. Tinerele stagiare îl consideră cel mai trăsnet tip din secție. Cu toate astea, pare tot timpul nesigur pe el, de parcă sub mușchii lui s-ar ascunde un băiețel speriat, care se teme să nu fie descoperit și scos de acolo. Schnurpfeil nu pare nici acum să se simtă bine în pielea lui. Când colegii îl întreabă cum reușește să suporte capriciile Ritei Skura, Schnurpfeil ridică din umeri și le răspunde că e deșteaptă și un comisar bun. Nu-și dă seama dacă părul ei seamănă sau nu cu o coamă de cal, iar restul părerilor și le ține pentru el. Atunci când apar vești proaste, colegii îl bagă tot timpul la înaintare. Asta știe și el, la fel de bine ca ea. Se proptește lângă birou și-și răsuțește chipiul. Rita nu l-a invitat niciodată să ia loc.

— Schnurpfeil, spune și se preface că mai are ceva de verificat în dosar. Mergeți cu mine până la spital?

— Da, spune Schnurpfeil și, după o scurtă pauză, adaugă: Și asta.

Ridică privirea și încearcă din nou, de data asta zâmbind. Ceea ce colegii lui n-o să înțeleagă niciodată e că îi face plăcere să discute cu Rita Skura. N-are nimic împotriva metodelor de lucru mai ferme și i se pare în regulă să fie strigat pe numele de familie, în stil militar. Până la urmă nu e decât un sergent tânăr, iar ea un comisar – care promite. De cele mai multe ori reușește să-i dea replicile în așa fel încât să n-o enerveze. Și e mândru de asta.

— Spuneți-mi versiunea îndulcită, spune Rita și își dă șuvițele grele de pe obraz.

Vara e unul dintre numeroasele lucruri pe care Rita nu le poate suferi. Dacă ar fi după ea, anul ar avea doar două anotimpuri: toamna și iarna. Când e frig,

oamenilor le vine mai ușor să gândească și se îmbracă mai sobru.

— Încă trei medici cu capetele tăiate?

Schnurpfeil evită să se uite la subsuorile neepilate.

— Răpire de copil, spune sec.

Rita îl privește pe sergent cu o asemenea ură de parcă el ar fi inculpatul, victima și martorul, într-unul singur.

— Repetați, dacă aveți curaj.

— Răpire de copil, spune din nou Schnurpfeil.

Rita își dă drumul la păr și se trânteste în fotoliul al cărui braț se îndoaie în spate.

— Un tip cu părul blond și cămașa însângерată?

— De unde știți?

Cu un gest prin care pare să sugereze că nu mai are nimic important de spus, Rita își revaluează tonul răstit. Ar fi trebuit să-și închipuie imediat. După ce l-a văzut pe amărâtul ăla la recepție, ar fi trebuit să știe că e măcar profesor.

— E tatăl?

— Băiețelul lui a dispărut de patru zile.

— Și ce caută la noi abia acum?

— L-au ținut pe loc răpitorii. N-a îndrăznit să vină aici.

— Pentru bani?

— Nu.

— Și-atunci?

— Nu știe.

— Ceee?

Rita sare în sus și face un pas amenințător către Schnurpfeil. Acesta pare să se gândească dacă ar fi bine să se retragă, dar se hotărăște să n-o facă.

— Până acum, spune el, nimeni nu i-a pretins nimic omului.

— Dar au luat legătura cu el?

— În ziua în care a avut loc răpirea. I-au spus să aștepte.

— Ce poveste idioată.

Rita face stânga-mprejur și deschide fereastra, trântind-o în lături. Mângâie aerul de câteva ori, de parcă ar vrea să înlăture niște zmei pentru a-l vedea mai clar pe sergent.

— Nu sună a pedofil, spune. Probabil e o problemă de familie. Ați făcut procesul-verbal?

— E gata. Tipul e jos.

Rita lasă mâinile să-i cadă brusc.

— Nu cumva e medic?

— E profesor de fizică la universitate.

— Doamne sfinte, strigă Rita, Îți mulțumesc!

Schnurpfeil rânjește de parcă Rita i s-ar fi adresat lui. Colega lui se sprijină de marginea biroului care-i presează fundul, făcându-l să pară mai lat, și înalță arătătorul ca de obicei când se simte depășită de situație.

— Răpirile de copii, spune pe un ton pedagogic, nu sunt deloc pe placul presei.

— O să avem grijă să separăm lucrurile. Deocamdată presa nu trebuie să afle nimic despre răpire.

Rita dă din cap aprobator; umerii i se destind. Ca de atâtea ori, și acum i-a trecut prin cap ceva care o liniștește.

— Fiți atent. Din păcate n-o să reușesc să mă ocup personal de asta.

— Desigur, se înțelege. Șefu' zicea să preia Sandström.

— Sandström e un cretin, spune Rita. Să-i transmi-teți asta.

Schnurpfeil scoate un carnețel.

— Trebuie să-l ducă acasă pe domnul profesor. Și să-i anunțe pe băieții de la tehnică. Și s-o ia pe tanti aia psihopată. Să pună microfoane, tot tacâmul. Și să-l interogheze, până când nu mai poate. Despre probleme de familie, despre cercul de prieteni, serviciu. Dacă reușesc, diseară mă întorc.

Schnurpfeil vâra carnețelul la loc.

— Mă duc repede până jos, spune, și-i anunț. Apoi vă duc la spital.

— Perfect.

Rita Skura se uită la tabloul cu mesaje pe undeva pe lângă Schnurpfeil, unde, lângă cele câteva poze de la locul crimei, e lipită și-o fotografie cu pisica ei.

— Patru zile. Mi se face milă de profesorul ăsta.

I-au luat mașina. I-au luat mobilul. I-au luat cămașa și pantalonii și le-au împachetat într-o pungă de plastic. L-au băgat într-un costum din hârtie care foșnește la fiecare pas și în care arată ca o combinație între un cadavru și un clovn. În momentul ăsta n-ar avea nimic împotriva dacă l-ar vâri într-un sertar de aluminiu și l-ar împinge spre perete cu o etichetă agățată de degetul de la picior. În sfârșit ar fi răcoare și liniște. În sfârșit ar reuși să doarmă.

I-au luat cheile de la casă și acum îi iau și casa. Pe stradă stau trei polițiști în civil și țin sub observație clădirea, tocmai ca să-și dea seama dacă e ținută sub observație. Pe hol, un bărbat e întins pe burtă, are căști pe urechi și o cutiuță neagră lângă el, și bâjbâie cu o șurubelniță minusculă la mufa telefonului. Altul stă sprijinit de perete, îi dă indicații prețioase și scutură scrumul pe parchet. La masa din bucătărie stă inspectorul de poliție Sandström și-și pregătește un sendviș cu șuncă, muștar și castraveți. A întrebat dacă poate să „împrumute” niște *prosciutto di Parma*. Pe canapeaua din camera de zi, pe care de acum încolo Sebastian o va asocia tot timpul cu cea mai proastă zi din viața lui, o femeie minionă, cu picioare subțiri,

înfofolită în haine de lână de culoarea mușchiului, stă ghemuită și-și vâra nasul cărn în albumul cu fotografii de familie. Nici o pasăre îmbrăcată în haine n-ar arăta mai exotic. Țsta e filmul experimental pe care l-am așteptat atâta, își spune Sebastian.

Dimineața devreme, când a pornit pe strada Heinrich von Stephan, i s-a făcut rău din cauza sentimentului de ușurare că de acum încolo cineva autorizat se va ocupa de cazul său. Declarația, lucrul de care s-a temut cel mai mult, s-a dovedit a fi sarcina cea mai ușoară. N-a trebuit decât să explice ce s-a întâmplat (automatul cu dulciuri, jucăriile de pluș triste, Vera Wagenfort) și să-și șteargă din minte singura propoziție care i se învârtea în cap: Dabbeling trebuie curățat. După aceea, totul a mers ca pe roți. Un șir nesfârșit de întrebări referitoare la tot felul de posibilități. Dar nici una despre aceea de a fi omorât pe cineva.

Însă acum tocmai munca celor avizați e cea care-l face să se simtă rău. Oamenii par preocupați de tot felul de probleme, mai puțin de recuperarea lui Liam. De fiecare dată când încearcă să se convingă că poliția procedează conform unei rutine prestabilite, același gând îi răsună în cap altfel: sunt doar niște oameni, incapabili să-și facă treaba.

Stă în dormitor în fața șifonierului, smulgând costumul de hârtie de pe el, de parcă ar despacheta un cadou supradimensionat pe care nici măcar nu-l vrea. Vrea să se întindă pe pat, să-și piardă cunoștința și să cedeze restul vieții cuiva care ar putea face cu ea ceva util. În timp ce se îmbracă, își dă un ultimatum. Până la miezul nopții îi mai scutește pe polițiști. Dar după aceea o să

le spună ce voiau de fapt răpitorii de la el. C-ar trebui să-l întrebe pe șeful secției, pe Schlüter, unde e Liam.

Pe hol, tehnicianul ridică degetul mare ca să semnalizeze că a stabilit legătura. Psihologul zâmbește când îl vede pe Sebastian intrând în camera de zi: sub ciocul de pasăre se ivește o despicătură orizontală. N-a spus nimic despre faptul că Sebastian încearcă să ascundă o dramă de familie cruntă. Dar îi urmărește fiecare mișcare cu coada ochiului și frunzărește de-o veșnicie albumul acela. Primii ani de viață ai lui Liam sunt documentați în detaliu. După aceea, urmează doar câteva fotografii în care nu apare deloc, având în vedere că le-a făcut chiar el.

— Termin imediat. Și-apoi începem.

Psihologul l-a convins că va trebui să-i povestească despre cele petrecute și lui Maike. Dacă el nu e în stare, o să sune ea la Airolo. Munca asiduă depusă de tehnicieni pentru a înregistra convorbirea pare să indice faptul că toată lumea e convinsă de același lucru: Liam a fost răpit chiar de mama lui. Sebastian știe că există cazuri în care părinții își fură copiii unul de la celălalt. Doar că acum habar nu are cum să le explice musafirilor că în cazul lui această combinație e exclusă din start.

— Gata, acum merge brici, îi anunță tehnicianul care fuma, ca și când colegul lui ar fi reparat un veceu stricat.

Îi face cu mâna lui Sebastian și îi întinde receptorul al cărui cablu se termină în cutia neagră. Sandström iese pe hol cu un sendviș cu șuncă. Miroase a muștar. Își șterge nasul cu mâneca, teșindu-l în sus, ceea ce dă feței lui o expresie porcină. Psihologul se sprijină de

cadrul ușii, se scobește între incisivi cu unghia și dă din cap prietenos spre Sebastian. Dacă ar fi după el, l-ar suna pe Oskar, nu pe Maike, și l-ar ruga să repete ce-a spus noaptea trecută: „Vrei să vin la tine?”.

De data asta, Sebastian i-ar răspunde cu „da”.

Ridică cu greu receptorul demodat. În timp ce formează numărul hotelului din Airolo, are senzația că privirile polițiștilor i se înfig în spate.

Era de așteptat. Maike nu e în cameră. N-a plecat într-o excursie în Alpi ca să zacă într-o cameră de hotel. Face o tură, nu? De o sută de kilometri, nu-i așa? Nu, sigur că nu și-a luat mobilul, adevăratul lux constă tocmai în inaccesibilitate. Păi nu? Se aude un râs de expert. Da, cel târziu la cină. O să vă sune ea.

Sebastian o roagă pe doamna psiholog să-i cedeze canapeaua. Nu mai vrea să răspundă la întrebări. Îi roagă pe tehnicieni să oprească televizorul și muzica. Oftând, polițiștii încep să scotocească prin rafturile cu cărți și reviste, și se apucă să le frunzărească. Psihologul deschide geamul și-i urmărește pe Bonnie și Clyde, care par să dezbată mersul lucrurilor în pârau. Nu se mai aude nimic nou despre A81, acolo unde, după declarația lui Sebastian, doi polițiști discută cu camionagii, femeii de serviciu și angajați de la restaurantele din zonă.

Urmează așteptarea. Între timp, Sebastian a acumulat destulă experiență în domeniul ăsta, așa că nu durează mult până să-și piardă simțul realității și să nu mai știe ce se petrece în jurul său. Cu capul dat pe spate, se holbează la tavanul a cărui suprafață albă se potrivește perfect cu starea în care se află. În timp ce corpul pare să se scufunde sub un soi de nisip mișcător,

conștiința se trezește și dă rotocoale line în jurul său. Sebastian are impresia distinctă că timpul își iese din matcă. Lanțul secundelor se destramă în particule microscopice. Sinele i se dizolvă, lăsând totuși în urmă ceva cu care se poate identifica. Un fel de santinele, în afara corpului și a sufletului. De acolo, Sebastian poate să se gândească liniștit la motivele pentru care s-a agățat atâta timp de o teorie care nu reprezintă deloc percepția sa despre spațiu și timp. Nu există lumi paralele printre care să se plimbe. Există un singur cosmos, un bubuit enorm în care, pe lângă propria-i prezență, detectează și alte entități. Acestea poartă și nume precum Maike, Oskar, Liam și sunt țesute într-o împletitură de curenți în care materia și energia sunt una și aceeași. Și anume, informație. O conștiință umană, compusă doar din amintiri și trăiri, e informație pură și nimic altceva. Oamenii ar trebui să stea la birou și să-și ia notițe, e de părere santinela numită Sebastian. Ar trebui să afle dacă încercarea lui Oskar de a cuantifica timpul prin determinarea exactă a duratei Big Bang-ului se vrea tot o reducere a lumii la o mașină imensă de informație. Ar trebui să se gândească dacă nu cumva au lucrat amândoi la aceeași idee în toți acești ani, chiar dacă au abordat-o din perspective diferite: o teorie conform căreia timpul e produsul conștiinței cu care se poate identifica, și asta nu doar în sens filozofic, ci și fizic. Ar trebui să se ia imediat legătura cu Oskar, oamenii ar trebui să cadă de acord... La auzul soneriei, închipuirile lui Sebastian se destramă și lasă în urmă un singur enunț: omul e o gaură în vid.

Cineva intră pe ușa apartamentului. O voce feminină îl numește pe Sandström idiot și-l întreabă ce se

va mai întâmpla în după-amiaza aia. Bună întrebare. Ceasul lui Sebastian îi semnaleză că a stat cinci ore ca să admire suprafața albă a tavanului. Femeia intră și smulge programul TV din mâna tehnicianului care fumează neîncetat. Sebastian își amintește c-a văzut-o și dimineața, urcând scările în fugă la secția de poliție. I s-a părut respingătoare chiar și așa, din spate. Acum femeia își plimbă privirea prin încăpere, de parcă ar fi pierdut ceva și s-ar fi întors să-l recupereze. Când se apropie de Sebastian, părul creț pare simbolul unei nervozități perpetue. Sâni mari ies la iveală mai mult decât ar fi cazul prin jacheta tricotată. Strivește degetele lui Sebastian cu o fermitate surprinzătoare.

— Rita Skura. Inspector-șef.

Cel puțin îl lasă în pace și își ia colegii la întrebări. Sandström și psihologul împart declarația lui Sebastian în mod egal. Nici nu termină bine, că Rita Skura începe să-l înjure pe dobitocul de Schlüter care nu și-a arătat fața la spital toată ziua; se plânge că personalul se spală pe mâini ca și când ar fi inocent; că, în ceea ce privește cazul medicului omorât, n-a mai apărut nimic nou și că, tocmai de aceea, zilele de huzureală le sunt numărate. În timp ce se lamentează, sună telefonul.

Imaginea se blochează și se transformă într-un haos de nedescris. În mijlocul vorbăriei și alergării de colo-colo, Rita Skura preia comanda. Trimite un tehnician la aparat, pe Sandström pe balcon și pe psiholog la telefon, împreună cu Sebastian.

— Răspundeți doar când vă fac semn. Trageți de timp. Faceți pe prostul. Întrebați. Ați înțeles?

— Cred că-i nevastă-mea, spune Sebastian.

Rita își scutură capul autoritar și se sprijină de perete cu brațele încrucișate, fără să-l slăbească din

ochi pe tehnician. Lui Sebastian îi vine să verse un pahar mare pe ea, s-o împingă și s-o arunce pe geam ca pe o insectă neajutorată. Când pocnește din deget, tehnicianul îi întinde receptorul.

— Tati?

Vocea lui Liam nu se aude doar din difuzorul receptorului, ci și din cutia lângă care se învârt benzile unui magnetofon.

— Stai așa, tati. Manno, termină odată!

Liam vorbește cu cineva. În fundal se aude un chichit, ceva bubuie. Apoi copilul se întoarce spre telefon.

— Scuze, râde. Aici există un singur telefon la care se potrivesc doar monede de 50 de cenți. Philipp și Lena mă tot trag de braț. Li se pare amuzant sau ceva de genul ăsta.

— Liam? spune Sebastian.

— Tati? Te-ai supărat că n-am sunat deloc? N-aveam cum, pur și simplu. Am plecat imediat, cu tot cu rucsaci și corturi. M-au băgat direct la ăia mai mari pentru că le-am povestit ceva despre efectul de focalizare și despre depășirea temperaturii de aprindere. Și despre chestia aia greșită cu pietrele care fac scânteii, când de fapt, pentru asta ai nevoie de pirită, și așa că m-au luat imediat cu ei...

— Liam! Ești bine?

Izbucnirea lui Sebastian întrerupe fluxul lui Liam. O ezitare străbate linia, se scurge din aparat, îi cuprinde pe cei prezenți și umple holul ca o masă invizibilă, gelatinoasă.

— Da, normal, super, spune în sfârșit Liam. S-a-ntâmpnat ceva, tati?

— Nu, replică imediat Sebastian. E totul în regulă. Doar că mi-am făcut... griji.

În timp ce Liam se gândește, Sebastian își mușcă pumnul în locul în care oasele ies la iveală albind pielea, pentru a bloca eventualele sunete nepotrivite, emise de diafragma tremurândă.

— Unor copii le e dor de casă, spune Liam. Poate că și ție ți-e dor de mine.

E mai mult decât poate suporta. Sebastian trebuie să încheie discuția. Acoperă receptorul, se dă cu capul de perete, apoi trage din nou aer în piept.

— Te-ai prins! spune pe un ton jovial. Fii atent, Liam, trebuie să închid. Te sunăm... te sun mai târziu. Sau mâine. Adică vin eu la tine.

— Nu! Liam nu-și poate ascunde dezamăgirea. Nu se poate! Mâine ne gândeam să...

— OK, Liam, distracție plăcută! Ne vedem! Pa, Liam! Pa!

Receptorul cade, împreună cu Sebastian. Tehnicianul apasă o tastă, se face întuneric. Ceva moale îi închide ochii, vede o geacă străină, miroase a bărbat. Cineva îl așază cu atenție pe podea. Diafragma tremurândă îl face să scoată un țipăt.

Sunt zile în care comisarul Schilf știe de cum se trezește. Scă nu-și va părăsi locuința pe ușa de la intrare. Moșmondește prin casă fără zgomot, îmbrăcat în pantaloni kaki cu buzunare mari, pe care i-a cumpărat dintr-un magazin de haine pentru muncitori și-i purta dinainte de a fi la modă la cei tineri. Trage geanta de voiaj burdușită de sub pat, iese din dormitor și apasă clanța cu ambele mâini, închizând ușa cu grijă. Apoi zăbovește puțin lângă teigheaua din bucătărie cu un pahar de Cola prea rece și se uită prin casă de parcă ar vedea-o pentru prima oară. Timp de cincisprezece ani, aceste încăperi i-au servit drept adăpost, fără a se transforma vreodată într-un cămin. Mai ales în bucătărie se simte aerul acela de articol decupat dintr-o revistă de amenajări interioare. Schilf e înconjurat de obiecte lustruite de inox și de aparate de uz casnic de ultimă generație, pe care nu știe să le folosească. I s-ar părea de-a dreptul ridicol să stea pe un scaun dintr-ăla de bar. E o bucătărie tipică de burlac, după cum i-a explicat și proprietarul, iar chiria e mică în comparație cu prețurile din Stuttgart. Din obișnuință, Schilf a lipit câteva cărți poștale pe frigider. Sunt cu Mallorca, Lanzarote și Gran Canaria. Le-a cumpărat în concediu.

Nu sunt scrise pe verso. Lasă paharul pe tejghea, scutură coșul de pâine, pune la loc fructiera nefolosită și aruncă zierele de pe pervaz, apoi deschide fereastra.

Bătând în retragere, noaptea împroașcă bombe de vopsea colorată pe linia orizontului, spre est; apoi trasează niște graffiti din nori, pe care soarele le va șterge în curând de pe zidurile zilei care tocmai începe. Printr-o fantă între clădiri, Schilf se uită în jos spre intersecția goală care lasă impresia că mașina nu s-a inventat încă, sau că, dimpotrivă, a fost deja uitată. Un trecător singuratic se plimbă pe lângă case, o fi vreun muncitor care tocmai a ieșit din schimbul trei sau vreun artist care suferă de insomnii. Are gulerul ridicat, deși temperatura nu mai scade nici noaptea sub douăzeci de grade.

Comisarul își răsucește încheietura: e patru și jumătate, duminică dimineată; poate ar trebui să ceară drepturi exclusive pentru ora asta. Nu-l mai deranjează de mult să se trezească devreme. Reușește să deschidă ochii și să se dea jos din pat la orice oră din zi sau din noapte, de parcă n-ar fi dormit deloc și n-ar fi avut nici un vis, rătăcind pe coridoarele pe care omul își petrece mai mult de o treime din viață. Să se trezească devreme fără nici o problemă face parte dintre puținele calități dobândite odată cu vârsta. Când era tânăr, Schilf se gândea că n-o să îmbătrânească niciodată. Și că, atunci când îmbătrânește, omul nu se mai bucură decât de mâncare.

Zâmbește și pune piciorul pe gratiile de pe refugiul scării de incendiu care, în ciuda grijii lui de a nu face zgomot, începe să se clatine și să zornăie. Nici el n-ar putea da o explicație plauzibilă pentru modul acesta de a-și părăsi propria casă. Uneori simte nevoia de a contracara felul grotesc în care realitatea o ia de cele mai

multe ori pe arătură. Înainte de a închide fereastra, aruncă încă o privire spre cameră. Nu mișcă nimic. Totul pare la fel, ca și când comisarul ar trăi singur de-o veșnicie. Când privește în urmă cu vreo douăzeci de ani, Schilf vede un om cu totul normal. Un om cu slujbă, cu un cămin, cu hobby-uri, chiar și cu familie. Dar a urmat ruptura. În timpul unei misiuni, Schilf a împușcat un bărbat care s-a întins doar ca să-și scoată din buzunar cheile de la mașină. Sau poate că într-un weekend, când Schilf a plecat la vie, un presupus criminal l-a împins de pe carosabil – nevasta și băiețelul lui erau pe bancheta din spate. Comisarul susține că nu-și mai amintește ce s-a întâmplat. „Ruptura“ este numele convențional al catastrofei care pare să-i fi provocat tulburările de memorie.

Ceea ce a urmat după ruptură necesita o persoană nouă. Dintre rămășițele existenței sale, Schilf le-a selectat doar pe cele în stare de funcționare. Printre ele se afla și munca pe care o făcea mult mai bine decât colegii lui cu funcții similare. Dimineața se trezea. Se hrănea în condiții normale, apela la mijloace de transport în comun și cunoștea locul în care i se afla patul. În zadar aștepta însă ca aceste activități să însumeze viața unui om nou și sănătos. Problema era că nu reușise să-și pună capăt zilelor, chiar dacă cel care le trăia era de mult terminat. La un moment dat a înțeles că trebuie să meargă mai departe. Așa că a devenit un specialist al mersului mai departe. Până când s-a poticnit de două lucruri care l-au dezechilibrat: de o femeie și de o condamnare la moarte.

Vestea referitoare la condamnarea la moarte a primit-o stând într-un fotoliu Chesterfield care-l făcea să

transpire și ale cărui perne scârțâiau obscen. Acest fotoliu face parte din camera amenajată în stil englezesc a unui bărbat, în care medicul de familie al lui Schilf își conduce pacienții după ce le-a iluminat diverse cavități ale corpului. Podeaua e acoperită de un covor gros, pereții, de lambriuri închise la culoare și cărțile de literatură clasică, decorate cu litere aurii, sunt accesibile prin intermediul unei scări mobile.

Femeia cu care s-a întâlnit reprezintă exact opusul camerei de bărbat. E brunetă, cu părul ondulat, cu un nas cârn, sfidător, ochi blegi care oglindesc obiectele din jur și o constituție care i s-ar potrivi mai bine unei fete decât unei femei de patruzeci de ani. Comisarul a cunoscut-o la scurt timp după vizita fatală la medic, în zona pietonală a Stuttgart-ului. Mai bine zis, ea s-a ciocnit de el fiindcă el se opri se brusc. Asfaltul părea să se fi deschis sub picioarele lui, lucru care i se întâmpla pe atunci destul de des. Avea senzația că vede prin gaură un gol amețitor, că se află undeva în afara spațiului și a timpului, unde toate lucrurile au legătură unul cu celălalt.

Încă din copilărie, comisarul crede că în substraturile lumii reale se găsește un soi de substanță arhaică a realității. Niște persoane mai importante decât el s-au referit la numen¹, la ființa propriului nostru sine² sau, pur și simplu, la informație. Comisarul vorbește azi despre „codul sursă”³, referindu-se la ceva ce se ascunde

---

1. *Ding an sich* (germ.) – termen folosit de Immanuel Kant.

2. *Sein als solches* (germ.) – termen atribuit lui Martin Heidegger.

3. *Source code* (engl.) – termen folosit în programare.

sub suprafața vizibilă și utilizabilă a cotidianului. Îi place această expresie care compară realitatea cu o mașină fabricată de om, cu un produs inteligent al intelectului. Fiindcă, după părerea lui, realitatea nu e altceva decât o creație care se naște în fiecare secundă în capul fiecărui observator, fiind astfel *adusă pe lume*. De câțva timp, comisarul a dezvoltat o metodă de a descifra codul sursă. Așa reușește să-și rezolve și cazurile. Faptul că uneori pământul se deschidea sub picioarele lui, precum și durerile de cap recurente erau motivele vizitelor sale timpurii la medic.

În spatele său foșneau pungi de plastic. Apoi s-a auzit un țipăt și cineva s-a ciocnit de spatele lui. De fapt, lovitura ar fi trebuit să-l dărâme. Deja își închiupia c-o să cadă, dar nu simțea teamă, ci mai degrabă nevoia de a se întoarce după agresorul său, odată aterizat pe pământ solid. Văzându-i expresia feței, femeia a râs scuturându-și pletele, fără să se sinchisească să-și ceară scuze. În schimb, după ce comisarul și-a văzut din nou de drum, a continuat să meargă în spatele lui de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu și-au dat mâna și nici nu s-au prezentat. A târât-o prin tot orașul ca pe o baliză de ancorare. După vizita la doctor, avea de gând să facă ceva normal, de pildă, să-și ia o bucată de pizza. Acum însă se punea problema cum să scape de noua sa cunoștință. Își căra pungile de plastic în care, cum s-a adevărit mai târziu, avea tot ce-i trebuia pentru supraviețuire, și-l urma pe comisar fără să se mire de ce trec în repetate rânduri pe lângă același colț de stradă. Schilf nu avea prea multă fantezie, iar trotuarul era prea mic ca să varieze o plimbare atât de lungă. În timp ce așteptau pentru a zecea oară la același semafor,

traversând aceleași străzi și admirând în treacăt aceleași vitrine, femeia i-a povestit încontinuu despre ea.

A început să câștige bani de la vârsta de șaisprezece ani, pozând ca model la cursurile de desen ale Facultății de Arte Plastice, astfel că n-a mai simțit nevoia unei educații serioase. Cu timpul, pictorii au devenit mai renumiți și plata, mai consistentă. Și-a dat seama repede că nu o plăteau doar ca să stea goală, ci și pentru puterea de a nu se mișca ore-n șir. Ajunsese o maestră a ignorării durerii fizice – și asta în încăperi animate doar de scârțâitul cărbunelui, de curentul înțepător și de oftatul ocazional al artistului. Spre bucuria artistului, era capabilă să înlemnească într-o poziție ca și când s-ar fi speriat de ceva și s-o mențină toată după-amiaza. Lumea a început să vorbească despre talentul ei, așa că avea de lucru tot timpul. Existau atât de multe picturi cu ea, spunea femeia, încât nu mai era nevoie să se întrebe cine e. În timp ce alții stăteau aplecați peste dosare prăfuite în birouri cenușii, ea se relaxa cu o cană de cafea cu lapte pe terasa ei preferată și lăsa vântul să-i mângâie fața. Nu s-a gândit că va trebui să-și schimbe vreodată stilul acesta comod de viață, îi spune lui Schilf. Până când ortopedul i-a interzis să mai facă pe modelul, dacă nu voia să-i înțepenească de tot spatele, genunchii și coatele de la atâta stat pe loc.

Apoi femeia l-a întrebat ce părere are despre povestea asta, după ce au trecut de ușile de sticlă de la McDonalds spre piața din fața castelului. Comisarul nu și-a dat seama că tiradele femeii voiau să-i prezinte, de fapt, o poveste. Un om care nu trebuie să se întrebe cine e nu prea le are cu arta povestitului.

Ultima remarcă a spus-o cu voce tare și femeii i-a plăcut observația. A râs. La picioarele ei, vrăbiile țopăiau printre ambalajele de bomboane și mucerile de țigară purtate de vânt; era o zi mai răcoroasă. Plimbarea îndelungată l-a epuizat atât de tare pe comisar, încât gândul la mâncare și la o ceașcă de cafea i-a dat o stare aproape euforică. Așa că au intrat împreună într-un restaurant, cât se poate de binedispuși. Schilf i-a deschis ușa femeii, având impresia că cei care ieșeau se holbează la el, apoi a urmat pașii hotărâți ai însoțitoareii lui până-ntr-un loc situat pe colț. Femeia s-a lăsat istovită pe bancă, și și-a aranjat cu mișcări line umerii jachetei. Conform diagnosticului ortopezilor, economiile îi mai ajungeau doar pentru câteva săptămâni. Asemenea greierului din fabulă, nici ea nu și-a făcut griji pentru zilele grele de iarnă. De aceea, căuta pe cineva care să aibă grijă de ea.

Abia în clipa aceea a înțeles comisarul ce se întâmplase de fapt. S-a așezat, apoi s-a ridicat și a întrebat-o dacă poate să-i comande ceva. Un hamburger, de pildă, sau niște plăcintă cu mere. Sau niște măruntaie de pui pane. Cu o privire neajutorată și aproape tandră, femeia l-a obligat să se așeze la loc ca un om respectabil și să fie atent să facă semn unui chelner. Acum comisarul știa ce-o să se întâmple, dar intuia ceva mai mult. Începea să bănuiască din ce în ce mai mult că de fapt femeia aceasta, pe care cineva i-a trimis-o la pachet cu condamnarea la moarte, nu exista cu adevărat. O persoană care cerea meniul la McDonalds se potrivea prea bine în schema ciudată pe care și-o imagina. În starea ei nu era deloc de mirare dacă ar fi luat-o razna dintr-o dată, spuse femeia și continuă să-l privească cu ochi

strălucitori. Dar ceea ce credea că-i rezervă viața i se părea mult mai tentant decât orice fel de iluzie.

Înainte ca Schilf să se fi dus la casă să comande ceva de la o fată lividă, i-a dat femeii adresa lui și cheia de la apartament. Când în seara aceea a ajuns acasă de la serviciu, femeia făcuse deja curat, dăduse cu aspiratorul, așternuse patul și gătise și o ciorbă. La cea de-a două masă comună, i-a dezvăluit și numele: o chema Julia.

Asta se întâmplase cu patru săptămâni în urmă. Între timp, comisarul se străduia să nu mai facă zgomot cu trezitul devreme, cum era obișnuit. În pat mai era cineva: noua lui prietenă, care dormea.

Schilf pășește cu grijă pe grilajul în mișcare. Trage în piept aerul mult prea cald al dimineții și privește fațadele caselor vecine. După geamurile astea întunecate, oamenii dorm înghesuiți unul lângă celălalt sau claie peste grămadă ca niște larve umflate. Această imagine nu-i un stimulent prea vesel ca să-și continue voios existența. Nu trece bine de jumătatea treptelor, că observatorul interior se și sesizează imediat.

Comisarul Schilf părăsi din nou casa pe scara de incendiu, îi spune vocea din cap. N-avea chef de cazul ăsta.

Schilf cunoaște vocea asta de mai bine de douăzeci de ani, mai precis, de după ruptura care i-a împărțit biografia în două. Nevoia de a-și vedea de treabă pe pilot automat și de a-și comenta faptele prin vocea din *off* e o boală cronică de care nu s-a putut descotorosi până acum. De aceea, vocea din cap nu mai opune rezistență, folosește doar perfectul simplu narativ și se referă la propriul eu la persoana a III-a. Dintr-odată, gândurile sale par o poveste relatată de altcineva care vorbește despre el și despre dimineața asta atașată de pereții casei cu un fermoar din grilaj metalic. Schilf a învățat să nu se mai apere de vocea din cap. În general,

omul reușește să se ascundă de tot felul de lucruri, dar nu și de ceea ce se-ntâmplă în capul său. „Observatorul interior“, acesta e numele cu care și-a botezat monoloagele interioare. Asta pentru că oamenilor le place să găsească o denumire pentru ceea ce nu pot înțelege. Se mai întâmplă ca observatorul să-l viziteze doar pentru câteva ore. Altă dată, rămâne săptămâni în șir lângă el și transformă lumea într-un discurs redat de un casetofon căruia îi lipsește tasta „Stop“ și butonul de reglare a volumului, și atunci vorbitorul și audiența sunt una și aceeași persoană. Unele întâmplări nu-i provoacă nici o reacție; pe altele le disecă în amănunt. Când e vorba de un caz complicat, te poți baza întotdeauna pe el. Cel mai mult îi place să redea ideile comisarului.

Dacă există ceva pe lumea asta de care nu am nevoie acum, ăla e un biciclist decapitat, se gândi comisarul – gândește comisarul.

Cu două zile în urmă a fost sunat chiar de șeful poliției, care-a subliniat importanța implicării sale în acest caz. Cei de la Freiburg nu se descurcă singuri, se rățoi comandantul poliției la el. Scandalul medicilor a întors tot orașul pe dos. Prima oară au murit patru pacienți bolnavi de inimă, apoi a fost omorât chiar medicul-șef. Până și capetele seci din presă au depistat legătura. Concediul mai târziu, Schilf! Mai întâi clarificați treaba cu Dabbeling ăsta!

Altădată, Schilf ar fi urmat fără să crâcnească ordinele șefului său. Și acum o face, dar crâcnește încontinuu. Dacă examinează lucrurile în detaliu, își dă seama că-n patul lui doarme o problemă, și o alta (poate chiar aceeași) îl înnebunește de cap. Comisarul nu vrea să plece acum la Freiburg. Se simte rău în afara micuței

locuințe de serviciu de pe strada Heinrich von Stephan. Puțin îi pasă de anesteziști morți sau de crizele de personalitate ale unui medic-șef. În anii precedenți a muncit încontinuu și acum are nevoie de o pauză. Momen-tan are preocupări mai importante decât Dabbeling care, de altfel, e pe mâini bune cu Rita Skura și amor-tizoarele ei.

Schilf se gândește să fumeze un *cigarillo* pe stomacul gol, apoi se răzgândește. Timp de câteva minute, admiră liniștea de deșert a curții. O pisică ocolește cu încetini-torul pavajul proaspăt spălat. Când Schilf se pune în mișcare, dispare cu un salt agil în următorul gang.

În unele zile, viața nu-ți lasă altă soluție decât să intri și să ieși din ea prin ușa din spate, își spuse comisarul – își spune comisarul.

Coboară cu pași grăbiți treptele metalice care zor-năie. Ignorând pocniturile în genunchi și umeri, se cațără peste balustrada care fixează scara de incendiu de perete. Mai are doar un metru jumătate, așa că sare.

Exact două ore mai târziu, Schilf își sprijină fruntea de geamul rece al unei ferestre care trepidează și se re-simte după o durere sâcâitoare de cap. Printr-o fantă în rama de jos a ferestrei, aparatul de aer condiționat îi suflă în față. Luând o curbă largă, trenul ocolește un oraș micuț care – cu turnul lui de biserică, fabricuța și spațiile verzi îngrijite – pare o piesă expusă într-un muzeu în aer liber. Când ultimele vagoane ale trenului Intercity apar în câmpul său vizual, Schilf se gândește, ca de fiecare dată când călătorește cu trenul, la cât de minunată e mașinăria aceasta făurită de om în care are prilejul să stea. Ce de materii prime prelucrează oamenii, cu câtă osteneală răscolesc pământul pentru

a le găsi și pentru a le transforma apoi în ceva util, conform unui principiu nobil, măreț. Și cum desăvârșesc ei toate astea pentru un singur scop care, în ciuda eforturilor intelectuale ale celor mai luminate minți, rămâne totuși un mister!

Când trenul trece de ultimii copaci ai unei păduri, Schilf își întoarce privirea de la fereastră. Lumea devine o zbatere în colțul ochiului stâng.

Într-adevăr, Schilf reușise să piardă trenul de Freiburg de la ora cinci, deși ajunsese la timp la gara centrală din Stuttgart. Ceea ce l-a reținut era o revistă aruncată pe peron, pe care era să și alunece. A furat-o de la vântul care o frunzărea agitat și s-a oprit la pagina la care rămăsese deschisă.

În articolul respectiv, un profesor de fizică explica teoriile criminalului cu mașina timpului, adică tocmai cazul pe care Schilf l-a prezentat comisarului-șef de la Criminalistică și care-i va asigura făptașului un loc sigur în istoria criminalisticii. În timp ce citea, comisarul avea impresia că rândurile i se adresează doar lui. Stătea cu revista în față la coada de la casa de bilete, fără să se dea la o parte la rugămintea unui călător, fără să audă anunțul referitor la sosirea trenului, incapabil să lase revista din mână. Ca apoi să privească uluit în urma trenului care pleca, ferm convins că stă pe locul 42 din vagonul 24, pe care și-l rezervase, și că se lasă purtat de tren, fără să se gândească la nimic, spre un univers paralel. Își duce băjbăind mâna la tâmplă, de parcă ar căuta comanda cu care să minimalizeze stricăciunile produse. A ridicat prea târziu ochii din revistă și n-a mai apucat să sară pe una dintre uși. Un astfel de detaliu infim n-avea cum să se întipărească deja în memoria universală.

Schilf a rămas singur pe peronul încă greu vizibil în cenușiul dimineții, cufundat în gânduri mohorâte, și a stat acolo o oră fără să se miște. Nu apucă să-și dea seama ce s-a întâmplat, că sosește și trenul următor.

Intercity-ul în care stă acum e copia fidelă a celui pe care l-a pierdut. Sfidător, Schilf ocupă locul 42 din vagonul 24. Își așază picioarele ba în stânga, ba în dreapta genții de voiaj, își pune mâinile pe genunchi și își îndreaptă spatele. În poziția asta reușește să reprime migrena care începe să-l sâcâie din nou și să uite un timp de existența celor două benzi din cap. Știe deja că vârsta nu l-a ajutat doar cu trezitul devreme și cu abilitatea de a nu adormi la loc. Înainte de toate, vârsta e un rendez-vous prestabilit cu propriul corp, un dialog cu furtunuri, filtre, balamale și pompe, care și-au făcut treaba în secret ani în șir ca apoi să se trezească brusc și să cerșească atenție. Cartografierea propriului corp este totuna cu a muri; găsirea sa înseamnă moartea, se gândește comisarul care respiră încet în ritmul trenului. Pentru a o suta oară, își dă seama că viața lui de rezervă prost compartimentată a deraiat din nou. Îl cuprinde o veselie absurdă. Sufletește, se simte plin de energie cum nu s-a mai simțit de mult, și asta chiar acum: când a ajuns la capătul puterilor.

Afară, peisajul și-a oprit derularea, câțiva pasageri urcă, alții coboară. Schilf ridică geanta și o pune lângă el ca să elibereze locul de alături. Revista care l-a ținut cu sufletul la gură până acum se ivește ca un rulou greu de ascuns din buzunarul lateral. Dacă a înțeles el bine, profesorul de fizică vrea să ofere o explicație plauzibilă pentru crimele tipului cu mașina timpului. Cu toate că nu-i clar dacă apărătorul teoriei lumilor

paralele îl susține pe acesta sau doar explică. Comisarul mai caută o dată pagina de cuprins. Fotografia arată un tip blond și zâmbitor. Pare un om fericit. Lui Schilf îi place comentariul de sub poză: Tot ce se poate întâmpla se întâmplă. Propoziția asta se potrivește în mod ciudat cu ideile sale vagi despre codul sursă, chiar dacă exemplul cu timpul ca spumă alcătuită din nenumărate bule i se pare mult prea șablonard.

Încă din copilărie l-a fascinat ideea că lumea ar putea fi alcătuită altfel decât o pot percepe simțurile umane. Vara, micul comisar zăcea pe pajiștea grădinii din spațele casei părintești și discuta cu un fluture dacă nucul de lângă zid e cea imagine unică percepută de ochiul omului sau un conglomerat de două mii de nuci suprapuși, cel din ochii fațetați ai insectei. Discuția n-a avut un deznodământ clar pentru că atât comisarul cel mic, cât și fluturele aveau dreptate, fiecare din perspectiva lui. Fluturile acesta, liliecii ghidați de sonarele lor și musculițele de oțet l-au învățat pe Schilf că timpul, spațiul și cauzalitatea sunt chestiuni de perspectivă, în sensul adevărat al cuvântului. Stând așa pe iarbă, în același timp relaxat și preocupat, îi venea ușor să se ridice preț de câteva clipe deasupra peisajului obișnuit și să plutească peste un haos imperceptibil pentru ochiul liber. Ce drăguț vorbește singur, îi spunea un părinte celuilalt. Nu mult a lipsit să-și piardă uzul rațiunii la vârsta de zece ani.

Între timp, introspecțiile copilăroase s-au transformat într-o metodă de lucru, singura diferență fiind că acum Schilf nu mai avea timp să stea culcat în grădină. Cu o forță de penetrare dureroasă, forează suprafața

vizibilă din descrierile locurilor unde s-au petrecut diverse crime și declarațiile martorilor, până când aceasta a devenit destul de poroasă pentru a scoate la iveală codul sursă, singura realitate valabilă. Coincidențele le interpretează drept metafore, opunerile de rezistență i se par oximoroane, aparițiile repetate ale unor detalii le descifrează ca fiind laitmotive. Dacă simte un gol în stomac de parcă s-ar afla pe o pistă de decolare, chiar în mijlocul zenitului parabolei, apucă din instinct primul obiect care-i cade în mână (marginea mesei, cadrul ușii, marginea chiuveltei) și culege roadele străduințelor sale: intuiții, închipuiri, déjà-vu-uri.

Colegii de serviciu nu înțeleg metodele lui de lucru; ei văd doar rezultatul. Îi strâng mâna, când e prezent, îl numesc un vizionar genial, iar pe la spate îl bârfesc ca pe un norocos ordinar. Când a rezolvat misterul crimelor cu mașina timpului, s-a spus că n-a făcut altceva decât să piardă vremea zile-n șir, până când criminalul s-a prezentat la el personal, rugându-l prietenos să-i înregistreze declarația.

De fapt, comisarul muncea săptămâni la rând la consolidarea propriilor convingeri și la depistarea fiecărui fir care-l lega de criminal. Combinând meditația cu studiul documentației, aștepta ivirea unei dovezi care să-i spună când și unde va apărea coincidența de care avea nevoie urgent. La un moment dat, i-a sunat telefonul și o femeie care greșise numărul nu mai voia să se oprească, întrebând încontinuu de un anume Roland. Tot în după-amiaza aceea, o pasăre se izbi de fereastra sălii de conferințe, rămase fără suflare pe pervaz ca apoi, când tânăra inspector-șef se ridică s-o atingă, să

zboare de acolo ca și când n-ar fi pățit nimic. Mai târziu, comisarul se împiedică pe hol și-și sparse sticla ceasului de mână, lovindu-se de rama ușii. La coada de la ceasornicarul din Karstadt¹ mai erau doi tineri înaintea lui, dintre care unul semăna leit cu cea de-a treia victimă a tipului cu mașina timpului. Râzând, au schimbat câteva vorbe despre faptul că viața fără ceas era nu doar inimaginabilă, dar, în același timp, și mult mai plăcută. Comisarul nu și-a mai lăsat ceasul la reparat și a acceptat pe stradă un pliant care făcea reclamă la un eveniment care urma să aibă loc la Panorama Café din turnul de televiziune al orașului. Acasă a dat drumul la televizor. Filmul serii se numea *Vertigo*, era despre o femeie care murise și se întorsese printre cei vii și a avut un final pe care comisarul nu l-a înțeles.

A doua zi, Schilf a mâncat prăjiturile cu prune în cafeneaua din turnul TV și a privit ore-n șir mașinile care-și urmau traseele complicate pe străzile întortocheate și Munții Pădurea Neagră pierzându-se în ceață. Ceasul stricat l-a pus pe masă, lângă el. Când tipul de la masa alăturată s-a aplecat să noteze ceva într-un caiet de matematică, o pasăre s-a izbit de geamurile mari ale turnului. Din cauza sperieturii, comisarul își scăpă ceasul pe jos. Vecinul său își puse creionul după ureche și ridică ceasul. Au început să discute. Tânărul purta o cămașă albastră și pantaloni albi la cureaua cărora își atașase telefonul mobil într-un suport de piele. După două ore de discuții însuflețite, comisarul l-a rugat să-i împrumute telefonul pentru un apel scurt. După ce tânărul i-a întins mobilul, comisarul s-a dat

---

1. Magazin universal.

doi metri mai încolo și și-a anunțat colegii din conducere. Abia mai târziu s-a adevărit că noua sa cunoștință se numea Roland.

Nu va uita niciodată privirea plină de reproș a criminalului în momentul arestării. Tânărul avusese încredere în el din prima clipă și-i povestise că a venit din viitor pentru a efectua niște experimente revoluționare. Lucra la rezolvarea paradoxului strămoșilor. Voia să demonstreze că schimbările din trecut nu aveau nici o influență asupra evenimentelor din viitor; că omul și-ar putea omorî strămoșii dacă ar călători în timp, fără a-și pune în primejdie propria existență din viitor. Schilf l-a mai ascultat o jumătate de oră, până când în cafenea au intrat doi polițiști în civil, care l-au arestat pe tip într-un fel atât de elegant, încât cei din cafenea n-au observat nimic.

La audieri, criminalul a prezentat în detaliu viețile victimelor sale, până în anul 2015. În pragul disperării, i-a asigurat în mod repetat pe cei prezenți că, în viitor, morții erau perfect sănătoși, unii din ei însurați și având cariere strălucite. În privința aceasta, experimentul fusese un succes. El nu era ca ceilalți, strigă. Nu trăia aici, era doar în trecere, îndeplinea o sarcină de serviciu într-o lume fără consecințe și de aceea, nu era capabil să întreprindă nimic premeditat. În hățișurile timpului, strigă criminalul când Schilf a părăsit încăperea, fiecare clipă era identică cu cea care urma.

Comisarul se sprijini de peretele holului din fața auditoriului. Știa că jurații vor condamna un caz pierdut, un singuratic, un nevinovat în cel mai tragic sens al cuvântului.

Comisarul își freacă fața cu ambele mâini. Când trenul Intercity ia și următoarea curbă, descoperă traseul sinuos al unor pescăruși care urmăresc trenul ca pe un vas de croazieră. Deși viteza exclude existența pescărușilor și eventualitatea unei iluzii optice, Schilf e convins că prin ochii întredeschiși vede chiar și ciocurile portocalii și capișoanele negre.

Mângâie delicat coperta lucioasă a revistei făcute sul. De fapt, nu conținutul articolului l-a fascinat atât de mult. Ceea ce l-a vrăjit a fost vocea celui care a scris-o și senzația de familiaritate pe care i-o provoca. În timp ce citea, avea impresia că profesorul de fizică i se adresează lui personal. Mai precis, era vocea cuiva care vorbea cu un prieten. Comisarul e ferm convins: articolul a fost scris de cineva care nu crede nici măcar în propriile teorii. De o persoană care se îndoiește radical de esența realității, un om plin de îndoieli, cineva care s-a pierdut într-un labirint. Mai există ceva despre care comisarul a aflat tot de la fluturele cu ochi fațetați: cel care nu crede în nimic nici nu va ști nimic. Fără un leac împotriva îndoielii n-ai cum să dobândești un simț teoretic al orientării. Schilf nu-și dorește nimic mai mult decât să discute despre asta cu acest Sebastian.

Probabil că are nevoie de un profesor de fizică pentru craterele care se deschid din nou sub picioarele lui. Nicidecum de un medic.

Medicul de familie n-a făcut altceva decât să-i pună o grămadă de întrebări. S-a interesat de succesul cazurilor pe care le investiga și de prețul din ce în ce mai mare pe care trebuie să-l plătească pentru asta – tulburări de memorie, migrene bruște, pierderea simțului realității. La o săptămână după aceea, l-au vârat ca pe o pâine într-un tunel ca să repare nucleele atomilor din capul lui cu ajutorul câmpurilor magnetice. Puțin mai târziu, s-a trezit în aceeași cameră lambrisată de aristocrat, iar recepționarul l-a servit c-o cafea ca să aibă în ce mesteca. Schilf aruncă în ceașcă un cub de zahăr după celălalt și amestecă neînterupt. Între timp, medicul de familie îi prezintă chiriașul clandestin care ocupase un locșor privilegiat chiar la mansarda lui. Numele: *Glioblastoma multiforme*. Vârsta: în orice caz, câteva luni, poate chiar ani. Mărime: trei virgulă cinci centimetri. Locul nașterii: lobul frontal, o idee mai în stânga față de linia de mijloc. Funcția: producerea tulburărilor de memorie, a migrenelor cronice și a pierderii simțului realității.

În ceașca lui Schilf, zahărul se dizolva în lichidul răcit, transformându-l într-o soluție vâscoasă. A fost nevoit să se oprească din mestecat, ca medicul să-i poată palpa mâinile. Pe masa din fața lui se afla rezultatul tomografiei computerizate, o fotografie în tonuri gri, care lui Schilf i s-a părut atât de decorativă, încât s-a gândit s-o înrămeze. Dar fiindcă *Glioblastoma multiforme* suna mai degrabă a nume de copac rar sau de insectă diformă, și-a rebotezat chiriașul, numindu-l pur

și simplu *ovum avis* – oul de pasăre¹. În timp ce medicul era ocupat cu completarea biletului de trimitere la un specialist, comisarul se ridică și îl înștiință voios că nu avea de gând să se mai întoarcă la vreun control. Nu intenționa să se lase consultat nici de acel renumit specialist. Cineva care-a participat la nenumărate autopsii nu se lasă convins de necesitatea găuririi propriului craniu.

— Mai ești? Mă auzi? Fir-ar să fie.

Comisarul își scutură capul zâmbind și-și îndreaptă șira spinării până trosnește. Două rânduri mai în spate, cineva butonează nervos tastele telefonului mobil.

De când s-a inventat telefonul mobil, oamenii au găsit în sfârșit un ventil prin care să-și exprime nesiguranța metafizică și îndoiala în existența altor lumi. Mă auzi? Mai ești? Cine ar vrea să presupună că celălalt e acolo și că-l aude cu adevărat? Fiecare ființă rațională e un solipsist înnăscut și-și trăiește viața încercând să ignore tocmai asta, e de părere comisarul. Și el ar avea un motiv să-și pescuiască mobilul din geantă și să formeze numărul de acasă, așteptând să-i răspundă prietena lui cea nouă, despre care în continuare crede că nu există aieveja. Mai ești? Aceeași întrebare și-ar putea-o pune și sieși și oului de pasăre din cap. Dacă e să se ia după spusele medicului de familie, nu mai are decât cel mult câteva luni în care să-și mai poată da întâlnire cu ceea ce oamenii numesc sinele lor. Ar avea nevoie de acest răgaz pentru a rezolva un caz în care principalul

---

1. Joc de cuvinte intraductibil: *Vogelei* (germ.) – ou de pasăre, *einen Vogel haben* (germ.) – a fi scrântit, nebun.

inculpat e chiar el. Ar trebui să clarifice dacă există vreo legătură între prietena lui și oul de pasăre. Poate criminalul cu mașina timpului e un complice, iar profesorul de fizică, un martor important. Mai mult decât atât, comisarul ar trebui să sudeze niște crăpături mai mari pentru a afla în ce măsură cioburile spulberate ale biografiei sale se pot integra într-un tot complet. Cu puțină răbdare, ar găsi o soluție, una pe care n-ar înțelege-o nimeni în afara lui. Fiindcă, până la urmă, nu în fiecare zi te declară cineva, în decursul câtorva ore, și mort, și bărbatul vieții sale. Înainte de a-și face ieșirea, omul are voie să-și ia un răgaz pentru a-și împlini viața.

Undeva, la o distanță din ce în ce mai mare, Julia se întoarce pe partea cealaltă și suspină în somn fiindcă, încetul cu încetul, în camera strâmtă se face din ce în ce mai cald. Când Schilf se gândește la ea, la această făptură moale, grea de somn din patul lui, care ziua îi deretică prin cameră cu cea mai mare naturalețe și care-i citește cărțile, radiind de fericire în tot acest timp ca un cățelandru, stomacul i se strânge, răscolit de un amestec de teamă și bucurie. Nu crede în puterea salvatoare a iubirii, așa că nu are de gând să ia în seamă niște impulsuri care-l fac să simtă fluturi în stomac. Și totuși, nu vrea să moară – deocamdată nu și-a încheiat socotelile cu lumea. Un lucru e clar: Schilf și comisarul trebuie să se grăbească dacă mai vor ceva unul de la celălalt.

După ce schimbă trenul la Karlsruhe, comisarul decide să-și dezactiveze gândirea. Scoate din geanta de voiaj un suport de piele și din el un aparat argintiu-mat, de mărimea unui pachet de cărți. L-a primit cadou de la prietena lui. S-a gândit că jocul regal i s-ar potrivi perfect, mai ales dacă cineva ar scrie vreodată o carte despre el, în care ar apărea drept comisarul pasionat de șah, asemenea lui Sherlock Holmes, detectivul violonist. Schilf a renunțat să-i mai explice că el nu e detectiv și nici vioara nu-i un joc de strategie, și a acceptat cutiuța cu un mulțumesc. Dacă apeși butonul de start, ecranul se iluminează în culoarea albăstruie a revărsatului de zori. Regulile jocului le-a învățat de la un coleg de facultate, dar jocul jocurilor n-a reușit să-i capteze atenția. Însă de când a văzut micul computer, nu-i mai vine să-l lase deloc din mâini. Julia se bucură că darul ei a avut succes. Când tastează butoanele din jurul ecranului albăstrui, ea se lasă pe mânerul fotoliului, se uită peste umărul lui și-l gâdilă cu pletele, până când pierde și se duce să ia masa cu ea.

Dacă apasă un anumit buton, îi apar rezultatele partidei întrerupte în seara precedentă. Ca de obicei, e rândul lui. Mașinăria nu calculează mai mult de câteva

secunde, pe când el are nevoie de o jumătate de oră pentru fiecare mutare. Îl așteaptă răbdătoare tocmai pe el, cel care nu-i în stare să rezolve nici cel mai simplu algoritm și joacă sub deviza „merge încercat“, încercând tot felul de combinații dubioase de-ți stă mintea-n loc. Aparatul îl lasă să comită greșeli fără nici o legătură, astfel încât, la sfârșitul partidei, n-are senzația c-a fost învins, ci că mai degrabă și-a dat șah mat singur.

La Offenburg, lansează cu un nebun un atac îndrăzneț asupra reginei, pe care crede că l-a pregătit din timp, avansând un flanc de pioni. Cei mai hotărâți erau micii soldați care mășăluiau spre dușman și pe care doar un rând îi mai despărțea acum de regina din tabăra opusă. În glumă, Schilf își imaginează că regina străină seamănă cu Rita Skura. În fundal, câțiva ofițeri entuziasmați lucrează la un plan diabolic. E ceva ce n-a mai făcut nici un jucător profesionist. Ceva ce nici n-a funcționat până acum.

Într-adevăr, armata lui Schilf se luptă pentru supraviețuire, în timp ce trenul intră în gara centrală din Freiburg. Pe peron, pasagerii în așteptare își aruncă bagajele pe jos și-și acoperă urechile cu mâinile. Scârțâitul infernal al roților oprește timpul preț de trei secunde. Comisarul își adună grăbit catrafusele de pe banchetă.

Trecând pe lângă șirul interminabil de geamuri verzui ale trenului, se întreabă pentru a mia oară de ce-a jucat împotriva unui adversar atât de puternic fără să apeleze la tasta care anulează mișcările greșite. În viața de zi cu zi ar fi recunoscător dac-ar putea să șteargă o grămadă de greșeli. Ar da o turnură nouă și

partidei aceleia, care pe vremuri s-a terminat într-un șah mat abrupt, și ar face asta fără să ezite. Poate că deviza „atins-învins“ nu-i o regulă la șah, ci mai degrabă o chestiune de caracter, își spuse comisarul – își spune comisarul.

La capătul peronului se află un automat de cafea, în fața căruia o femeie îmbrăcată cu o rochie înflorată și o jachetă împletită își așteaptă paharul. Nu se obosește să se întoarcă.

— Schilf. Felicitări pentru promovare.

Are suficient timp să-și revină din șoc, în timp ce Rita Skura urmărește ultimele picături de cafea care se scurg în pahar. Îl ia de sub robinet și bea prima înghițitură înainte de a-și întinde mâna dreaptă către comisar, un gest care, în ciuda istoriei sale culturale de câteva mii de ani, pare amenințător din partea ei. În clipa următoare se repede la geanta de voiaj, încercând să-l ajute la cărat, mișcare pe care Schilf vrea s-o împiedice cu orice preț. Trag amândoi de geantă înainte și înapoi, până când Rita Skura acceptă prima înfrângere din ziua aceasta. Merg unul lângă celălalt fără să scoată o vorbă. Comisarul își cercetează pe furiș fosta studentă; observă scobitura adâncă de deasupra nasului, buzele țuguiate pe care le umezește din când în când în cafea. Se bucură s-o revadă. Încă de la Academie îi plăcea ambiția ei, bărbia care-i tremura încordată, toate gesturile care-i dădeau de înțeles într-un mod foarte emoționant că fata asta lua lumea prea în serios. Pe vremea aceea aproape c-o invidia pentru credulitatea ei. Privindu-i fruntea încrețită, îi pare rău că a

risipit această credulitate copilăroasă cu acel sfat de demult. Capul ei ca un caier nu-i ajunge nici până la umeri. Și-o amintea mai înaltă.

Rita Skura mai face câțiva pași, tivul rochiei înflorate îi flutură printre gambe ca un catarg în plină furtună. Pe scările pasajului pietonal îl depășește, vizibil mulțumită că are ocazia de a se uita la el de sus.

— Ați pierdut trenul? îl întreabă. N-ați reușit să vă dați jos din pat?

— A fost o strategie ca să trag de timp, gâfâie comisarul-șef, urcând treptele. Ca să prelungesc anticiparea.

Rita pufnește disprețuitor. A așteptat o oră pe peron și, pentru Dumnezeu, n-are timp de pierdut. Când Schilf pune piciorul pe ultima treaptă, îl cercetează pentru prima oară cu mai multă atenție. Privirea i se plimbă peste tot, îi e greu să se oprească într-un loc; are chipul impregnat de furie reprimată. Comisarul se întreabă de ce nu arată bine, de ce la ea attributele individuale ale feminității nu alcătuiesc o femeie frumoasă, ci doar o entitate numită Rita Skura. Venele de pe mâini ies puternic în evidență și amintesc de imaginile din satelit ale Deltei Amazonului, dar ăsta nu este singurul motiv. Cu o mișcare precisă, azvârle paharul într-un coș de gunoi, se ține cu cealaltă mână de nas și-l suflă, desfundându-și urechile. Zici că acum se prăbușește cu avionul, se gândește comisarul, în timp ce în lobul stâng simte o străfulgerare până în urechi. Am venit pe lume ca niște pești care suferă de rău de mare, se gândește comisarul, fără să știe ce înseamnă enunțul ăsta, și apucă măciulia în care se termină balustrada. Durerea umflându-se ca un val îl face să închidă ochii.

Aude înjurăturile trecătorilor nevoiți să-l ocolească și vede picioarele Ritei ieșind din pantofii decupați, mișcându-și degetele pentru a ascunde găurile din ciorapi. De fapt, comisarul n-are cum să vadă nimic cu ochii închiși și Rita Skura nici măcar nu poartă ciorapi.

Schilf deschide din nou ochii și se holbează la fața inspectoarei, îngrozit că ea vorbește cu întârziere. Buzele i se mișcă de parcă ar fi ale unei actrițe dintr-un film prost sincronizat.

— Cu mine nu e nevoie să faceți pe nedumeritul, spune ea. Știu cu cine am de-a face.

— Mă bazez pe asta, suspină comisarul.

Durerea de cap dispare la fel de repede cum a apărut. Schilf își șterge fruntea transpirată cu mâneca. Rita îl privește cu sprâncenele ridicate, se întoarce brusc și o ia din nou din loc, vâslind cu coatele prin aer. Schilf trebuie să se grăbească dacă nu vrea să rămână în urmă. La intrarea în hală insistă să-și cumpere un sandwich, fără să-și dea seama dacă-i e foame cu adevărat sau vrea doar să-și enerveze colega. Ambele senzații sunt surprinzător de asemănătoare.

Stau tăcuți cu coatele sprijinite de blatul lipicios al unei mese, ascultând scârțâitul încet al mozzarellei dintre dinții comisarului.

— Eu fierb în suc propriu în iad, spune Rita pe un ton plin de ciudă, dar și de admirație, și dumneavoastră stați și mâncați cașcaval.

Dintr-odată, razele soarelui pătrund într-un mănunchi bogat prin portalul de sticlă de la intrare și transformă oamenii în siluete fără contur. În mijlocul scenei biblice, o Rita Skura neimpresionată își inventariază pe degete iadul despre care vorbește.

— Scandalul medicilor. Biciclistul decapitat. Și, colac peste pupăză, un nebun care susține că i-au răpit copilul. Iar copilul nu știe nimic despre asta.

Schilf îndeapărtează sendvișul de gură.

— Chiar așa?

O bucățică de roșie cade pe masă, dar Rita o vede și o vâă în gură.

— Ceva scandal de familie. Tipul anunță răpirea și nici nu apucăm să instalăm bine dispozitivul de detectare a apelului, că băiețelul îl și sună voios din tabără, n-are nici o problemă.

— Și tatăl?

— Își cere mii de scuze și-și retrage plângerea, asigurându-ne că nu mai dorește nici un fel de anchetă.

— Păi nu el decide asta.

— Știu. Doar că lucrurile or să se piardă-n ceață oricum. Acum avem treburi mai importante.

— Ah, da, biciclistul, spune Schilf. Nu vă faceți griji din cauza lui.

Își duce arătătorul la frunte de parc-ar fi un pistol, și-l îndreaptă direct spre oul de pasăre – sau cel puțin așa crede – și simte ceva pulsând ușor.

— Nu e cazul s-o faceți pe Superman aici, spune Rita.

— N-am spus-o cu răutate.

— Probabil că v-ați dat seama în timp ce studiați dosarul: biciclistul ăsta era mâna dreaptă a șefului de secție Schlüter. Ce coincidență, nu-i așa?

Comisarul își înăbușă un căscat, îi întinde restul sendvișului și-și șterge mâinile cu un șervețel.

— Presa, spune Rita cu gura plină, ne face zile fripte. Oamenii nu se bucură deloc să vadă zeei în alb arestați.

— Și de asta m-ați așteptat o oră la gară?

Rita îndeasă și ultima bucată de pâine în gură, mestecă mult prea lung și nu protestează când Schilf scoate pachetul de țigări din buzunar.

— Am vrut să discut cu dumneavoastră fără să fiu deranjată, spune ea. Pare aproape umilă, față de cum i-a vorbit până acum.

— Fumatul e interzis în gară! strigă vânzătorul de la bufet.

— Iar ăsta e un fumător nebun, cu prieteni buni la Inspectoratul de Muncă, replică Rita.

Schilf scoate fumul pe nas și se uită la jocul luminii în rotocoalele care se ridică spre tavan. Vânzătorul de la bufet se preface ocupat cu spălatul teighelei.

— Experimente pe pacienți, spune Rita. O treabă de doi bani. Nu credeți?

— Tipul cu răpirea, zice Schilf, cu ce se ocupă?

— E profesor de fizică, spune Rita. Dar nu asta ne interesează acum. Încercați numai să demonstrați ceva unui medic. Unul îl acoperă pe celălalt. Tocmai în asta constă talentul lor. Domnule comisar Schilf?

Dar el nu mai aude nimic. Și-a vârât țigara între dinți, a ridicat geanta de pe jos și a făcut deja câțiva pași înspre ieșire.

— Haideți, îi strigă peste umăr.

În spatele ușilor de sticlă ale portalului e un perete de căldură. Aerul tremură deasupra acoperișului micuțului Corsa roșu, parcat în zona interzisă. Din cauza unui acces spontan de politețe, Rita deschide ușa din spate; impresionat, comisarul se urcă pe banchetă. În zadar a sperat că va avea parte de aer condiționat. În timp ce Rita încearcă, plină de nervi, să intre în trafic,

Schilf mai are timp de o mutare strategică: soluția de rezervă, calul. Apărarea lui e la pământ, regina e blocată de propriul ofițer. Singura soluție e fuga în față; următoarea schemă va viza colțul pașnic din curtea regelui oponent. Rita reușește să se strecoare. Se circulă bară la bară. Privirea ei îl caută pe comisar în oglinda retrovizoare.

— Haideți să n-o lungim, spune. Voiam să vă propun să-l sunați pe șeful poliției.

Nici un începător nu face o asemenea greșeală. E de o imprudență atât de flagrantă, încât lui Schilf nu-i vine să-și creadă ochilor când calul dispare cu o scurtă licărire albastră. Cuprins de un spirit de luptă excesiv, a trecut cu vederea descoperirea celui câmp valoros. Epuizat, se lasă pe spate, sprijinindu-și capul de tetiera din piele sintetică. Micul Corsa face parte dintre acele mașini care vor mirosi tot timpul a nou. Comisarul se gândește să întrerupă partida. Să-și predea regele și să capituleze. Privește pe geam nervos. Vede malul râului punctat cu pete albe, e zăpada netopită sau niște pescăruși care se odihnesc pe pajiște, cu aripile desfăcute. Sau poate niște oi care dorm, în caz că oile dorm vreodată; în privința asta, comisarul nu e deloc sigur. Rita își drege vocea.

— Fiți atent, spune. Îi ziceți șefului că avem nevoie de dumneavoastră urgent pentru a rezolva scandalul cu medicii. Și pe biciclist îl lăsați în seama mea. Oricum nu prea v-ați interesat de el. Îi aruncă o privire pe furiș în oglinda retrovizoare. Cele două cazuri sunt strâns legate. Oricum o să colaborăm, într-un fel sau altul.

Schilf salvează partida. Se gândește nostalgic la universul în care n-ar fi făcut acea mutare neinspirată

și-n care ar fi câștigat toate partidele de șah împotriva calculatorului, drept pentru care în lumea asta a trebuit să piardă, fiindcă nu există victorie sau înfrângere totală și nici adevărat sau fals, ci doar victorie și înfrângere, adevărat și fals.

— M-ați auzit măcar? întreabă Rita.

— Nu, spune Schilf. Dar pe biciclist puteți să-l păstrați. Și păstrați și restul prostiilor ăloră. Eu mă ocup de fizician. Și acum fiți atentă la drum.

— De ce?

— Din cauza semaforului!

Frâna apăsată până la podea cântă în do diez și îndoiaie corpul flasc al comisarului, susținut de centura de siguranță. Acesta își mângâie stomacul gemând.

— Vă întrebam, spune Rita pe un ton suspicios, băgând mașina în marșarier ca să elibereze intersecția, de ce nu vreți să faceți ceva pentru care v-ați deplasat până la noi în mod expres?

În mod expres. Schilf știe de ce i-a plăcut de ea din start. În felul ei, Rita Skura e la fel de pierdută în spațiu ca și el. Îi zâmbește amar oglinzii retrovizoare. Dacă drumul mai durează mult, o să i se facă rău în curând.

— La vârsta mea, spune Schilf, omul nu mai clasifică fărădelegile după notorietatea protagoniștilor.

— Rezultatele dumneavoastră vă contrazic.

— Fiți atentă la mine. V-am zis că vi-l cedez pe Dabbeling ăsta.

Femeia reușește cu greu să-și ascundă bucuria. Ia dintr-o bucată curba spre strada Heinrich von Stephan, ajunge la automatul de la intrare, care-i verifică permisul, și parchează la umbra unui copac, fiindcă locul

de sub acoperișul de tablă s-a ocupat de mult. Mâinile îi rămân pe volan. Ciripitul unei păsări cântătoare se aude surprinzător de strident în liniștea brusc instalată.

— N-am uitat că trebuie să procedez invers față de cum îmi dictează rațiunea, spune Rita. Conform acestei reguli, ar trebui să am încredere în dumneavoastră.

— Sunteți un copil cuminte, spune Schilf.

Momentul de slăbiciune trece imediat. Rita deschide ușa din stânga, pune picioarele pe asfalt și așteaptă cu pumnii strânși să coboare și comisarul.

— Lucrurile stau în felul următor, spune. Atâta timp cât sunteți aici, împărțim același birou. Biroul *meu*.

Încuie ușa mașinii și-l reține pe comisarul care vrea s-o ia spre clădire. Schilf o privește de sus și simte pe buze un soi de zâmbet patern.

— Încă ceva, spune ea. În primul rând: fără șmecherii.

— Între timp mi-am făcut și-o prietenă, spune comisarul.

— Sunteți sigur că nu-i un asistent social care vă vizitează regulat?

— Nu sunt deloc sigur, spune Schilf. Mă duc sus să iau dosarul fizicianului, apoi fac o vizită noului meu caz. Între timp, dumneavoastră aveți grijă de geanta mea.

— Și-n al doilea, țipă Rita după el, în biroul meu nu se fumează!

După cum se scutură spatele comisarului, se vede clar că râde.

*Capitolul cinci, în care comisarul
rezolvă cazul, fără ca povestea
să se termine aici*

1

Duminică, la zece dimineața, Freiburgul nu s-a trezit încă pe deplin. Străzile sunt cufundate încă în umbră. În jurul catedralei stau adunate mesele și scaunele cafenelei, de parcă s-ar teme de aglomerația din weekend. Chelnerițele se mișcă grăbit printre ele, împing scaunele la locul lor, mângâie blatul meselor, așază scrumiere.

Comisarului nu i-a plăcut niciodată în Freiburg. Oamenii i se par prea fericiți, iar motivul fericirii lor, prea banal. Aici miroase mereu a vacanță, mai ales când e o zi însorită ca asta. Studenții își ridică posterioarele pe bicicletele vopsite manual. Gospodinele cu basmale se grăbesc spre buticurile cele mai populare. La ușa unui magazin cu produse naturale s-au aliniat deja mămicile cu cărucioare. Aici nimeni nu pare să se gândească prea mult la sensul vieții. Comisarul descoperă o singură mină sceptică. Îi aparține unui papagal Ara albastru cu galben, a cărui colivie mare e agățată lângă standul cu ilustrate de la intrarea unui magazin foto.

Pasărea îl privește atât de sfidător, încât comisarul se simte obligat să se așeze într-unul dintre fotoliile de răchită din apropierea lui.

— Mă cheamă Agfa, spune papagalul.

— Schilf, spune comisarul.

— Ia vezi, spune papagalul.

Comisarul alungă o adolescentă cu părul verde care cerșește un euro, deși poartă blugi de marcă și duce în lesă un dalmățian. Când Schilf vrea să-i explice că de obicei nu e greu să te bucuri de avantajele practice ale bunăstării și de moralitatea sărăciei în același timp, fata îi spune ce crede ea despre părerile lui. Schilf se strâmbă. Măcar în orașe scârboase ca Stuttgart oamenii admit c-au tras lozul cel mare la tombola vieții.

— Încă n-am deschis, dar puteți să luați loc, strigă o chelneriță care împarte cu mișcări mecanice meniul pe mese.

Schilf ridică mâna drept mulțumire. Chelnerița pare de vârsta cerșetoarei adolescente și poartă un batic imprimat cu capete de morți, asortat cu șlapi și o fustă mini atât de scurtă, încât atunci când se apleacă i se văd chiloții roz. Schilf netezește un teanc de hârtii de pe masă. În birou, Rita i-a trântit fără nici o vorbă dosarul profesorului de fizică pe colțul mesei pe care l-a desemnat în prealabil drept locul lui, trăgând lângă birou și un scaun de plastic. El a rugat un sergent să-i copieze hârtiile, astfel că acum nu trebuia să umble cu grijă cu exemplarul lui.

În ciuda numeroșilor ani de experiență, destinul unui om sub forma unui dosar făcut sul îi face și acum pielea de găină. Fiecare document pe care-l cercetează e un amestec între viața lui și a străinului respectiv.

Legăturile făcute încă de la prima lectură nu se mai desfac după aceea niciodată.

Schilf nu s-a îndoit nici măcar o secundă asupra identității fizicianului din Freiburg. Parcă-l vede râzând în fotografia aceea și acum, când citește raportul întocmit de Sandström.

Mașina aia n-a dispărut așa, pur și simplu. S-a evaporat în neant, în trena cumplită a unui incident care n-ar fi trebuit să aibă loc. Știați, domnule Sandström, că există o grămadă de lucruri despre care credem că nu se vor întâmpla niciodată? De a căror însușire de-a-nu-se-întâmpla suntem la fel de convinși ca de faptul că Pământul se învârte în jurul Soarelui. Propria moarte e unul dintre aceste lucruri. La fel și dispariția unor băieței ca Liam. Când se întâmplă așa ceva, lumea se dă peste cap. (Observații notate de mână tremurândă a lui Sandström: Martorul începe să țipe.) Iar dumneavoastră, domnule Sandström, trebuie s-o faceți să revină la normal. Asta e sarcina dumneavoastră. Ați înțeles?

Schilf e convins că Sandström n-a interpretat bine reacția martorului. Spre deosebire de el. Când își imaginează că strigătul de ajutor provine de la același om care a scris și frazele sobre ale articolului științific, îl copleșește mila. Profesorul de fizică era obișnuit să domine lumea prin puterea minții. Dar când nu și-a mai văzut fiul de trei zile, reacționează cu totul diferit.

Chelnerița a terminat cu meniurile. Acum urmează lămpile, absolut inutile la lumina zilei. Un client se apropie de magazinul foto și bate ușor în gratiile coliviei.

— Vă rog frumos, spune papagalul.

Schilf citește doar superficial celelalte pagini. Scrisul lui Sandström reflectă clar efortul depus. Din scurta declarație a psihologului poliției reiese că Sebastian suferă de schizofrenie. Cei de la Expertize observă că Volvo-ul a fost curățat la o spălătorie în următoarea zi după răpire.

— Cu ce vă servesc?

Schilf lasă hârtiile din mână.

— Asta-i pentru dialecticieni, mormăie.

— Ce-ați spus? Sunteți diabetic?

Ochii chelneriței sunt ca două fante înguste și verzi sub sprâncenele pensate. Probabil poartă lentile de contact care să-i dea privirea asta clară, atotștiutoare, de pisică. Schilf e nevoit să admită că are efect.

— Ia vezi, spune papagalul Ara.

— Un ziar, spune comisarul. Și o cafea cu lapte.

— Puteți s-o beți liniștit, dă din cap chelnerița. N-are zahăr.

Se întoarce cu un ziar și un pahar înalt în care cafeaua și laptele au fost turnate în așa fel, încât să formeze straturi distincte. Lângă pahar așază cu grijă și o linguriță lungă și ascunde pliculețele cu zahăr în buzunarul fustei mini. Schilf o lasă să plece, deși cafeaua cu zahăr îi place mai mult. Deschide ziarul. Titlul principal scris cu roșu se întinde pe toată pagina. **MĂCELARI ÎN ALB.** Un semn de întrebare violent relativizează oarecum tonul definitiv al articolului. Chelnerița se reazemă de o masă și urmărește grupul de turiști care se zgâiesc la turnul catedralei cu capetele date pe spate. Sub titlu, niște fotografii mari arată un tip deșelat în tricou galben care se uită în cameră c-o mină serioasă, ținând un pocal, și un medic chel în

hălat, care nu reușește să acopere obiectivul înainte de a fi fotografiat.

— Și totuși, nu e decât un turn de biserică, spune chelnerița pe un ton răutăcios și, indicând spre ziar cu un gest vag, adaugă: Ce prostie.

— Ce e prostie? întreabă Schilf.

— Ăla de-aici nu l-a omorât pe ăla de-acolo. Indică pe rând ambele fotografii. Nu sunteți de-aici, nu-i așa?

— Stau cu prietena mea la Stuttgart.

Schilf cunoaște expresia cu care oamenii se uită la un dobitoc senil, semn clar că se află pe calea cea bună. Chelnerița dă din cap cu sprâncenele ridicate și încearcă să-și justifice prezența ștergând marginea mesei. Mișcărilor ei sunt circulare ca ale unei mașini și nimeresc de fiecare dată locul potrivit. Dacă se uită mai bine, capul colorat al papagalului pare și el activat de niște mecanisme cu șurub, în timp ce grupul de turiști dispare din planul apropiat pe un soi de bandă rulantă. Oi fi ultima ființă din carne și sânge, se gândi comisarul – gândește comisarul. Preocupat să rezolv nelegiuirile unor roboți.

— Dar el ar avea un motiv întemeiat, spune Schilf. Sunt sigur că medicul ăsta știa de experimentele făcute pe pacienți și-l șantaja cu asta pe șeful secției.

Înălță capul, ca să se convingă că interlocutoarea lui se uită la el neîncrezător. Simte ochii de pisică pe piele, mai ales pe frunte și la tâmpile.

— Prostii, repetă fata cu încăpățănare.

— De unde știți?

— Din intuiție.

Își aranjează baticul de pirat, iar Schilf dă din cap aprobator fiindcă, spre deosebire de majoritatea

oamenilor, percepe intuiția ascunsă adânc în creier și nu între diafragmă și pancreas.

— Unul ca el, și-și înfige o unghie falsă în fața pe jumătate acoperită a lui Schlüter, își face treaba cum trebuie sau n-o mai face deloc. Chestia aia de amator cu cablul a funcționat din întâmplare.

Schilf se abține de la replica de rigoare despre ființă și întâmplări accidentale și se grăbește să pună următoarea întrebare.

— Și-atunci cine?

— Mă cheamă Kodak, spune papagalul.

— Agfa, îl corectează Schilf.

— Mă calcă pe nervi pasărea asta, spune chelnerița. Ori Schlüter ăsta a plătit pe cineva să-i facă treaba, ori...

Văzând că a căzut pe gânduri, Schilf se gândește cu teamă c-o să-și consume toate bateriile.

— Ori? întreabă neliniștit.

— Ori n-are nimic de-a face cu moartea tipului ăstuia. Dacă vreți să mâncați ceva, să știți că avem și chestii fără zahăr.

Face stânga-mprejur și se îndreaptă spre intrare cu aceleași mișcări precise, însoțite de lipăitul ritmic al papucilor de plajă. Ar trebui să încărcați și un program de limbi străine pe hardurile roboților voștri, se gândește comisarul. În rest, se descurcă binișor.

— Ia vezi.

Schilf are impresia că pasărea vrea să-i împărtășească ceva important. Se uită gânditor la papagalul care ciugulește nevinovat un fir de mei. Văzând că nu se mai întâmplă nimic, își dosește hârtiile și-și scoate mobilul. Centralista de la gară îl informează că primul tren din Airolo sosește la Freiburg abia după ora unsprezece.

Cu primul tren din Airolo sosește Maike, care se simte de parcă ar fi pasager într-un tren al groazei. Trenul se zgâlțâie pe traseul sinuos, în timp ce în fața geamurilor se desfășoară un șir de diorame. Capre albe pe fundal verde uleios; una dintre ele își înalță coada. Telecabine pe cabluri de oțel în fața panoramei cu piscuri înalte. Un bătrân care își leagănă toporul în fața colibei de lemn. Vaci bine hrănite, promovând neutralitatea în politică. În țările mici, monstruozitățile se ascund în detalii.

Când e foarte fericită sau foarte tristă, Maike întocmește liste. Există o listă cu cele mai frumoase zile din viața ei (pe locul întâi, nunta), una cu catastrofe (puține), alta cu cele mai importante realizări (înființarea Galeriei de Artă Modernă), încă una cu cele mai penibile situații (cu puțin timp înaintea unui vernisaj, noua femeie de serviciu scoate în stradă o grămadă de scaune stricate). Maike are liste cu rețete preferate, cu clienți incomozi și dorințe ascunse. Memoria ei e un depozit ordonat, în care un arhivar clasifică produsele noi. Are o părere despre tot ce i s-a întâmplat. Întocmirea listelor e modul ei de a-și inventaria amintirile. De noaptea trecută a mai apărut o listă: cea a convorbirilor telefonice bizare.

După ce recepționarul a făcut legătura în cameră, a durat un minut până când Maike l-a recunoscut pe soțul ei în interlocutorul bâlbâit. A rugat-o să-și păstreze calmul de atâtea ori, încât Maike a intrat în panică. După ce i-a ordonat să-i spună ce s-a întâmplat, Sebastian i-a servit o povestă incoerentă. I-a spus că Liam a fost răpit, dar că acum se afla în siguranță în tabăra de cercetași. Sebastian urma să-l ia de acolo dimineața la prima oră. Ar fi fost bine dacă și-ar întreprinde și ea vacanța. De fapt, nu era neapărată nevoie de asta, dar nu se știe niciodată. Poată că poliția dorea să-i pună și ei câteva întrebări.

Sebastian și-a încheiat relatarea ca o bandă de magnetofon care s-a rupt brusc. Linia gâjâia în timp ce tăceau. Oskar le-a spus cândva că lumea e plină de gâjâieli. Maike citise undeva că gâjâitul ăsta se explica și prin dispozitivele de ascultare a telefoanelor. Preț de o secundă exasperantă, i s-a părut că cele două păreri îi comunicau de fapt același lucru.

Când s-a adunat într-atât, încât a putut să-l întrebe ce Dumnezeu se întâmplase, în receptor s-au auzit niște sunete ciudate, de parcă cineva ar fi înghițit în sec. Sebastian a rugat-o să-l creadă pe cuvânt. A implorat-o, apoi dintr-odată a început să țipe. La o adică, l-ar fi putut suna și pe Oskar. El l-ar susține cu siguranță. Groaza lui Maike s-a transformat în furie. I-a poruncit să-și bage mințile-n cap. Însă n-a mai primit nici un răspuns. În sfârșit, și-a dat seama că în starea în care era soțul ei, nu era exclus să fi adormit la telefon. Asta a speriat-o și mai tare decât vorbele lui. A jurat că va lua primul tren de dimineață spre Freiburg. Înainte de

a se întrerupe legătura, Sebastian a asigurat-o din nou că Liam nu pățise nimic.

Acum Maike stă înclinată într-o parte, sprijinindu-se de spătar și își dezmoțeste picioarele. Pe bancheta din fața ei, o măicuță a strâns rozariul atât de tare, încât șiragul înfășurat în jurul încheieturii i-a înroșit mâna. Măicuța agasează fiecare pasager care trece pe lângă ea de parcă ar vrea să-i demonstreze Domnului Iisus că oamenii nu se vor deloc ignorați de El și de bunăvoința Lui. Iubește-ți aproapele. Maike dă din umeri. Controlorul îi mulțumește într-un dialect elvețian amuzant după ce i-a controlat biletul.

N-a prea dormit noaptea, ocupată să-și imagineze tot felul de scenarii. O tentativă nereușită de răpire. Sau: Liam s-a rătăcit în pădure, apoi a fost găsit. Sau, mai degrabă: Sebastian a visat urât, a sunat-o într-o stare de somnolență, iar când o s-o vadă la ușă, o să leșine.

Spre dimineață, scenariile ei și-au mai pierdut din consistență, ipotezele au devenit din ce în ce mai absurde, întrebările nu mai vizau nimic. Gândurile i s-au transformat în imagini și au început să se învârtă în jurul unui eveniment petrecut într-o noapte, cu zece ani în urmă, de parcă acesta ar fi explicat toate întâmplările misterioase și neclare din viața ei. Era evenimentul care se afla pe primul loc pe lista cu cele mai plăcute amintiri ale ei.

O sală festivă, înecată în fum de țigară. O masă veselă de oameni se unduiește pe muzică. Prieteni, cunoscuți, rude, iar printre ei, o siluetă colțoasă, care se plimbă nervos de colo-colo ca și când nu și-ar găsi locul, distonant ca o umbră separată de stăpânul ei. Spaima

veselă a lui Maike (sau veselia înspăimântătoare?), de fiecare dată când umbra aceasta se detașa din mulțime și se apropia de proaspătul ei soț. Bărbații se privesc în ochi cu mândrie și răceală. La un moment dat, Maike, deja destul de beată, îi apucă pe cei doi de mânecă și încearcă să-i atragă într-un dans *à trois*. Invitații aplaudă și ovaționează. Oskar se eliberează și părăsește restaurantul fără nici o explicație. Apoi fața lui Sebastian în prim-plan, sărutând-o pe Maike rămasă cu gura căscată, imediat după plecarea lui Oskar.

În primul an de căsnicie, Maike se aștepta în fiecare zi ca bărbatul care-i zâmbea dimineața la micul dejun să izbucnească și să stârnească vreun scandal. Un scandal care nu s-ar fi putut explica nici cu cea mai mare bunăvoință sau înțelegere. Dar nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. Dintr-o apariție ciudată, Sebastian s-a transformat într-un soț exemplar și apoi într-un tată desăvârșit. Era cel mai tânăr profesor de la Universitatea din Freiburg. Maike și-a deschis galeria și a avut grijă să-l invite pe Oskar la ei la masă în mod regulat. Îndeletnicirile cotidiene au pus stăpânire pe mica familie.

De atunci, Maike se consideră doar o parte infimă dintr-o familie fericită. Indiferent de cum funcționează viața ei de acum, de un lucru a devenit perfect conștientă odată cu nașterea lui Liam: Sebastian și ea fac parte din aceeași lume. Și e pregătită să lupte pentru ca lucrurile să rămână așa.

Poate că, se gândește Maike și se uită la o fată cu trăsături asiatice care împinge un cărucior pe interval, poate că acasă mă așteaptă tocmai acea catastrofă de care m-am temut în toți acești ani. E posibil ca această

catastrofă să poarte un nume feminin, ca uraganele. Poate chiar numele meu.

Gândurile ei amenință din nou cu prăbușirea în obscuritate. Își ia o cafea de la asiatică. Paharul e atât de fierbinte că abia îl mai ține. În tren apar doi vameși; cel german ia paharul de la Maike pentru a o ajuta să-și scoată cartea de identitate.

Orice ar aștepta-o la Freiburg, își spune în timp ce grijile o împung cu mii de ace microscopice, pe un lucru se poate baza: dacă Sebastian spune că Liam n-a pățit nimic, atunci așa e. Restul e mai ușor de suportat. În plus, abia așteaptă să iasă cu bicicleta, fiindcă această activitate îi oferă ocazia să-și coordoneze abilitățile fizice. Ia o gură de cafea, se frige, dar continuă să bea. Idila elvețiană a rămas în urmă, în spatele graniței; afară un soare palid dirijează uvertura spre o nouă zi de vară nemiloasă. Vom vedea, se gândește Maike. Mai târziu, comisarul va spune același lucru: vom vedea. Până atunci însă va avea timp să descopere fotografia prietenului ei, Ralph Dabbeling, la fiecare stand cu ziare. Va mai exista o listă cu cele mai groaznice zile din viața ei. Iar pe lista cu cele mai dubioase persoane, comisarul Schilf va ocupa locul doi, chiar înaintea lui Oskar, ocupantul poziției respective timp de mai mulți ani, și imediat după Sebastian, care vine tare din spate și se instalează pe locul întâi.

Tencuială albă ca zăpada, reflectând soarele. Uși deschise la balcoane și case, un felinar năpădit de iederă, de care cineva a sprijinit o bicicletă de curse ultramodernă. Casa, parfumată de *wisteria*, e plăcută ochiului. Seamănă însă cu un ambalaj gol. Atâta frumusețe tânjește după fericire, dar oamenii care trăiesc aici nu mai sunt fericiți. În ochii comisarului, totul pare fals și gol, de parcă strada s-ar fi transformat într-o carte poștală, într-o amintire despre ea însăși. Când traversează podețul, se întâlnește cu Bonnie și Clyde care se leagănă pe firicelul de apă de culoarea antracitului. Schilf scoate un fursec din cutia pe care a cumpărat-o după o plimbare lungă în centrul orașului. Cele două rațe înoată contra curentului, astfel încât bucățele de fursec le aterizează drept în cioc.

— Mac, mac, mac, măcănesc.

— Ia vedeți, strigă comisarul. Ia vedeți!

Dar Bonnie și Clyde habar nu au de replicile papagalului Agfa. Se întorc ca două înotătoare sincron și pedalează într-un tempo lejer de-a lungul pârlului. Schilf își scutură firimiturile de pe mâini și intră pe poarta casei ca să studieze numele locatarilor de pe tabelul de la intrare. În clipa în care zărește numele pe care-l

căuta, un tunet cutremură pânțele casei. Cineva a trântit o ușă la etaj. Sunetul pașilor grăbiți coboară pe scări, o femeie se repede spre poartă și iese valvârtej, tăind calea comisarului. Acesta își duce mâna la frunte ca să-și ridice pălăria virtuală. Nu recunoaște chipul femeii. Părul blond îi zboară în toate direcțiile și îi acoperă ochii când se apleacă pentru a dezlega bicicleta. Preț de câteva secunde, comisarul stă ca împietrit. Femeia e îmbrăcată cu o cămașă fără mâneci și o pereche de pantaloni scurți din stofă; lumina de înaintea de amiază îi transformă în lemn șlefuit picioarele și brațele bronzate. În contrast, părul blond pare prea deschis la culoare, de parcă l-ar fi împrumutat de la o altă persoană, mult mai palidă decât ea. Femeia e nervoasă. Își împinge bicicleta într-o parte, apoi ridică piciorul și împinge cu vârful degetelor pedalele. Câteva secunde mai târziu dispare după primul colț de stradă într-o poziție înclinată spectaculos. Comisarul are impresia că n-a mai văzut niciodată un om atât de frumos.

Nu mai apasă soneria și urcă scările până când ajunge la o ușă de la etajul doi, în spatele căreia i se pare că cineva trage cu urechea. Se apropie, lipește urechea de panoul de lemn, înfruntându-l pe străinul de după ușă. Tensiunea dintre ei ar putea aprinde chiar și-un bec. Doi bărbați despărțiți doar de o scândură, cu simțurile exacerbate, atât de apropiați, de parcă ar vrea să se contopească într-o singură făptură. Ușa se deschide dându-se de perete.

În prag stă Sebastian, ținându-și vorba pe care n-a apucat s-o rostească într-o ceartă întreruptă, cu plămâni umflați, cu cerul gurii încordat ca înaintea unui strigăt. Privirea neajutorată caută ceva în ochii comisarului.

— Aveți cumva un coș de gunoi? întreabă Schilf.

Îi întinde gazdei sale o pungă mototolită de hârtie din care cad firimituri. Cu o mișcare rapidă, Sebastian îi smulge punga din mână.

— Dispăreți de aici!

Bineînțeles, comisarul a pus deja piciorul pe prag. Se privesc prin ușa crăpată. În loc să se înjure și să se certe, se trezesc deodată unul lângă celălalt, blocați parcă într-o capsulă de liniște, în care se întâmplă ceva ce nu poate fi exprimat prin cuvinte. O întâlnire. Oprirea instantanee la intersecția a două tipuri de dezordine.

Împletirea definitivă a vieților noastre, se gândi comisarul – se gândește comisarul.

Timpul trece sub forma unui robinet care picură în apartamentul din spatele lui Sebastian. Timpul trece sub forma unui ciocan pneumatic dintr-o stradă apropiată. Probabil ar avea multe întrebări de pus. Dar atunci de ce are fiecare impresia că celălalt a venit să-l ajute? Poți împiedica distrugerea unei vieți? Și cum lipești piesele la loc? Există un fel de déjà-vu între doi străini care se văd pentru prima dată?

Dar nu pot sta o veșnicie în ușa.

— Professore, spune Schilf pe un ton scăzut, aproape cu regret, sunt de la poliție.

În clipa următoare, Sebastian deschide ușa și o ia înainte pe hol cu pași rigizi. Fără să privească în urmă ca să se asigure că musafirul a intrat, se trânteste pe canapeaua din sufragerie și își sprijină coatele pe genunchi, lăsându-și capul în mâini.

— Îmi pare rău, dar sunt încă aici, spune comisarul când, după câteva secunde, Sebastian ridică privirea și-și freacă ochii înroșiți.

Tăcerea se lasă din nou în cameră, de data aceasta însă îi lipsește intimitatea. E liniștea dintre doi călători care așteaptă pe peron două trenuri de legătură diferite. În timp ce Sebastian fixează plafonul de parcă ar avea ce vedea acolo, comisarul cercetează încăperea. Piese de mobilier au pierdut acel ceva care le transformase într-un aranjament elegant. Acum stau stinghere ca actorii fără roluri importante în pauzele dintre filmări.

Aici, își spune cu tristețe Schilf, fiecare secundă s-a transformat în eternitate.

În urechi îi răsună ecoul episodului precedent pe care camera a trebuit să-l urmărească în liniște, pentru că obiectele nu posedă urechi cu care să asculte pe furie. Pe pereți, umbra unui bărbat trece în grabă, căutând cu disperare o ieșire, brațele se ridică de parcă ar vrea să se apere de un obiect greoi care amenință să se prăbușească peste el. În husa de piele a fotoliului se ascund țipetele unei femei.

Asta-i o glumă proastă! *Nu* poate fi adevărat!

Teancul de reviste de pe măsuță își ridică unghiile manichiurate; femeia voia să trântască revistele pe jos, dar s-a răzgândit în ultima clipă.

Ralph, *mort*? Fiul meu, *răpit*? Și eu mă plimb cu bicicleta prin Airolo, fericită, fără să bănuiesc nimic?

Dragă doamnă fizician, se gândește Schilf, „fericire“ și „naivitate“ sunt sinonime.

Brațul canapelei se cutremură sub pumnii unui bărbat. Uită-te! La! Mine! N-aveam cum să te sun, ce naiba?

Pauză, cei doi trag aer în piept.

Nu țipa!

Râsul bărbatului scutură perdelele.

Nu-ți face griji, doarme buștean. De la medicamentul contra grețurilor.

Râsul îngheață. De pe blatul de sticlă al măsuței se evaporă urma unei palme de femeie.

Ceva nu-i... în regulă... nu pot să...

Și eu?

La rezonanța vocii bărbătești, pereții încep să gliceze, măbind camera până când aceasta ajunge cât o catedrală în care cuvintele răsună timp de mai multe secunde.

Nu vrei să știi prin ce-am trecut eu? Așa te porți, da?

Fotoliul sare într-o parte când un corp firav, scuturat zdravăn de umeri, cade peste el.

Sebastian, lasă-mă în pace!

Ultimul strigăt e un fulger, ușa trântită, un tunet. După furtună urmează liniștea. Deriziunea. Câinele vecinilor latră pe trei voci: una subțire, una normală și una groasă.

— Știți cum e când ai impresia că ai pierdut tot? întreabă Sebastian.

— Mai bine decât credeți.

— Cum vă numiți, de fapt?

Schilf. Sebastian coboară privirea din tavan și repetă numele care-i iese pe gură cu naturalețe. Schilf.

Privirile li se intersectează. Ceva cade în casă, dar nimeni nu întoarce capul încolo. Comisarul se miră de întunericul care s-a lăsat brusc. Farurile unei mașini ridică încăperea și o învârt în jurul axei; Sebastian stă pe canapea, Schilf în fotoliu; Schilf pe canapea, Sebastian în fotoliu. Mașina dispare. Dau din cap unul

spre celălalt. Combinele lucrează pe parcelele de la marginea oraşului; undeva Julia suspină în somn. Comisarul îşi drege vocea: o dată (*ovum*), de două ori (*avis*). În interiorul oului de pasăre, un cioc ascuţit încearcă să spargă coaja. Se luminează din nou, e o amiază de vară cu dungi de lumină în care se văd particulele de praf. Sebastian îl cercetează pe Schilf cu un amestec de neîncredere şi curiozitate. Se apleacă înainte. Arată de parcă ar vrea să-l ia de mâini.

— Nu vreau să continuaţi investigaţiile, spune.

— Nu vreţi să aflaţi cine l-a răpit pe fiul dumneavoastră?

— Vreau să uit.

— Foarte proastă tactică. Când îţi dai seama, e prea târziu.

— Nu-mi pasă de nici un „prea târziu“. Pe mine mă interesează ce-i acum. Nu ştiu ce înseamnă viitorul. Înţelegeţi? Există situaţii când omul trebuie să tragă linie.

— Înainte de a elabora problema, spune comisarul.

Când Sebastian ridică mâna ca să-şi dea părul din ochi, amândoi observă cât de tare tremură. Pielea de sub mânecile suflecate e plină de creştături, unele supurânde şi inflamate, altele uscate şi gălbui. Sebastian îşi închide nasturii manşetei.

— Ce vreţi să beţi?

— Ceai Yogi.

— Ce?

— Căutaţi în bucătărie. O soţie ca a dumneavoastră trebuie să aibă aşa ceva.

— De unde o cunoaşteţi pe Maike?

— Tocmai a trecut pe lângă mine.

Sebastian ezită înainte de a se ridica și a ieși. Schilf ascultă zgomotele din bucătărie, întrerupte în clipa în care Sebastian găsește pachetul. Comisarul se ridică încet și traversează camera; atât de atent, de parcă ar călca peste crengi uscate care se pot frânge sub picioarele lui. Găsește fără probleme camera de lucru. Rafturile sunt ticsite cu cărți, altele sunt împrăștiate pe jos. O bucată de carton roșu tăiată într-o formă ciudată acoperă tastatura de pe birou. Cu degete iscusite, comisarul frunzărește un teanc de hârtii.

„Problematica preciziei constantelor naturii“ – „Despre necesitatea absurdității“ – „Materialismul și cultivarea metafizicii“ – „Nu putem presupune că universul a fost creat pentru un observator viu...”

Sau de către un observator, își spune comisarul...

Deschide și închide dulapurile. Un ceai Yogi necesită un timp de fierbere de 15-20 de minute, la flacără mică.

Creioane, agrafe de birou folosite. Hârtie cu antetul universității. În fundal, o fotografie reprezentând doi tineri îmbrăcați elegant, slabi ca un țâr, cu mâinile în buzunarul pantalonilor în dungi, într-o poziție lejeră. Deși sunt întorși unul spre celălalt, privirile lor se pierd în zare. Schilf pune poza la loc. În astfel de circumstanțe, un comisar normal ar găsi cu siguranță dovada decisivă. Schilf însă nu găsește nimic.

A stat un timp în fotoliu până să vină Sebastian cu ceaiul. Aroma de ghimbir și cardamom se răspândește prin toată camera.

— Nu-i rău deloc.

Sebastian așază ceașca atent; mâinile i s-au calmat.

— Sunteți pasionați de artă? întreabă Schilf și indică două tablouri mari, unde explozia de roșu și negru

aplicată într-un strat gros pare să reprezinte o durere de cap pulsândă. Intențiile artistului au fost altele, cu siguranță: titlurile tablourilor sunt pictate cu litere mari de-a curmezișul pânzei: *Șantaj I* și *II*.

— Nevastă-mea se ocupă de o galerie de artă.

— Și îi place să meargă cu bicicleta.

— E începutul unei anchete?

— Nu e nici o anchetă. Schilf ridică lingurița de parcă ar încerca să se apere. E un interogatoriu.

— Diferența fiind?

— La dumneavoastră. Nu sunteți suspect de vreo crimă. Sunteți doar reclamantul și martorul.

Sebastian râde și se abține de la replică.

— Dacă sunteți pregătit, spune Schilf, aș vrea să vă pun câteva întrebări.

— Despre răpire?

Acum e rândul comisarului să râdă.

— Nu. Despre esența timpului.

Sunteți un ciudat, domnule comisar. Nu că nu mi-ar plăcea să discut despre esența timpului. Până la urmă, asta e meseria mea. Dar sunteți sigur că vreți să vă explic în amănunt, ca studenților mei din semestrul întâi? Mi s-ar părea că fac o călătorie în trecut. Vreți să-mi faceți o favoare? Să discut cu dumneavoastră de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic? – Acum vă uitați la mine ca la o marionetă fără creier.

Sebastian ia o gură de ceai, apoi încă una și încă una, înainte de a-și continua discursul.

— Pe vremea când eram încă la școală, mi-am dorit să scriu o poveste în care un om își închipuie că e înconjurat doar de marionete. Habar n-am ce s-a-ntâmplat cu povestea respectivă. De notat nu mi-am notat-o. Așadar, domnule comisar, am să vorbesc cu dumneavoastră ca și când ați fi o marionetă. De parc-ați fi – prietenul meu.

Știți ce e materialismul? Dragoste de bani? Nu. Sau poate și asta. Materialismul la care mă refer e o filozofie de viață, reductibilă la *un singur* principiu: materia. În accepția asta, ideile și gândurile nu sunt altceva decât forme de manifestare ale materialității. Visele, de pildă – un simplu produs biochimic.

O interpretare foarte apreciată. Nu numai c-a distrus din temelii credința religioasă, dar i-a luat și locul. Materialismul are trei porunci simple. Să nu te îndoiești de materialitatea universului. Să ai încredere deplină în cauzalitatea cronologică a întâmplărilor. Să cinstești obiectivitatea și unicitatea realității pe care o poți descoperi.

Acest crez îi ancorează pe materialiști în lume mai bine decât Dumnezeu. Ce-i drept, există fenomene care aparent și pe moment rămân nedescifrate de principiile materialiste. Dar împotriva unor astfel de cazuri de excepție există întotdeauna soluții. Oamenii s-au obișnuit să lipească etichete peste golurile din imaginea de ansamblu. Să vă dau un exemplu?

Nici cel mai genial om de știință n-are idee de ce un măr cade de sus în jos, iar această lipsă de idei o numește gravitație. Coincidența e tot o etichetă. Poate și déjà-vu-ul și intuiția. Lucruri despre care nu putem vorbi și pe care, numindu-le, le facem perceptibile. Spuneți că 99% din totalitatea cuvintelor sunt astfel de etichete? S-ar putea să aveți dreptate. Dacă-aș avea puterea să combin științele într-una singură, ar rezulta ceva ce există deja, și anume, limba.

Etichetele nu mi-au plăcut niciodată. Ca elev, mi-era greu să cred în profesorii care umpleau tabla cu cifre, dar care nu puteau să explice fenomenul gravitației. În loc să aplec urechea la poveștile lor, am așteptat să cresc ca să-l pot citi și singur pe Kant. Dintotdeauna m-am suspectat de activități mentale ascunse. Am intuit că asta adăuga ceva la felul în care percepeam lumea; că îmi aranja percepțiile într-o ordine prestabilită. Ajungea astfel să se contureze o lume inteligibilă.

Timpul, spațiul și cauzalitatea erau categorii care țineau de rațiune. Nu conta dacă eram sau nu de acord cu asta. Simțeam că mintea mea nu dă greș.

Toate drumurile duc spre recunoaștere și nici unul nu duce înapoi! Mult timp am suferit din cauza faptului că cercetările mele nu se refereau la părțile care alcătuiau lumea și nici la legitimitatea lor, ci la fizicienii care le cercetau. Apoi m-am împăcat cu dilema dacă omul de știință se luptă cu o realitate obiectivă sau cu o lume a aparențelor. În loc să mă mai chinui, îi enervam pe colegii mei, spunându-le că ar trebui să practicăm psihologia în locul fizicii. O chestiune de definiție, nu-i așa? Atâta timp cât există logica, această prețioasă balustradă de lângă abis, nu avem nici un motiv de disperare. Se pare că nu degeaba m-au numit ezoteric.

Sigur că da, fumați liniștit! Sunteți a doua persoană căreia îi permit să facă asta în casă. Luați și scrumiera în a cărei concretețe puteți să credeți sau nu. Ea își va îndeplini oricum scopul, într-un fel sau altul.

La fel și cu timpul. Își îndeplinește scopul, și mai mult de atât nu știm despre el. În general, îl percepem ca pe un proces împărțit în intervale exacte, succesiunea imperativă a cauzei și efectului. Greșelile sunt singurele pe care omenirea le împarte într-un mod pașnic.

Să ne referim, de pildă, la casa asta. Construcția a început în 1896; în 1897, străzile răsunau de bubuitul ciocanelor; în scurt timp, construcția a fost finalizată. Care credeți că a fost motivul pentru care au ridicat-o? Lipsa de locuințe în perioada de tranziție? Sau popularitatea stilului neogotic și neobaroc? Vă spun eu, domnule comisar Schilf. Motivul pentru care au ridicat-o a fost tocmai finalizarea construcției ei.

Văd că zâmbiți. Dar am câteva argumente care-mi susțin teoria. Cât de probabil vi se pare ca planurile unui arhitect să se transforme într-o locuință adevărată? Gândiți-vă bine. Optzeci la sută? Bine. Probabilitatea ca locuința finită să fi fost precedată de un plan arhitectural este de aproape sută la sută. Demersul de dinaintea construirii face posibilă existența casei. Dar casa *presupune* demersul care a precedat ridicarea ei. În consecință, probabilitatea ca o clădire să fi fost cauza propriei construiri e mai mare decât eventualitatea inversă.

Zâmbiți în continuare. Mă-ntreb ce e timpul dacă putem să demonstrăm că, din punct de vedere logic, efectul își precedă propria cauză? Acum râdeți. Îmi dau seama după felul confuz în care mă priviți.

Nu e nevoie să-mi răspundeți. Haideti să uităm această mică jonglerie intelectuală. Mi-a folosit ca să bat la porțile fanteziei. Vă rog, nu scrumați în farfuri-oară, pentru asta v-am adus scrumiera. Sau n-o vedeți?

Dar să trecem la interpretarea lumilor paralele. Trebuie să știți că cel vinovat de existența dumneavoastră e chiar Dumnezeu. Sau mai bine zis, cel vinovat de in-existența dumneavoastră. Oricât de stupid ar suna, existența umană are la bază o minune. Altfel spus, un exemplu impresionant de coincidență. În timpul Big Bang-ului, universul conținea un număr infinit de direcții de dezvoltare posibile. Partea care permitea dezvoltarea vieții biologice era infimă. Cu toate acestea, omul a ales varianta care a dat naștere existenței sale. Anumite constante ale naturii sunt menite să faciliteze existența unei cantități importante de biomasă, numită

și om. Cea mai mică abatere de la aceste legi fizice, și noi n-am mai exista.

Dizolvați-vă pe limbă, domnule comisar: probabilitatea să existați e nesemnificativă. Existența mea, la fel. Suntem niște accidente cu o probabilitate de unu la zece la puterea a cincizeci și noua. Un unu și cincizeci și nouă de zerouri, Schilf! Trebuie să aruncați zarul de câte ori e nevoie ca să existați.

Vă vine rău când auziți cifrele astea? Vi se învârt capul? Nu v-o iau în nume de rău. Ce greșală să-l concediezi pe Dumnezeu în condițiile astea, tocmai pe El, care a fost numit ceasornicarul acestei mașinării a universului! Rămas singur, fizicianul se îndoiește de propria sa existență și se investighează pe sine. Ce-ar fi fost dacă Big Bang-ul ar fi dat naștere la mai multe lumi, la zece la puterea a cincizeci și noua? Dintre care cel puțin una care să ofere condițiile necesare vieții? Ceea ce face ca nevoia de Dumnezeu să fie o chestie de statistică, domnule comisar Schilf.

Ați mai citit enunțul acesta. Eu l-am scris. Așa că avem ceva în comun.

De când mecanica cuantică a stabilit că particulele cele mai mici se transformă în altele suprapuse încă din clipa observației, ideea lumilor alternative nu reprezintă doar o comoditate filozofică, ci și o interpretare solidă. Ea îl înzestrează pe om cu puterea voinței. Fiindcă nu contează cât de mult ne simțim dominați de mecanismul „cauză-efect” – atâta timp cât prin întreprinderile noastre reușim să dăm naștere unor universuri noi. Astfel, avem libertate de decizie.

Acestea sunt avantajele lumilor multiple. Dezavantajele lor îl transformă și pe cel mai pașnic fizician într-un atotștiutor coleric. Dar asta nu-i decât o încercare chinuită

de a te da bine pe lângă cel mai inteligent proiectant. *D'accord*, spun eu! O astfel de presupunere, spun revoluționi atotștiutorii, părăsește zona adevărurilor verificabile. Din partea mea, spun tot *d'accord*! Au dreptate cu toții, atât criticii lumilor multiple, cât și apărătorii acestei teorii, dar se înșală în aceeași măsură. Toți, laolaltă. Și asta pentru că sunt materialști, da, ați auzit bine, sunt materialști cu toții.

Citesc mirarea în ochii dumneavoastră. Vreau să vă uimesc și mai mult: cearta asta legată de lumile multiple mă lasă complet rece.

Nici o grimasă? Dar sunteți de neclintit, domnule comisar. La o anchetă – știu, știu – interogatoriu – se presupune că trebuie să spui tot, nu-i așa? Vreau să vă povestesc cu ce mă ocup, de fapt. Pun pariu că, deși ați cotrobăit prin camera mea – ceai Yogi, auzi! –, n-ați înțeles nimic din nelegiuirile spirituale care au loc acolo în fiecare zi.

Notați declarația mea: studiez științele naturii, dar nu sunt materialist. Deocamdată nu știu nici eu ce sunt. La fel, pe lângă spațiu și timp, consider materia tot un produs al cooperativei Rațiune și Semnificație. Lumea mea n-a fost construită pe baze solide. Ea se compune din anumite procese complexe. Toate situațiile și formele în care se desfășoară procesele se petrec în același timp, fiind astfel atemporale. Ceea ce ne este dat să vedem sunt doar decupaje, fragmente. Cadre izolate ale unei role de film care se derulează pe proiectorul din spatele creierului nostru, care ne prezintă realitatea sub forma unui dans al obiectelor concrete.

Faceți un experiment, domnule Schilf. Luați cu dumneavoastră un aparat de fotografiat. Urcați-vă într-o

noapte pe acoperișul unui bloc. Alegeți un timp de expunere de câteva secunde și fotografiați o intersecție. Ce-o să vedeți? Luminile mașinilor și ale autostrăzilor, niște dungi drepte sau ondulate. O rețea de linii. Cu cât prelungiți mai mult timpul de expunere, cu atât mai deasă devine rețeaua.

Și acum luați ceașca asta de ceai. Imaginați-vă că o puteți fotografia de undeva de sus, cu un timp de expunere de un milion de ani. N-ar fi poza unei cești, ci a unei rețele de nepătruns. În mijloc s-ar afla o pată deschisă la culoare, cu marginile șterse, acolo unde s-a format caolinul. De jur împrejur, urmele oamenilor care exploatează caolinul și-l transformă în porțelan. Formarea ceștii. Transportul ei. Felul în care e folosită. Deteriorarea ei. Întoarcerea componentelor ei în circuit. La fel de vizibilă ar fi – fiindcă, să nu uităm, punctul din care observăm ceașca se află undeva foarte sus – și trecerea în neființă a celor care contribuie la fabricarea și la folosirea acestei cești. Apoi rețeaua subțire a ființelor și a obiectelor care au intrat, intră sau vor intra în contact cu oamenii care au fabricat și au folosit ceașca. Predecesorii și urmașii lor și așa mai departe. Ați vedea – nu, nu vă feriți privirea, uitați-vă la ceașca noastră! Ați vedea cum e conectată ea, ignorând limitele timpului și ale spațiului, cu toate obiectele și ființele din jur, în timp ce acestea se intersectează la rândul lor cu altele, ca părți integrante în același proces. Iar dacă ați seta timpul de expunere la infinit și v-ați distanța de obiect la nesfârșit, ați vedea realitatea așa cum e ea cu adevărat: o întrepătrundere, o glisare atemporală și nelocalizabilă. Un covor cu țesătura deasă, în fața culcușului unui zeu inexistent. Amin.

Mai sunteți? Mă auziți? N-am vrut să vă sperii. Vă doare capul? Vă dau o pastilă?

Desigur, lucrurile se liniștesc de la sine. Așa e de fiecare dată. Asta e printre chestiile pe care le-am învățat zilele astea.

Permiteți-mi o ultimă observație. Câteva cuvinte despre coincidență, fiindcă am văzut cum vi s-a luminat fața când am rostit cuvântul ăsta. În cazul în care nu sunteți nici dumneavoastră materialist, așa cum intuiesc, următoarele combinații vă vor fi de mare folos.

Să presupunem că omul se poziționează față de realitate ca un trecător aflat pe malul unui lac liniștit. Suprafața netedă oglindește o lume pe care o cunoaște, întâmplările ascunzându-se pe fundul lui. Să zicem că o creangă mare e purtată de curenții din adânc și din ea se văd doar vârfurile a două rămurele care ies la suprafață în locuri diferite. Trecătorului nostru nu i se va părea nimic ciudat. Va crede că cele două rămurele sunt prinse sub apă. Fără să-și dea seama, a înțeles ce e coincidența.

N-ați băut deloc din ceaiul dumneavoastră, domnule comisar. Vreți să plecați deja?

E puțin probabil ca Sebastian să fi spus toate astea, își zice comisarul, ai cărui ochi n-au fost goi, desigur, nici o clipă. Ceva tot a spus profesorul, iar restul l-a completat chiar el. Cât timp a durat prelegerea, și-a amestecat ceaiul cu lingurița de parcă ar fi așteptat o nouă condamnare la moarte. Acum tremură ușor ca o păpușă care cu greu stă într-un loc. Se luptă cu durerea de cap și așteaptă să i se formuleze în minte măcar una dintre întrebările pentru care a venit azi aici.

— Cine v-a spus că sunteți ezoteric? întreabă într-un final.

— Oskar, spune Sebastian.

Se uită la Schilf cu ochi limpezi, culoarea pielii i s-a îmbunătățit vizibil, iar felul în care bate darabana pe coapsă indică faptul că discuția i-a făcut bine.

— Cine e Oskar?

— Excelentă întrebare.

Cu capul înclinat, Sebastian trage aer în piept, de parcă ar vrea să învețe răspunsul potrivit tocmai de la pițigoii care fac zarvă printre ramurile de *wisteria*.

— Un fizician foarte bun, care lucrează la noul accelerator de particule de la Geneva. Tipii de acolo au acces la abisurile universului.

— Niște materialişti, bănuiesc.

— V-ați prins. Sebastian râde. Deși cu Oskar n-aș fi atât de sigur. Chiar ieri mă gândeam dacă nu cumva l-am înțeles greșit în tot acest timp. Și viceversa.

Comisarul îl privește preț de o secundă înainte de a da din cap.

— Și, spuneți-mi, are vreo întrebuintăre practică un astfel de accelerator de particule?

— Oskar v-ar spune că da: ca rebut. Medicina, de pildă, folosește particulele accelerate pentru tratarea tumorilor.

— Ca să vezi.

Schilf începe să tremure și mai tare. Dă să apuce spătarul fotoliului, dar se taie în lama unui briceag înfipt în tapițeria de piele. Îl pune pe măsuta de lângă canapea. Lama scoasă din teacă e lipicioasă de la sânge. Migrena a dispărut. S-a evaporat. Ca și când cineva ar fi apăsât pe întrerupător.

— Mi-ați fost de mare ajutor, spune comisarul.

Sebastian cercetează gânditor briceagul, întrebându-se dacă acesta ar putea reprezenta un indiciu și dacă da, referitor la ce. L-au părăsit puterile, iar când ridică privirea, comisarul e deja pe hol. Nu se-ndreaptă însă spre ieșire, ci spre camerele din spate.

— Ușa, strigă Sebastian, alergând după el, e în față!

— Înainte să plec, aș vrea să-l văd și pe băiatul dumneavoastră.

— Doarme.

— Tocmai s-a trezit.

Cu ochii strânși de parcă atunci ar fi ieșit la lumină dintr-o sală de cinematograf, Sebastian se oprește pe

hol în timp ce Schilf se apropie de camera copilului și apasă pe clanță.

Liam stă pe un scaun de birou, prea mare încă pentru el, și ține în față o carte deschisă pe care n-a citit-o. Camera e austeră și atât de mică, încât piesele de mobilier par îngrămădite unele într-altele. O fâșie de lumină care pătrunde printre draperii învăluie creștetul lui Liam într-o poleială aurie și argintie. Un înger cu coroană din raze de soare. Schilf înghite în sec pentru a-și reprima emoțiile.

— Salut, spune după ce-și drege glasul. Sunt de la poliție. Și, văzând că Liam nu reacționează: Un ade-vărat comisar. Ca-n filme.

Cartea se închide, Liam se întoarce cu scaunul ergonomic.

— Sunt mic, dar nu sunt prost, spune. Puteți să vorbiți cu mine normal.

Schilf cercetează atent mina îngrijorată a lui Liam și încearcă să-i ghicească vârsta. Părul moale e ciufulit de cât a dormit și în câteva locuri i se vede scalpul. Fața e serioasă și atentă. Dintr-odată, Schilf se cutremură la gândul că băiețelul ar putea auzi vocea Supraveghetorului. Și se întreabă dacă nu cumva de asta îl privește atât de curios.

— Vă doare ceva? întreabă băiatul.

Schilf caută ceva pe care să poată sta și alege marginea patului nefăcut.

— Nu, spune. Momentan nu mă doare nimic.

Liam lasă cartea din mână, ceea ce-l întinerește cu cel puțin trei ani, și rotește puțin scaunul, încât aproape că li se ating genunchii.

— Ce faceți aici?

— Anchetez răpirea ta.

Liam își verifică tăcut unghiile de parcă s-ar întreba dacă n-ar trebui să și le taie.

— Ah, da, spune într-un final. Răpirea.

— Ești supărat c-a trebuit să pleci din tabără?

— Rău de tot. Acum își freacă ochii atât de tare că lui Schilf îi vine să-l apuce de mână. Tata a venit și m-a luat de-acolo azi-dimineață. Așa, pur și simplu. Se comporta ciudat și nu mi-a explicat nimic.

— Cunosc senzația, spune Schilf. Nici mie nu-mi explică nimeni nimic. Dar trebuie să existe și din ăștia ca noi.

Pe chipul lui Liam apare un zâmbet care-l face să pară și drăgălaș, nu doar precoce și din cale-afară de inteligent. Privirea lui pare neajutorată ca aceea a unui animal micuț care presimte un pericol împotriva căruia nu se poate apăra.

— O să clarificați tot ce s-a întâmplat?

— Foarte probabil.

— Promiteți?

— Promit.

Și fiindcă băiatul coboară privirea ca să nu i se vadă strălucirea din ochi, Schilf îi pune mâna pe umăr.

— Liam, spune. Te-au răpit pe drumul spre Gwiggen?

— Așa v-a zis tata?

— Răspunde-mi, pur și simplu.

— Tata nu minte. Iubește adevărul mai presus de orice.

— Dar cel mai mult te iubește pe tine. Și-abia apoi adevărul.

Când ridică privirea, Liam pare din nou un adult intrat la apă.

— Dacă v-aș spune că n-am fost răpit și tata ar susține contrariul – e posibil să avem dreptate amândoi?

— Da, îi răspunde prompt comisarul.

— Atunci vă spun că nu știu nimic de nici o răpire.

— Cine te-a dus la Gwiggen?

— Tata.

— Ești sigur?

— Am dormit tot drumul. Când m-am trezit, se întunecase deja și eram culcat într-un pat străin. Nu scrie în dosar?

— Mai mult sau mai puțin. Cu un gest rapid, Schilf își șterge zâmbetul de pe gură și bărbie. Știi, din păcate, treaba mea e să întreb chestii pe care le știu deja. Se poate să fi dormit foarte adânc?

— Copiii dorm adânc tot timpul, spune Liam cu maximă seriozitate. În plus, pastilele pe care le iau ca să nu-mi fie rău când merg cu mașina mă obosesc imediat.

— Pot să mă uit puțin?

— Am primit doar una pentru dus și una pentru întors.

Comisarul dă din cap și se uită la un grafic înrămat deasupra capului lui Liam. Pe un fundal albastru închis, în colțul inferior drept e reprodus sistemul solar. O săgeată minuscule indică soarele înconjurat de planete, un punct mic într-un grup de douăzeci de stele fixe. Aceste stele fixe sunt înconjurate de încă o săgeată curbă, fiind reprezentate ca o particulă aproape irecognoscibilă, care dispare prin praful stelar al Căii Lactee. La rândul ei, Calea Lactee constituie o grămăjoară

mare cât o unghie într-un ansamblu extrem de ordonat de galaxii care dispar într-un vârtej, laolaltă cu alte grupuri de galaxii. Acest vârtej pare un norișor în ansamblul universului pe care-l cunoaștem și care, reprezentat ca o felie mare și închețată, acoperă graficul ca un capac. Totul se termină cu o propoziție plasată deasupra desenelor: Pentru astrologi, galaxia înseamnă același lucru ca pentru fizicienii nucleari atomul.

Când Schilf își focalizează privirea alături, sticla înrămată pe fundal închis îi reflectă fața. Are senzația că desenul e singura fereastră prin care poți avea acces la spațiu chiar din camera aceasta.

— Tatăl tău îți povestește despre munca lui?

— Se bucură că nu înțeleg chiar tot, pentru că atunci când îmi explică mie ceva, are timp să gândească mai limpede.

— Și te interesează ce face?

— Păi și eu sunt un cercetător al timpului. Mai demult obișnuiam să stau în pat și să încerc să prind o clipă. Am stat liniștit și dintr-odată am șoptit „acum“, dar clipa aia ori nu sosise încă, ori trecuse deja. Sigur, acum știu că timpul e cu totul altfel. Și că ăștia, și arată spre un ceas deșteptător care ticăie lângă pat, mint cu toții.

— Și ce e timpul?

Liam se întoarce cu mișcări neașteptat de vioaie și răscolește sertarul biroului, până când dă peste un creion și niște hârtii. Schilf se apleacă peste el ca să vadă mai bine, simte mirosul de copil al creștetului lui și respiră pe gură. Liam desenează două cercuri roșii la o distanță de o palmă.

— Ce-i asta? întreabă.

— Habar n-am, spune Schilf.

Liam indică hârtia nerăbdător.

— E vreo legătură între ele?

— Seamănă unul cu celălalt. Mai mult nu știu să zic.

— Foarte bine. Și mai departe?

Pune vârful degetului mic pe unul și degetul mare pe celălalt cerc.

— Acum sunt legate, spune comisarul.

— Așa, acum imaginați-vă că cele două cercuri suntem noi doi, și foaia e camera tridimensională, în timp ce mâna mea vine dintr-o dimensiune necunoscută, de undeva de sus...

— Te referi la coincidență, spune Schilf.

— Nu, spune Liam revoltat. La cea de-a patra dimensiune. M-ați întrebat despre timp, nu?

— Pentru cercurile alea, mâna ta e coincidența. Sau o minune.

Liam cade pe gânduri.

— Poate că da.

— Tu ai inventat toate astea?

— Nu chiar. M-a ajutat puțin și tata. Spune că de fapt vrea să rezolve probleme foarte simple.

— Numai că, și Schilf atinge mai întâi fruntea lui și-apoi pe cea a lui Liam, noi nu suntem două cercuri roșii pe o foaie albă.

Cu toate că râsul lui Liam nu poate năvăli încă pe căi nestăvilite, gesturile lui seamănă foarte tare cu cele ale lui Sebastian. Își trece mâna prin păr exact ca el. Pe brațe n-are nici măcar o ciupitură de țânțar.

— Când erați copil, întreabă, erați cercetător ca și mine?

— Da, spune Schilf. Îmi plăcea să discut cu insectele.

— Dar asta n-are de-a face cu fizica.

— De multe ori mă postam lângă butoiul cu apă de ploaie și salvam albinele care căzuseră în apă. Și după aia mă gândeam oare ce-o fi însemnat asta pentru ele.

— Voiiați să vă faceți veterinar?

— Pentru albine, soarta era mâna mea. Un fel de a patra dimensiune.

— Sunteți un *freak*¹, spune Liam.

Dar când comisarul îi dă un bobârnac peste nas, izbucnesc amândoi într-un râs spontan. Schilf se duce spre ușă. Are inima ușoară.

— Să nu uitați de promisiunea aia, spune Liam.

— Îl cunoști pe Oskar?

— Da. Oskar e *cool*.

— Crezi c-ar trebui să-l vizitez?

— Clar.

Comisarul își ia la revedere ridicând mâna, Liam îi răspunde la fel.

În tot acest răstimp, Sebastian nu s-a clintit de pe loc. Acum confuzia i se citește în ochi; mormăielile și râsetele din camera copilului l-au nedumerit. Schilf trece pe lângă el și se îndreaptă către ușa de la intrare.

— La revedere, spune comisarul și apoi repetă : Mi-ați fost de mare ajutor.

În timp ce Schilf coboară treptele tropăind, deasupra capului său o țigla se desprinde din acoperiș. Bucăți din șarpantă și grindă zboară în toate direcțiile. Zidăria se micșorează razant, începând cu marginea de sus a clădirii, asemenea unui pulover împletit care se deșiră

---

1. Ciudat, excentric (engl.).

de la gât. Fundația dispare, pământul înghite tot. Vârful unui creion aspiră liniile unui plan arhitectural, până când foaia se golește de tot. În capul arhitectului se conturează ideea unei case cu patru etaje în stil wilhelminian. De undeva răsună țipătul de avertisment al unui cacadu care-și ia zborul.

— **V**ă e mai bine?

— Da. Uf, căldura asta. Mulțumesc pentru apă.

În ultimul timp, comisarul e din ce în ce mai preocupat să-i informeze pe ceilalți despre starea sa de sănătate și să mulțumească pentru ceva. Probabil că asta ține de bătrânețe, ca și trezitul dis-de-dimineată.

Tânăra care se apleacă deasupra lui are părul roșu ca de plastic și-i amintește lui Schilf de un film pe care l-a văzut mai demult, în care o fată aleargă de la început până la sfârșit¹. Din cauza poziției, gestul galant cu care vrea să anticipeze întrebarea următoare se transformă într-un fluturat din mâini stupid.

— Puteți să-mi spuneți unde sunt?

— În Freiburg, spune tânăra. Sau vreți să aflați numele planetei? Al galaxiei, poate?

Schilf încearcă să râdă, dar renunță imediat fiindcă simte un flux de căldură năucitoare în creier.

— Cunosc spațiile interstelare. Ce magazin e ăsta?

— E Galeria de Artă Modernă.

— Foarte bine. Că tot voiam s-o vizitez.

— Probabil că de-asta ați intrat pe ușă.

---

1. E vorba de *Lola rennt* (*Aleargă, Lola, aleargă*, 1998), regizat de Tom Tykwer.

— Foarte probabil. Maike este?

— E în curte, cu păsările. O cunoașteți?

— Sunt un prieten al soțului ei.

Schilf se ridică ajutat de tânără, deși se simte din nou stabil. Părul fetei miroase a mango, brațul palid cu care îl sprijină — a nucă de cocos. Trecând pe lângă niște tablouri ofensate, sculpturi prost dispuse și câteva instalații dușmănoase, ajung la o ușă de serviciu deschisă și se opresc în prag. Lui Schilf i se pare că vede un colț de paradis. Curticica e împrejmuată de ziduri acoperite de mușchi și e apărată de o șarpantă cu luminator, acoperită de frunzele unui castan care iese printr-o gaură făcută special pentru el. Razele soarelui inundă cu un efect de strălucire metalică creștetul deja cunoscut al unei femei care se apleacă asupra ușiței unei colivii într-un unghi asemănător cu cel precedent, în care Schilf a văzut-o dezlegându-și bicicleta. Țipătul papagalilor dă curții un aer exotic, o transformă într-un *outback*¹ pitit printre casele din centrul Freiburgului.

— Maike, ai un musafir.

De parcă n-ar fi auzit nimic, femeia presară semințe dintr-o cutie în câteva vase de lut, apoi pune și câteva arahide pe farfurii. Trei păsări cu capul galben aterizează în josul coliviei și urmăresc operațiunile. Maike termină de dat de mâncare și-și îndreaptă spatele:

Comisarul se credea pregătit pentru orice eventualitate, dar, cu toate acestea, se sperie. Ochii lui Maike sunt inexpressivi, are buzele strâns lipite. Fața ei pare o mască prea strâmtă, întinsă la maximum peste poameți. Repulsia vădită de a purta acum o conversație îi

---

1. Teren necultivat din spatele casei, folosit pentru recreere (engl.).

dă comisarului răgazul necesar pentru a se aduna. Făptura luminoasă pare umbrită de ceva și lui Schilf i se pare că distinge contururile unui bărbat mătăhălos. Dintr-odată simte c-ar face orice pentru a o proteja pe Maike. S-ar sacrifica, ar lua asupra lui catastrofa care se apropie, cu toate că se știe specialist în atragerea lor. Maike stă dreaptă ca un țăruș. Nu e decât soția unui martor, cu alte cuvinte, o foaie în plus, atașată la dosarul unui caz. Nu e prima oară când Schilf își bles-temă profesia. La pupitrul sălii de cursuri de la Aca-demie, obișnuia să predice că agentul nu-și poate face munca decât intermediat. Pentru el, existențele celor-lalți sunt la fel ca propriul trecut: le poate examina, dar nu le poate schimba. Pentru asta e tot timpul prea târziu.

Schilf i se va adresa lui Maike, îi va pune întrebări și nu-i va dezvălui ce-l face să simtă un nod în gât. Oricum, nu există cuvinte destul de expresive pentru așa ceva.

— De ce vă uitați la mine așa de ciudat? întreabă Maike.

— Vă urmăresc existența.

— Cine sunteți?

— Schilf, spune Schilf.

— Spune că-l cunoaște pe Sebastian, spune roșcata și dispăre pe holul galeriei.

Sprâncenele lui Maike se ridică a mirare doi centi-metri.

— Sper că nu-mi dați vreo veste proastă.

— E vorba de niște tablouri, se grăbește comisarul s-o liniștească, și sprâncenele lui Maike revin în poziția inițială.

— Stați să pun repede niște apă la păsări.

Se apropie împreună de gratii. Cu ajutorul ciocului încovoiat, un papagal alb se cațără pe sârmele coliviei. Ajuns în dreptul capului lui Schilf, își întrerupe traseul. Două buline roșii îi împodobesc capul ca niște pete de ruj stridente.

— Pot să vorbească?

— Nu și în limba noastră.

— Azi-dimineață am discutat în oraș cu un papagal.

— Cu Agfa, nu-i așa? Ia vezi, ia vezi?

O ocazie bună pentru a-și zâmbi. Dar Maike nu profită de ea. Strecoară brațul stropitoareii printre gratii și umple adăpătoarea.

— Cum îl cheamă?

— E un papagal-nimfă. Din familia cacadu.

— Mă refer la numele lui.

Pasărea din fața lui Schilf și-a terminat inspecția și coboară să-și ia porția de alune. Maike ezită puțin înainte de a răspunde.

— Îl cheamă Ralph.

— Și cei doi de acolo, Schilf indică repede două păsări care se leagănă pe o bucată de lemn, sunt un cuplu de îndrăgostiți?

— Sunt doi masculi. Se pupă ca să-și stimuleze creierul și glandele.

— Pentru asta e bună prietenia dintre bărbați?

— La papagalii-nimfă, spune Maike pe același ton imperturbabil.

Ochii cu sprâncene blonde sunt ușor iritați și nemișcați, de parc-ar fi uitat să clipească. Îl privesc pe comisar fără să se miște.

— Haideți să intrăm. Acolo putem să discutăm despre picturi.

Cele două scaune spre care se îndreaptă Maike se află în mijlocul sălii și sunt prea depărtate pentru a permite o discuție comodă. Sunt roșii și torsionate, spătarul nu sprijină coloana, ci umărul drept al celui care șade. Schilf vede compoziția artistică a designerului ca pe un nor colorat care plutește deasupra obiectelor, de aceea îi vine greu să se așeze. Nu reușește să găsească o poziție confortabilă. Până la urmă se apleacă înainte ca un adolescent în stația de autobuz, cu coatele sprijinite pe genunchi. Își umflă pieptul când o observă pe Maike stând elegant picior peste picior, prezentând astfel cel mai frumos obiect de artă din galerie. În spatele ei, peretele e acoperit de un fotomontaj monstruos. Deși poza nu e figurativă, Schilf își dă seama imediat ce reprezintă. E o intersecție fotografiată noaptea, cu un timp de expunere de câteva ore.

Schilf habar n-are de artele plastice; trebuie să fi fost deranjat mental când s-a prezentat drept potențial cumpărător. Sudoarea îi curge pe creștet și pe gât. Prin felul în care stă pe scaun, intangibilă, suprarealistă, ca un curent de aer la fel de rece precum pârâul din fața casei în care locuiește, Maike prezintă singura operă de artă din încăpere pe care Schilf ar achiziționa-o cu scaun cu tot. Ar plasa-o într-un loc special din apartamentul lui. Nu i-ar permite să se miște sau să vorbească, cel puțin atâta timp cât e el acasă. Nu-i de mirare, își spune comisarul, că Sebastian o iubește tocmai pe ea. Lângă o femeie ca ea, întrebările despre legile naturii pălesc imediat. Ar exista și ar fi aceeași în orice lume paralelă.

Și Maike se uită la scaunul roșu Gerome obscen de scump, pe care însă nu este așezat un obiect de artă, ci un om fără forme și transpirat, care îi aruncă priviri ciudate. În capul ei, un Ralph Dabbeling mort și un Liam răpit sunt ocupați să se preschimbe în ceva pe cale de a exploda. Maike e o victimă care n-a făcut nimic, doar a plecat într-o excursie. Singura ei vină e absența de câteva zile după o perioadă în care a trebuit să îndure transformarea soțului ei într-un străin și-apoi într-un monstru care a urlat la ea, a apucat-o de umeri și a trântit-o pe jos. N-au trecut nici trei ore de la cearta aceea și, cu toate astea, tot inimaginabilă i se pare. Se aștepta la o nenorocire, dar la una palpabilă; nicidecum să nu înțeleagă o vorbă în propria-i limbă. Lista cu cele mai îngrozitoare zile ale vieții ei e deschisă, și orice-ar mai urma ar șterge ocupantul locului întâi. Iar asta va mai dura un timp, cel puțin asta e impresia ei.

Bărbatul de pe scaunul Gerome asudă de parc-ar vrea să se dizolve în apă și astfel să dispară de pe fața pământului. Transpiră prea tare pentru un colecționar de artă și mai ales pentru un iubitor de artă în căutarea unei afaceri profitabile. Doar ochii îi sunt reci. În ei, Maike detectează ceva inabordabil, ceva supraréalist, o oglindire a celei mai frumoase opere de artă pe care acest om ar cumpăra-o fără să ezite. Această operă de artă e ea însăși. În timp ce-i întoarce privirea, se liniștește, devine din ce în ce mai calmă, ca și când ar păși fără frică spre o moarte interioară dinainte de cea adevărată. Va rezista mai mult la acest schimb de priviri. De-acum încolo, ar putea renunța la clipit. Va rămâne forma care va dăinui mereu asupra conținutului.

— Cu ce vă pot fi de ajutor?

Întrebarea lui Maike a sunat perfect. Roșcata stă la biroul de lângă ușa de la intrare, poartă o pereche de ochelari cu rame groase și frunzărește în reluare un dosar cu acte. Comisarul își schimbă centrul de greutate. Poziția următoare, cu brațul lăsat pe spătarul înalt al scaunului, e la fel de fantezistă ca aceea de dinainte.

— Am venit pentru *Șantaj I* și *II*.

Chipul lui Maike e o fațadă neumbrită.

— Ați fost pe la mine?

— Pentru scurt timp.

— E curios că vă interesează tocmai picturile astea.

Prin ușa care dă spre curte se strecoară vocile papagalilor care par să comenteze acest episod. Maike inversează poziția picioarelor.

— Când m-am întors din călătorie, am găsit lângă *Șantaj I* și *II* o urmă de apă în formă de palmă întinsă.

Schilf nu răspunde. Și el a observat pata.

— Soțul meu a dat cu vaza de perete pentru că... Mă scuzați. Maike își întoarce brusc bărbia. Pentru prima oară, un zâmbet pare să se contureze pe buzele ei. Nu e o zi tocmai bună. Numai semne, peste tot.

Zâmbetul se stinge; îndeajuns pentru comisar ca să-i stea inima în loc.

— În spatele tablourilor se ascunde o poveste tristă. E plină lumea de ele.

— De tablouri sau de povești triste?

— Poate că înseamnă același lucru.

— S-ar putea să aveți dreptate.

— Vreți să auziți povestea?

— Desigur.

— E ultima lucrare a artistului respectiv. A pus pe pânză patruzeci de galoane de ulei. A pictat până când și-a epuizat și ultimele vopsele. Apoi a renunțat.

Maike vorbește repede și pe un ton scăzut. Într-o bună zi, artistul, preferatul muzeelor și al galeriilor și descoperirea personală a lui Maike, s-a îndrăgostit de un tânăr. În scurt timp, acesta s-a mutat la el. Relația celor doi ar fi putut transforma orice bancă din parc în scena unei tragedii grecești. În timp ce artistul nu se putea mândri cu nimic special în afară de-o pereche de ochi strălucitori, prietenul lui părea dăltuit după schițele unui Michelangelo. Zvelt, suplu, cu zulufi negri. Un corp perfect, un suflet imperfect.

La vernisaje, tipul se plimba printre expozate cu mișcări grațioase. Părea special făcut pentru a distrage atenția invitaților. Și femeilor, și bărbaților li se scurgeau ochii după el. Dacă seara se termina cu bine, se vorbea mai mult despre el decât despre picturi. Lui însă nu-i plăceau lucrările amantului său. Nu-i plăcea arta, în general. Considera că n-are alt rost în lume decât să le răpească lucrurilor frumusețea adevărată. Desigur, se referea la frumusețea lui.

— Știți ce-i gelozia? întreabă Maike.

— Din auzite, susține comisarul.

Au trecut doi ani. Tipul își etala cu mândrie vânătăile la fiecare vernisaj. Și, cum certurile nu aveau cum să devină mai urâte decât erau, i-a dat un ultimatum. Tablourile sau el.

— Și pictorul a ales dragostea, își dă cu presupusul Schilf.

— N-ați ghicit, spune Maike.

Pictorul alesese arta. Și-a izgonit iubitul, și-a exprimat disperarea prin culori și astfel s-au născut *Șantaj I* și *II*. Muzele l-au urmat pe tânărul său prieten, iar pe el l-au părăsit de tot.

— După aceea n-a mai pictat nimic important, spune Maike. Uneori dragostea e o formă de vandalism.

Își duce degetul mic la colțul ochiului de parc-ar vrea să îndepărteze un corp străin. Nimeni nu se simte în stare să rostească următorul cuvânt. În timp ce Maike își cercetează degetele de la picioare, orchestra imaginară din capul lui Schilf începe să cânte o serie polifonică de întrebări pe care ar trebui să le pună și una de enunțuri pe care ar trebui să le formuleze. Ceva filozofic legat de arhitectura loviturilor sorții. Întrebări legate de prețul tablourilor care-l interesează acum cu adevărat. Ceva nesemnificativ legat de creșterea papagalilor. Când deschide gura, ordinea ideilor se amestecă și îi vine în gând ceva absolut toxic.

— Cum ați primit moartea lui Ralph Dabbeling? întreabă el.

Nici n-a rostit bine numele, că Maike a și sărit de pe scaun. Privește în jur de parcă ar fi greșit ușa și ar fi nimerit în mijlocul unei conversații din care nu înțelege nimic.

— De unde-l știți pe Ralph?

— Din ziare.

— Au scris că eram prieteni?

— Asta am aflat-o de la Sebastian.

— Mințiți! izbucnește Maike.

Și are dreptate, pentru că nu Sebastian a fost cel care i-a povestit comisarului despre prietenia dintre Maike și Dabbeling, ci chiar Maike, mai bine zis, bicicleta

ei de curse împreună cu paloarea obrazilor pe care bronzul dă senzația de fond de ten. Cu mâinile vârâte în buzunare, frământă căptușeala pantalonilor.

— Cine sunteți?

— Îmi pare rău.

— Plecați.

Maike face un pas spre el până când îl vede de undeva de sus. Schilf se ridică greoi. O vede cum își caută echilibrul, dar fără succes. Stăpânirea de sine i se face țândări; furia necontrolată iese la iveală. Schilf nu-i poartă pică văzând că ridică doi pumni încordați. E pieptul lui Sebastian cel pe care-l lovește, e pielea lui Sebastian cea în care își înfinge unghiile. E brațul lui cel pe care-l apucă, e vocea lui cea care încearcă s-o liniștească. Maike se aruncă într-o îmbrățișare pe care Schilf nu și-o dorea. Simte cum i se încordează stomacul sub greutatea lui Maike, cum i se înmoaie toată partea frontală. Durează doar câteva secunde ca Maike să-l împingă într-o parte și să se dea câțiva pași înapoi. Roșcata se uită la ei, indiferentă ca o mașinărie căreia nu i s-a instalat programul potrivit pentru a prelucra astfel de situații.

— Am venit să vă avertizez.

Comisarul aude șoptele dulci ale unui scutier ale cărui servicii au fost refuzate; șoptele ies chiar din gura lui. Își retrage imediat mâinile care, din motive necunoscute, se întind spre Maike.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, trebuie să-l susțineți pe Sebastian. El...

— Mai vedem noi...

Își șterge fața umedă și-și netezește părul. Încă cinci secunde și se va transforma din nou în inabordabila

administratoare de galerie, în stewardesa destinelor străine, în vânzătoarea de drame transpuse în tablouri. Încă trei.

— Să nu faceți vreo greșeală. Lăsați totul în seama mea.

— Cărați-vă.

Nu țipă la el; formulează o rugămintă politicoasă. Comisarul se conformează. Soneria e setată pe *Oda bucuriei*. Maike se apropie de vitrină și-l petrece cu privirea pe comisarul care se îndepărtează cu pași mici, ridicând genunchii de parcă ar trebui să treacă peste un șir de obstacole invizibile. Îi trebuie enervant de mult până la următorul colț unde, în loc să ia curba, se evaporă pur și simplu.

Rita Skura are o zi idioată, dintr-aceea care se strică pe măsură ce trece timpul. Pe la patru după-masă se trânteste într-un fotoliu din hol, unul dintre cele amplasate la fiecare etaj pentru cazuri de leșin. Chiar dacă are ochii închiși, i se pare că vede siluete îmbrăcate în halate de baie, târșându-și papucii pe holuri, însoțite de lipăitul ritmic al cauciucului care atinge picioarele goale. De azi-dimineață e învăluită în mirosul de dezinfectant care ar trebui să dea senzația de curățenie, dar care îi amintește doar de mătreață, ulcer și spinări încovoiate de durere. Lumina neonului o însoțește peste tot. Ea transformă chiar și expresia sănătoasă într-o grimasă scârboasă, făcând ca peisajul de afară să pară o scenă grotescă, la fel de puțin verosimilă ca Alpii din reclamele pentru ciocolată.

Rita Skura e destul de tânără ca să considere sănătatea o chestiune de perspectivă. Într-un astfel de loc se simte străină. Eventualitatea de a vedea oameni perforați de tije metalice sau secționați în bucățele sângere-rânde i s-a părut întotdeauna mai ușor de suportat decât perspectiva că ele te-ar putea însoți pe drumul spre moarte. La capătul bunăvoinței umane se pune întrebarea de ce ar vrea cineva ca Rita să vâneze oameni

care n-au făcut altceva decât să grăbească procesul unei morți dureroase și lente, timp în care adevărații inamici – boala, moartea și teama de ea – nu pot fi trimiși niciodată după gratii.

Astfel de gânduri nu trec, desigur, prin capul Ritei, care stă într-un fotoliu de piele sintetică lipsit de personalitate și își strânge jacheta împletită în jurul corpului – pentru simplul motiv că nu e genul care să se gândească la lucruri dintr-astea. O deranjează mai degrabă faptul că pierde vremea. Nu are prea multă experiență în domeniu, dar își dă imediat seama când nu avansează. Și nu urăște nimic mai mult decât drumurile înfundate.

Singurul lucru bun care i s-a întâmplat în ziua aceasta nenorocită e că l-a obligat pe șeful secției, Schlüter, să dea un soi de declarație. Dis-de-dimineată, s-a furișat plină de elan pe lângă pupitrul de recepție al secției de cardiologie, a urcat cu liftul până la cardiologie și s-a ascuns după un fișet de aluminiu de pe hol. Când medicul-șef a apărut pe hol însoțit de un roi de halate albe ca să-și consulte bolnavii, Rita a blocat intrarea în salon. Schlüter nu părea mirat. A apucat-o de braț fără nici un comentariu. Experiența sa în tratarea membrilor care nu-i aparțineau s-a remarcat prin fermitatea strânsorii și prin indiferența sa la particularitățile anatomice ale Ritei. A târât-o pe femeie într-o încăpere și a încuiat ușile de sticlă în urma lui. Asistentele și medicii rămași afară s-au lansat imediat în speculații, trăgând în același timp cu ochiul prin ușile transparente, cu dezinteresul disimulat al peștilor exotici captivi într-un acvariu.

Rita și medicul-șef Schlüter s-au trezit pe un hol folosit pentru transportarea bolnavilor, în compania unor găleți, cărucioare pentru lenjerie murdară și scaune cu roțile scoase din uz. Spre deosebire de alte situații, Rita nu reușea să scoată nici un cuvânt. Schlüter n-a ridicat tonul și a avut nevoie de mai puțin de cinci minute pentru a-și prezenta punctul de vedere.

Poliția îl hărțuia de două săptămâni cu cele mai absurde acuzații, pe el, cel care a depus jurământul hipocratic din convingere, nu pentru a îndeplini o simplă formalitate. Nu era convins că-i poate explica unui funcționar public bătut în cap ca Rita ce însemna să-ți faci munca în asemenea condiții. Unii pacienți refuzau să-și ia medicamentele, fiindcă se temeau că vor fi intoxicați cu substanțe ilegale. În plus, Rita habar n-avea că dintre cei care l-au cunoscut pe anestezistul său, el era cel mai șocat de moartea cumplită a acestuia. Așa că n-avea de gând să mai participe la șarada asta stupidă. Dacă Rita și colegii ei continuau să-l trateze în public ca pe un criminal, se puteau aștepta la un proces pentru calomnie și la un scandal care avea să implice toată poliția. Nu considera că e necesar să-i înșire numele unor personalități cu care obișnuia să joace golf în mod regulat.

La finalul discursului, și-a prezentat cu o mină indiferentă alibiul pentru noaptea în care murise Dabbeling. Făcuse o mică excursie la Montreux Palace Hotel de pe malul lacului Geneva. Rosti data începerii și încheierii sejurului cu atâta convingere încât Rita hotărî să-l delege pe Sandström pentru verificarea datelor. Apoi Schlüter i-a urat o zi bună, a făcut semn alaiului său,

a ieșit pe ușa deschisă de o asistentă și a mărșăluit pe hol spre rezerva pacientului pe care voia să-l viziteze.

Prea mândră ca să-l urmeze, Rita a rămas în urmă scrâșnind din dinți, și-a blestemat slujba și și-a dat seama că ușa se deschide doar din afară. N-avea destule dovezi pentru a-l aresta pe Schlüter. Nici măcar martor nu era, ca să-l poată obliga să dea o declarație.

În după-amiaza aceea, doamna comisar a rămas la spital și a continuat să hărțuiască asistentele, pacienții și stagiarii cu întrebări incomode, fără a primi nici un răspuns care să-i fie de folos. Toți îl îndrăgiseră pe Dabbeling, medicul competent și colegul politicos. Din păcate, nimeni nu-l cunoscuse prea bine. Neînsurat, fără copii. În weekenduri, ore suplimentare, voluntariat. Nedumerire generală în ceea ce privea felul cumplit în care-și găsisese sfârșitul. La vederea chipului inocent al unei stagiare, Rita și-a pierdut răbdarea. A început să gesticuleze violent, făcând-o pe biata fată să izbucnească în lacrimi. Apoi a fost nevoită s-o ia și-n brațe și s-o consoleze pentru că o femeie comisar a fost prea urâcioasă cu ea.

Personalul acestui spital nenorocit, își spune Rita și se uită la un pacient care fumează pe furiș pe balcon, se comportă ca o familie de iepurași care se ascund în iarbă după ce o pasăre de pradă l-a vânat pe unul dintre ei. În principiu, nimeni nu le-o poate lua în nume de rău. Afară oamenii sunt torturați și omorâți, în timp ce înăuntru industria salvării de vieți nu le permite oamenilor de aici să ridice nici o clipă privirea de pe banda rulantă.

Deschide clapeta telefonului mobil și-l sună pe Schnurpfeil, a cărui voce supremă o calmează și în cele

mai grele situații. Sigur că vine s-o ia cu mașina, ajunge într-o jumătate de oră și face asta cu cea mai mare plăcere. Între timp, adaugă el timid, n-ar fi rău ca ea să-și ia un sendviș cu piept de curcan, ca să nu uite iar de masa de prânz.

Rita îi urmează sfatul și își cercetează fața cenușie, iluminată nefavorabil de tubul de neon, în timp ce liftul coboară vertiginos. Dacă poliția din Freiburg nu va prezenta rezultate concrete la începutul săptămânii următoare, presa îl va teroriza pe ministrul de interne tuns periută, care, la rândul său, îi va suci gâtul șefului poliției cu mustață, și tot așa. Rita e cea mai neînsemnată verigă în lanțul trofic.

Când ușile liftului se deschid, o așteaptă o priveliște care nu e în măsură să-i ridice moralul. În holul spațios de la intrare domnește o lipsă de activitate aproape desăvârșită. Vizitatorii traversează spațiul cu pași grăbiți. Undeva se aude susurul unei cascade artificiale nihiliste, în al cărei bazin înoată câțiva pești exotici. Palmierii de apartament accentuează impresia de inutilitate aseptică. În stânga ușii principale se află cafe-neaua cu scaune roșii, galbene și albastre.

În mijlocul acestei încăperi luxoase, chiar în punctul în care se întâlnesc două linii ondulate ale modelului de gresie, stă gârbovit comisarul-șef Schilf, sprijinindu-și spatele cocoșat de spătarul unui scaun galben special și butonează ecranul unui aparat pe care-l ține în fața ochilor. Un bătrân înțelept, rătăcit în spațiul de joacă al unui centru comercial. Când un pacient trece prin fața lui c-o farfurie în care are trei prăjituri, comisarul îl urmărește cu privirea. Pare că se uită după cineva cunoscut.

Rita îl studiază de la distanță, până când dorința de a-l dezinfecă ca pe o bacterie mare, care să moară apoi sub ochii ei, se transformă într-un șir de imagini fanteziste și dezgustătoare. Schilf nu dă semne c-ar observa-o nici măcar atunci când se oprește lângă el.

— Ce mama naibii faceți aici?

— Joc șah, răspunde comisarul fără să-și ridice capul. Una din cele mai nobile încercări ale omului de a se uita pe sine.

— Și funcționează?

— Nu. Nici partida, nici uitatul.

Suspină. Până acum Rita Skura avea impresia că Schilf se află la spital din cauza ei; că venise s-o deranjeze, s-o supravegheze sau, și mai rău, s-o ajute. Văzându-l însă cum suspină pentru a doua oară și cât de nervos se uită în urma unei perechi de cârje care dispar cu un bocănit înfundat, Rita începe să se îndoiască. Schilf dă impresia că a venit pentru a-și rezolva treburi care-l privesc doar pe el.

— Căutați pe cineva?

De parc-ar fi fost surprins asupra faptei, comisarul se îndreaptă de spate, încercând să adopte o poziție demnă.

— Ah, nu, spune. Probabil că mă tem să nu dau peste un al doilea Schilf care să se târâie pe holurile astea în cămașă de noapte.

— Dac-aș fi vreodată nevoită să mă internez în spital, spune Rita, aș purta exclusiv rochii de seară.

— Așa credem cu toții, Rita dragă. Și când ajungem acolo, ne transformăm într-o imagine deplorabilă a propriei noastre făpturi.

— De unde știți?

— Atitudinea de atotștiutor face parte dintre cele mai importante trăsături ale unui comisar bun.

Rita pufnește dezaprobat și se îndreaptă spre casă, unde comandă o pasăre moartă pe pâine. Chelnerul nu râde; nici ea n-a vrut să facă o glumă.

— Și, cum merge? o întreabă Schilf după ce se așază la masa lui.

— Groaznic! Sendvișul se dezintegrează la prima îmbucătură. Medicii ăștia preferă să-și trădeze propriii părinți decât să pună vreun coleg într-o lumină proastă. Nu-i exclus să fi învățat replica asta inteligentă chiar de la dumneavoastră. Rita își linge maioneza de pe încheietură. În plus, am ajuns la o înțelegere. Că vom împărți clar terenurile. Ca la șah. Și, cu riscul de a mă repeta: ce naiba faceți aici?

— Ce-ați face dacă ați afla că nu mai aveți mult de trăit?

Sendvișul rămâne suspendat în aer.

— Ce-nseamnă asta, Schilf?

— Încercam să mă întrețin cu dumneavoastră. Nu scrie nicăieri că trebuie să discutăm doar despre probleme de serviciu.

Între timp, Rita a tras deja aer în piept pentru câteva variante de răspuns, dar se răzgândește și-și cântărește mai bine replica.

— Aș căuta un adăpost nou pentru pisica mea, spune. Aș vizita oamenii la care țin.

— Ar fi o vizită îndelungată?

— N-aș spune.

Schilf dă din cap. Doi cunoscuți s-au întâlnit la intrare și se opresc să discute ceva. Nu trebuie să renunțăm niciodată, spune unul dintre ei. Speranța moare

ultima, nu-i așa, spune celălalt. Râd amândoi, apoi se opresc brusc. Stau pe banda de contact a ușii automate. Aripile ușii se deschid și se închid isteric.

— Aș vrea un apartament la parter, spune Rita. Cu grădină. Pentru pisică, vreau să zic.

Adună bucățelele de carne direct cu degetele din farfurie, le vâcă în gură și înghite fără să mestece. Dacă ar fi după ea, s-ar duce acasă imediat, ar trage perdelele și și-ar astupa urechile cu vată împotriva ciripitului păsărilor. Ar zăcea în pat, și-ar mângâia pisica și s-ar întreba de ce nu și-a ascultat părinții.

— Spitalul ăsta nu ne face bine deloc, i se adresează Schilf frunții ei coborâte. Haideți să rămânem totuși la afacerile noastre.

— Perfect, spune Rita, la dumneavoastră cum merge?

Când comisarul se întinde după farfurie, Rita ia și celelalte două felii de pâine și mușcă din ele sfidător.

— Ca de obicei, spune Schilf. În privința asta, am rămas același. Un adevărat Stalin al metodologiei criminalistice.

Rita se uită la el nedumerită.

— Pe criminalul dumneavoastră l-am găsit imediat, spune comisarul.

Puțin îi lipsește Ritei să scuipe dumaticatul în farfurie. Cercetează restul prânzului ei dubios și așteaptă accesul de furie. Acesta întârzie să apară. Se simte pur și simplu obosită, într-un fel nepăsător.

— V-am avertizat, spune cu jumătate de gură. Să nu vă amestecați în treburile mele.

— Dar văd că deocamdată stați cu mâinile goale.

— Da, dar sunt mâinile *mele*!

Îi arată demonstrativ palmele care, în ciuda mărimii, au o formă frumoasă. Schilf se ridică de la masă, își ascunde jucăria computerizată în buzunar și scoate un stilou demodat a cărui peniță găurește șervețelul. Scrijelește un număr de telefon.

— Trebuie să mai verific un singur detaliu. Dacă vă interesează rezultatul, vă rog să mă sunați.

În clipa în care părăsește cafeneaua, apare și Schnurpfeil și se uită prin încăpere. Apariția lui în uniformă perfect croită îi face pe cei de la mesele apropiate să-și întrerupă conversația. Schilf se îndreaptă spre el cu pași hotărâți. Îl împinge în stradă pe sergentul care se agață de Rita rugând-o din priviri.

Exit Schilf, își spun comisarul și Rita la unison.

*Capitolul șase în șapte părți. Comisarul
se târăște printre ferigi. Un martor
nebăgat în seamă își face
și a doua oară intrarea. Un tip
oarecare pleacă la Geneva*

1

Aerul rece ca de frigider năvălește printre scaunele din față și mișcă firele răzlețe de păr de pe tâmplele comisarului. Nu-l deranjează că îngheață puțin, cu toate că aerul pare să țâșnească tocmai din spatele ostil al lui Schnurpfeil. Sergentul a setat aerul condiționat la capacitate maximă și a pornit stația. Vocile găjâie, acoperind conversația pe care n-o poartă, de fapt. Schnurpfeil nu-l scapă pe comisar din ochi. El îi arată direcția de mers cu degetul, ținând în echilibru pe genunchi o poză decupată dintr-un ziar. Aceasta înfățișează o bucată de stradă și doi copaci care stau față-n față.

După ce și ultimele case din pădure au rămas în urmă, iar ornamentele din lumini și umbre ale Günterstalului încep să se plimbe peste caroserie, Schnurpfeil sparge tăcerea de gheață.

— Puteați să-mi spuneți de la început că vreți să ajungeți la locul crimei.

— Aoleu, exclamă Schilf. M-ați deconspirat. Deci știți unde s-a întâmplat?

— Toți știu asta. În plus, am fost acolo cu cei de la Expertize Criminalistice.

— Aha, e perfect.

Comisarul rupe fotografia, deschide geamul și lasă bucățelele să se piardă în vânt. Ridică mulțumit nasul spre curentul cald de afară. Miroase a rozmarin, a cimbru și oregano. După două inhalări adânci, Schilf se vede în fața unei case drăgălașe din cărămidă, adunând un buchet de trandafiri. Pereții casei strălucesc la lumina lunii. Câteva șopârle agile dispar sub crăpăturile dintre dalele vechi. Când comisarul fictiv își împinge pălăria de pai de pe frunte, borul descoperă o cicatrice urâtă care marchează circular fruntea lui Schilf. Tocmai se pregătește să-și toarne un pahar de vin din cana de lut când geamul se ridică în fața lui. Degetul lui Schnurpfeil apasă butonul de pe bord. Sudul Franței se evaporă în neant.

— Dacă aerul condiționat e pornit, geamurile rămân ridicate, spune Schnurpfeil. Și-n afară de asta, știu că nu dumneavoastră vi s-a încredințat cercetarea acestui loc. Ci doamnei comisar Skura.

Schilf se apleacă înainte și-l bate pe umăr.

— Voi,ăștia din Freiburg, sunteți îndrăgostiți de nelegiuirile voastre, de parcă le-ați fi comis chiar voi.

Zăbovește un timp asupra creștetului acoperit de păr des al lui Schnurpfeil. Sub jungla asta, un creier e chinuit de gândul că pe comisarul-șef nu l-ar costa nici zece calorii să pună capăt carierei unui tânăr sergent de poliție. Schilf se bucură însă că Schnurpfeil continuă să țină cu Rita. Cu toată admirația față de micile răfuieli din ring, îi vine să-i explice lui Schnurpfeil că aici nu e vorba de o revendicare. N-are de gând să fure cazul colegei sale mult mai ambițioase. Ba dimpotrivă,

din dimineața în care profesorul de fizică zâmbitor a intrat în viața lui prin poza aceea dreptunghiulară, simte o nevoie pe cât de nouă, pe atât de stringentă de a-i mulțumi pe toți.

Schnurpfeil, îi vine să strige, nu credeți că acest caz pentru care nici măcar n-am vrut să mă urc în tren începe să mă intoxice încetul cu încetul și pe mine? Că mă simt de parcă aș fi primit o ultimă șansă? De parcă mi s-ar fi oferit posibilitatea de a repara o mare ruptură prin readucerea ordinii în viața unui profesor de fizică! Schnurpfeil, în sfârșit am găsit pe cineva pe care trebuie să-l salvez. Un bărbat ale cărui teorii sună de parcă s-ar fi formulat în mintea mea, doar că sunt exprimate de o sută de ori mai bine decât aș fi reușit eu vreodată. Dar, Schnurpfeil, ar vrea să continue, se poate să fiu nevoit să-l împing spre pierzanie pentru a-l salva? Asta ca să n-o facă cineva care nu se pricepe la decodarea disonanțelor acestui caz. Pe Satana, Belzebut și Lucifer, nu credeți că-i o dilemă clasică?

Iar Schnurpfeil ar da din cap și i-ar spune: Sunteți bolnav, mergeți la doctor și lăsați-i pe cei sănătoși să-și facă treaba. Sau nu i-ar spune nimic pentru că n-ar înțelege o boabă din ce i-ar fi zis. Pentru că, după părerea lui, n-ar fi nimic de înțeles și de zis.

— Nu vă faceți griji, spune Schilf în locul celor de mai sus. Eu lucrez în continuare la cazul de răpire.

Schnurpfeil își încordează mușchii gâtului. Ajuns la stația pentru turiști de pe drumul comunal al Schauinslandului, coboară grijuliu apărătoarea pentru ochi. Cu spatele ridicat, mașina urcă dealul din pădure. Soarele clipește printre copaci, ca lumina unui stroboscop. Comisarul se gândește s-o sune pe prietena lui în seara asta și să dezbată cu ea problema dilemei clasice.

Preț de o secundă, confuz, are impresia că nu-și mai amintește numărul ei, apoi îi pică fisa : numărul ei e și numărul lui, având în vedere că Julia locuiește la el. Chiar acum, ea stă cu o ceașcă de ceai la barul din bucătărie, lângă care se încadrează perfect, spre deosebire de el, și citește un document sau vreuna dintre cărțile lui. Ultimele minute ale drumului trec ușor, fără ca vreunul să mai spună ceva.

— Am ajuns, zice Schnurpfeil, trăgând mașina pe dreapta.

— Destinația finală : locul crimei. Vă rugăm, coborâți ! exclamă Schilf într-un exces de voie bună. Arătați-mi copacii aceia.

Schnurpfeil nu se mișcă din spatele volanului, privește drept înainte ca un soldat și nu dă semne c-ar intenționa să părăsească vehiculul. Sta-i-ar în gât loialitatea aia față de Rita Skura, își spune Schilf, pentru că n-are chef să-i dea ordinul permis, de altfel, de rangul superior. Coboară cu spatele din mașina de patrulă. Găsește cu ușurință cele două trunchiuri și fără ajutor. Acestea flanchează strada precum pilonii unei porți care desparte două lumi aparent identice. În dreapta și-n stânga, pădurea se înalță până la cer ca un *puzzle* tridimensional.

Ce ușor e să le-ncurci, se gândește Schilf. Aici și acolo, mai înainte și acum, viață și moarte. Asta e valabil peste tot. Ajunge un cablu de sârmă și gata.

Aerul are un gust limpede și potabil ca apa. Și mai e și zarva neîncetată a păsărilor cântătoare. Ar trebui să lucrăm mai des în aer liber, se gândește comisarul.

După ce aruncă o privire superficială asupra scoarței măcinate de cablul de oțel, se afundă în desiș. Traversază șanțul, îndepărtează cu grijă spinii murului din

pânza cămășii și alunecă frânând cu o mână printre tufișuri. Urmele căutătorilor de probe sunt peste tot: resturi de ipsos rămase de la mulajul pentru ampren-tele tălpilor, sol răscolit, crengi tăiate. Schilf dă la o parte ferigile cu ambele mâini și preț de o clipă (care i se pare oportună) se scufundă sub suprafața verde. Lăsându-se pe vine, se uită în jur. E înconjurat de tulpini pufoase pe care frunzele maronii evolvente se lipesc asemenea unor cochilii de melci.

I s-a făcut cald de la cățărat. La spate, cămașa îl strânge, buza superioară e sărată când o atinge cu limba. Își suflecă mânecile și așteaptă. E sigur că locul ăsta vrea să-i transmită ceva, ceva ce căutătorii de probe n-or să găsească niciodată. Și asta fiindcă acel ceva nu e compus nici din mătreață, nici din păr. E povestea trecerii unei frontiere. O relatare despre cât de subțire e firul vieții unui om. Schilf vrea să afle cum e să aștepți ca cineva să moară de mâna ta. Niște furnici formează o grămăjoară neagră pe spatele unei omizi care se zvârcolește într-o parte și alta, în timp ce o bucată din corpul ei e transportată altundeva. În rest, nimic care să-l ilumineze pe comisar.

Un ton spiralat se înșurubează în canalul auditiv. Și iată-i că vin: sunt țânțarii care vor să depună mărturia de care mai avea nevoie Schilf pentru a fi 100% sigur. Șapte țânțari aterizează pe antebrațul drept și-l ciu-pesc la unison. Comisarul sare în picioare și dă să-i pălească. Supraviețuitorii atacă din nou fără să ezite, primind întăriri de la colegi invizibili, îl gâdilă la ceafă, îl ciu-pesc în repetate rânduri de braț și de mâini. Schilf își trage repede mânecile în jos, își scutură pantalonii și-și trece mâna peste față. Odată liniștit, descoperă un omuleț îngropat în ferigă, care urmărește de la distanță

dansul tribal. Când privirile li se întâlnesc, silueta burtoasă se pune în mișcare.

— Ce paraziți nenorociți, nu-i așa?

Vânătorul de fluturi se apropie și ridică un deget amenințător.

— Scursura hexapozilor – a insectelor cu șase picioare, adaugă, văzând că Schilf nu spune nimic.

Comisarul se uită la mâinile sale, pe care încep să apară primele umflături. Se gândește cum ar fi dacă și-ar zgâria ciupiturile cu un cuțit până când ar sângera și apoi s-ar duce la birou cu brațele întinse și i le-ar arăta procurorului cu următoarea replică: Ia uitați-vă! V-am adus dovada decisivă! – și începe să râdă încet. Va fi cu siguranță primul caz din istoria criminalisticii a cărui soartă va fi decisă de niște mâncărimi insuportabile.

— Vă uitați la echipamentul meu? Vânătorul de fluturi rămâne pe loc. O plasă. Și aici, o capcană care seamănă cu viața: te prinzi ușor și ieși cu atât mai greu.

Comisarul e ocupat să-și întindă salivă pe braț.

— Cam multă agitație pe-aici în ultimul timp, spune vânătorul de fluturi. Poliția asta îmi alungă toți clienții. Pe chipul bărbatului, o rețea de riduri subțiri se transformă într-o mină îngrijorată. Arată indignat spre colivia în formă de lampion. Ia uitați-vă aici! E goală!

— Ce căutați dumneavoastră?

— Specialități cu șase picioare. Omulețul îi întinde mâna. Franz Drayer. Pensionar și lepidopterolog amator, în drum spre nemurire. Dar dumneavoastră ce căutați?

— Un caz special cu două picioare.

— Înalt, blond, față prietenoasă?

— L-ați văzut cumva?

— Acum câteva zile era ascuns printre ferigi. Cam tot pe-acolo unde stăteați și dumneavoastră.

— Mulțumesc, spune comisarul. M-ați ajutat foarte mult.

— Căutați-mă în revistele de specialitate!

Schilf salută și-l părăsește pe martorul ignorat, pleacă din ținutul fără hotare.

Ajunge la stradă gâfâind și înjurând. Își scoate din păr crenguțe, însă idila pastorală e perturbată de un piuit artificial.

— Așa deci, sunteți un nemernic. Vă ascult.

— Rita Skura în cea mai bună formă! Sunt măgulit. Dar, din nefericire, prețul meu a crescut între timp.

— Ce vreți de la mine? Un șantajist nenorocit, asta sunteți!

Schilf face o pauză de efect și scoate și ultimul scaiete din pantaloni. Mașina de patrulă e parcată la câțiva metri depărtare și pare un musafir nepoftit în natura exuberantă și anarhică. În spatele parbrizului stă Schnurpfeil, palid și țeapăn ca o statuie de ceară, fără să-i acorde nici măcar o privire. Comisarul se înclină și se uită la picioarele sale. Pentru propozițiile următoare are nevoie de concentrare deplină și de putere de convingere, nu de un sergent ofensat.

— Fiți atentă la mine. Un fir de păr mă mai desparte de soluție. O să vă dau numele celor implicați ca să mai tăiem din elanul superiorilor dumneavoastră. În caz contrar, luni vor asmuți GSG 9-le¹ pe noi. Mai sunteți acolo? Mă auziți?

---

1. *Grenzschutzgruppe 9* în original, brigada anti-tero a Poliției Federale Germane.

— Nu vă mai bâlbâiți. Spuneți-mi ce vreți.

— Vreau ca omul meu să rămână în libertate. Nu-l arestați până când nu închid dosarul. Și fără presă.

Enunțul rămâne fără replică. Durează o veșnicie până când Rita se încumetă să-i răspundă. Iar când o face, e complet nesigură pe ea.

— E vorba de un criminal. Nu cred că aveți toți boii acasă.

— Iar dumneavoastră, drăguța mea, nu-i aveți încă. Vreau să spun, nu-i aveți pe cei care-ar putea constitui subiectul principal al cazului nostru. Unde sunteți acum?

— În biroul meu.

— Așteptați următorul telefon de la comandantul poliției?

— Sunteți un ticălos. Știți foarte bine că nu vă pot garanta ceea ce-mi cereți.

— Ba bine că nu. Sunați-mă după ce-ați luat o decizie.

Schilf închide. Se îndreaptă spre mașină cu pași vioi, se trănțește pe bancheta din spate și-l bate pe sergentul mirat pe umeri:

— Puteți să mă lăsați la locuința mea de serviciu. Apoi mergeți până la secție și aduceți-mi geanta de voiaj din biroul Ritei Skura. Sunteți singurul care poate ieși viu de acolo.

Sergentul de poliție ambalează motorul și apasă pedala de accelerație. În timp ce coboară pe serpentinele înguste, Schilf mormăie o propoziție care nu-i mai iese din cap. Înainte de a-ți încheia socotelile cu lumea, trebuie să închei măcar un lucru așa cum trebuie.

În timp ce Schilf doarme îmbrăcat și încălțat pe canapeaua din locuința de serviciu, arătând ca unul dintre cadavrele cazurilor rezolvate, Sebastian stă în bucătărie, unde simțul estetic al lui Maike se reflectă în fiecare obiect, și se îndeletnicește cu pregătirea unei cine complicate. Ziua în care și-a îmbrățișat fiul în tabăra de cercetași, aceeași zi în care soția sa speriată a dat buzna pe ușă ca apoi să iasă la fel de repede în urma acelei certe groaznice și tot ziua în care a discutat cu comisarul de la criminalistică despre fizică – ziua asta ratată nu se mai termină. În după-amiaza aceea n-a mai făcut nimic. A stat pe balcon și a încercat din răspuțeri să nu sune la numărul de la galerie fiindcă a vrut să-i dea timp lui Maike să se acomodeze cu situația. Nemaiputând suporta liniștea din casă și reținerea politicoasă a lui Liam, a evadat și s-a dus să cumpere ingredientele pentru cină.

Acum gătește mâncare thailandeză după o carte de bucate pe care a găsit-o pe ultimul raft al dulapului. Era încă în țiplă, ca un cadou nedorit. Cu spatele încovoiat, stă aplecat peste blatul de bucătărie de parcă ar vrea să-și demonstreze disprețul față de aparatele ultramoderne, dintre care până și un deschizător de conserve își face treaba mai bine decât el.

Să fie un fizician bun. Să ducă un trai fericit. Să nu-i distrugă pe oamenii la care ține.

E liniște, ca în pâlnia unei tornade. Lui Sebastian îi face plăcere să urmărească indicațiile din cartea de bucate, fără a fi nevoit să ia nici o decizie. Într-un mojar greu pisează boabele de coriandru, piperul și semințele de chimion, până când acestea se transformă într-o pulbere zgrunțuroasă. Aruncă bucăți de chilli și ghimbir într-un tocător; pisează usturoi și – ah, era să uite – pune creveții în apă la decongelat. Din când în când se apleacă și mai scoate un ingredient nou din sacoșele care, cu fiecare obiect extras, se înclină spre picioarele sale ca niște animale de companie, pierzându-și din volumul impunător. A intrat și Liam de vreo zece minute și încearcă acum să-și potolească nerăbdarea de dinaintea fiecărei mese scoțând pahare și farfurii una câte una, umplând solnița și solicitând tot timpul noi sarcini.

— De ce mâncăm aici?

— Pentru că e mai comod.

De fapt, Sebastian n-are curajul să se așeze la locul său obișnuit din sufragerie.

— Poți să pui masa, spune pentru a treia oară.

Legumele curățate strălucesc în culorile apetisante ale semaforului, atingând astfel punctul culminant al impresiei optice, înainte de a se transforma într-o pastă roșiatică, laolaltă cu creveții dezghețați. Când Liam se apropie de aragaz ca să se uite sub capace, Sebastian îl mângâie pe cap și înghite în sec când observă cât de bine se mulează rotundul perfect al capului de copil pe curbura palmei lui. Discret, se uită dintr-o parte la chipul fiului său. Privește fruntea netedă de copil, nasul

fin cu nările dilatate, ochii deschiși la culoare, în care se întrezărește o adâncime pe cât de atrăgătoare, pe atât de periculoasă, și simte ceva ca un pietroi coborându-i în stomac. Se sperie de afecțiunea necondiționată, capabilă să șteargă amintirile complicate, convingerile, speranțele și ideile de om matur și să le ducă într-un loc în care nu există spațiu și timp și unde, în afara legilor iubirii, nu mai contează nimic. În timp ce Liam amestecă în oală cu lingura de lemn, Sebastian re trăiește senzația dureroasă a ne ființei care sălășluiește în orice faptură și lucru. Din clipa aceasta, prezența lui Liam îi va aminti și de absența lui, lucru care i se pare greu de suportat. Sebastian e legat pentru totdeauna de un Anti-Liam al cărui corp concret reprezintă poarta prost închisă a iadului. De când și-a recăpătat fiul, Sebastian se străduiește din răspuțeri să nu-l țină închis în cameră.

— La dracu'!

A fost suficient de prost să se frece la ochi. Zeama ardeiului iute și a cepei își face efectul și-l gonește pe Sebastian la chiuvetă, unde își spală fața cu apă rece.

Din clipa în care intră pe ușă și pășește pe hol, pe Maike o izbește mirosul de mâncare. Miroase a împăcare. Sebastian stă lângă aragaz cu ochii umflați și nasul roșu, în timp ce Liam îl arată cu degetul și se zvârcolește de râs. Saliva dintre dinți i s-a colorat în verde de la bucățelele de ardei mâncate pe furiș. Maike se oprește în cadrul ușii; ar vrea să râdă cu Liam și să plângă cu Sebastian până nu mai poate și se întreabă de ce s-a târât în genunchi ca să spele diverse încăperi ale galeriei, doar-doar va veni mai greu momentul plecării.

— Ce se-ntâmplă aici? întreabă și se lasă pe vine ca să-l prindă pe Liam care se prăbușește în brațele ei.

— Tati are niște Thailandă în ochi!

Liam se lasă pupat și aleargă înapoi la aragaz, se ridică pe vârful picioarelor și amestecă în orez, de parcă masa vâscoasă l-ar conecta la normalitate prin lingura de lemn.

— Cum a fost la serviciu? întreabă Sebastian și într-adevăr, preț de o clipă, totul pare neschimbat.

Acest „cum“ e cel mai cumplit lucru care i se poate întâmpla acum lui Maike. Se prăbușește pe un scaun și zâmbește muțeniei care se întinde peste ei. Se simte de parc-ar fi fost plecată un an de acasă și s-ar fi întors la o viață la care mai poate participa doar ca spectator. Sebastian, care gustă acum curry-ul cu ochii închiși, i se pare un actor ieșit din rol. Îi vine să-l ia, să-l scuture și să ție la el sau să-l ia în brațe, să-l mângâie și să-l miroasă; orice ar ajuta-o să-și recapete bărbatul.

Din păcate, de azi-dimineață nu e cu putință să se apropie de el și din cauza asta nu poate decât să stea, să se uite în gol și să se gândească. Nu reușește să asimileze nici măcar moartea lui Dabbeling. Nici răpirea misterioasă a lui Liam. În schimb, legătura dintre aceste două lucruri și faptul că, până la urmă, nu înțelege nimic o sperie și mai mult. Vidul nu e un adversar, iar fără adversar n-ai cum să-ți aperi familia. Dacă în viața ei de până acum ar fi avut mai puțin noroc și mai multe necazuri, ar fi aflat numele acestui vid: frica.

— Am avut o zi ciudată, spune Maike după ce-și drege vocea, lucru de care gâtul ei avea mare nevoie. M-a căutat un tip dubios la galerie.

— Cam cât tata? întreabă Liam. Dar mai bătrân? Burtă mare, mutră de elefant?

— De unde știi?

— E comisarul nostru.

— Glumești.

Maike e și mai palidă decât era; liniștea abia instalată se dezintegrează pe la margini.

— E aproape gata! îi strigă Sebastian, iar veselia din vocea lui pare să imite atitudinea bucătarilor din emisiunile culinare. Maike nu-l ia în seamă.

— Vrei să zici, i se adresează lui Liam, că dobitocul ăsta lucrează la poliție? Și c-a fost aici, la voi?

— La scurt timp după ce ai fugit de acasă, spune încet Sebastian.

— Nu mai suport, șoptește Maike.

— A promis că va rezolva lucrurile. Încântarea fără speranță face ca vocea lui Liam să se gătuie. E deștept.

— E-n *regulă*, dragule, îi spune Maike lui Liam, apoi se întoarce către Sebastian: Și despre ce-ați vorbit?

Sebastian aduce oala la masă și împarte niște curry în farfurii.

— Despre esența timpului.

Îl roagă pe Liam să continue cu servitul orezului și șterge cu o cârpă suprafața fierbinte a cuptorului electric. Miroase a ars. Sebastian deschide ușa balconului.

— Esența timpului, repetă Maike pe un ton disprețuitor.

Amestecă orezul cu sosul, pune sare și piper, fără să-l fi gustat.

— Se-ntoarce?

— Sper, spune Liam.

În timp ce nevasta și copilul stau la masă cu tacâmurile ridicate, Sebastian le aruncă priviri încurajatoare, pescuiește creveții din mâncare și înfinge demonstrativ

câte doi în furculiță. Maike se uită prin bucătărie, de parcă i-ar lipsi ceva. O lingură, un șervețel. Un răspuns.

— În cazurile grave n-ai cum să-ți retragi reclamația, spune Sebastian. Trebuie să investigheze răpirea. Asta este procedura.

Maike pune tacâmul lângă farfurie.

— Și poliția a fost și la Gwiggen? întreabă. A interogată personalul de acolo? A aflat cine l-a dus pe Liam cu mașina? Pare că cineva îi dictează textul. Au fost la popas? Au căutat urmele? Au găsit martori? L-au descusut pe tipul de la benzinărie?

— Maike, spune Sebastian. Nimic altceva, și repetă: Maike.

În apropierea balconului, un grup de mierle ține o conferință în castani. După felul în care se sfădesc, pare că discută un subiect fierbinte: dar mierlele stau, de fapt, în coroanele copacilor? Trag ele oare cu ochiul la îndeletnicirile celor din casele astea vechi sau sunt mai degrabă păsări care preferă să se plimbe și-și părăsesc habitatul doar în situații de excepție? Și care ar fi situația aceea?

Liniștea se așterne însă odată cu aterizarea unei coțofene în copac.

— Ce păcat că e deja sâmbătă, spune Liam pe un ton plângăreț. Altfel ar fi venit Oskar.

Sebastian se apleacă spre el și-l strânge în brațe.

— Șșș, șșș, spune. E-n regulă.

Liam ia o porție mare de curry și o îndeasă în gură. Mestecă o dată, de două ori și se oprește, uitându-se fix în farfurie, în timp ce ochii i se umplu de lacrimi.

— Tot nu s-a răcit? întreabă Sebastian.

Liam dă din cap și înghite în sec de mai multe ori.

— E picant, spune încet.

— Îmi pare rău. Sebastian își pune mâinile în poale, în timp ce Maike împinge farfuria într-o parte. Nici ție nu-ți place?

— Ba da, spune. Dar nu mi-e foame.

— Pot să mănânc orezul, spune Liam. Orezul e bun.

După câteva îmbucături, Sebastian pune tacâmurile lângă farfurie, fiindcă zgomotul pe care-l face mestecând se aude în toată bucătăria. Maike bea apă. Liam încearcă să înfigă boabele de orez în furculiță. Un strop de apă se desprinde de robinet și aterizează pe suprafața de inox a chiuvetei.

— Și-n dimineața de după răpire, spune Maike, ai sunat la Gwiggen și le-ai spus că Liam e bolnav?

— Chiar trebuie să discutăm asta acum? întreabă Sebastian.

— Și nimeni nu s-a mirat, cu toate că Liam ajunsese de mult în tabără?

— Ți-am spus tot ce știu.

— Poate te miră, Maike ridică tonul într-o spirală isterică, de ce n-a rezolvat încă nimic super-comisarul vostru?

— Nu mă miră.

— Atunci o să-ți spun *eu*.

Sebastian rezistă cu greu tentației de a-și astupa urechile. N-a auzit niciodată tonul acesta strident la nevasta lui. O consideră o femeie puternică, fără să fi simțit vreodată nevoia să afle mai multe despre condițiile în care se manifestă puterea aceasta. La fel ca Maike, căreia îi venea să-l ia de umeri și să-l scuture, Sebastian ar vrea și el s-o terorizeze pe creatura de la

celălalt capăt al mesei, aflată în pragul prăbușirii, până când ea ar ceda. Până când Maike cea obișnuită, rece, cea căreia i-a zis „până când moartea ne va despărți“ iese din nou la lumină. Sebastian nu vrea să audă cuvintele care urmează. Ele stau deja în încăpere și așteaptă să fie folosite de unul dintre interlocutori.

— Poliția nu anchetează cazul, spune Maike, fiindcă nu crede că ai spus adevărul.

— Mă duc și eu în camera mea, spune Liam.

Nu-l oprește nimeni. Sebastian stă gârbovit pe scaunul său, brațele îi atârnă pe lângă corp. Privește în urma lui Liam, de parcă s-ar uita după un tren care se îndepărtează. Din mâncarea de pe farfurie nu mai ies aburi, la suprafața sosului de formează o crustă încrețită. Așa arată o cină de rămas-bun, se gândește Sebastian sau, mai bine zis, asta gândește o voce nouă, necunoscută dinăuntrul lui, de parcă în capul lui s-ar fi mutat un observator.

— Problema, spune el și se miră de calmul care-l cuprinde, e că nici *tu* nu crezi că spun adevărul.

Maike bea toată apa din pahar, după care nu știe unde să-și pună mâinile.

— Sebastian, spune încet. Ți-am dat vreodată motive de gelozie? Din cauza lui Ralph?

La mișcarea bruscă a lui Sebastian care dă să se ridice, farfuriile scuipe curry pe fața de masă. Cu spatulele la bucătărie, Sebastian se postează lângă ușa balconului și se uită la propriul chip, oglindit vag în geamul ușii. Încearcă să se convingă că știe ce are de făcut. Își formulează în cap replica potrivită. Aceasta ar conține cuvintele „adevăr“, „încredere“, „eu“ și „Dabbeling“. Ea

ar reprezenta singura salvare pentru Maike și el. Un impuls nou îi sigilează însă buzele. E convingerea oarecum solemnă că e prea târziu să mai facă ceva.

— Te rog, Sebastian! Te rog!

Când se întoarce, ochii lui Maike îl fixează rugător. Lui Sebastian îi vine să se scurgă de-a lungul peretelui și să-și ascundă capul între genunchi. Poate ar fi o idee bună, mai bună oricum decât tremuratul ăsta pe propriile picioare. O mai zărește o dată pe Maike de pe prag, cum stă acolo, mult mai deșirată decât în realitate, descumpănită și subțire. Îi simte groaza care o transformă într-o străină, într-o ființă nemiloasă. Vede genele care se zbat, mâinile nesigure, agățându-se de fața de masă. Sebastian nu înțelege cum poate supraviețui cineva cu niște mâini atât de mici. Cum reușește să crească un copil. Sau să iubească un bărbat ca el. Împărtășește convingerea lui Maike, conform căreia ea și Liam sunt doar niște victime ale împrejurărilor. Vina o poartă doar el, și anume, pe hol și afară din casă.

— O să iau mașina ta, strigă de acolo. A mea a fost ridicată pentru probe. Ne vedem mai târziu.

N-a mai simțit niciodată slăbiciunea omului mai acut ca acum, pe drumul acesta scurt până la ușă. Preocuparea pentru o ținută dreaptă, vocabularul folosit și liberul-arbitru par recuzitele ridicole ale unei șarade. Iată cheile mașinii, balustrada de pe casa scărilor, felinarul din fontă, copacii și casele. Mașina mică a lui Maike, parcată pe o străduță lăturalnică. Lumea e un sistem de ghidare pe care trebuie să-l urmezi.

Mintea lui Sebastian se limpezește, împărțindu-se în dreptunghiuri transparente. Vocea din capul lui îl

anunță că tocmai a comis o greșeală impardonabilă și probabil ireparabilă. În șirul neîntrerupt de monstruoziți în care s-a transformat viața lui, părăsitul bucătăriei pare o operă de artă. Nu l-ar costa mult să facă stânga-mprejur, să urce scările din nou și să dea o întorsătură nouă poveștii. Dar greșelile impardonabile, își dă seama observatorul din Sebastian, nu se manifestă prin neatenție, falsitate sau printr-o atitudine atotștiutoare. Particularitatea lor constă în faptul că nu lasă loc unor alternative nici dacă sunt mărturisite.

Sistemul de închidere centralizată face clic pe mai multe tonuri. Vibrațiile motorului pornit se transmit brațelor și picioarelor. Ca un om absolut normal, Sebastian conduce mașina cea mică pe străzile cartierului unde locuiește, își face cumpărăturile și lucrează. Străbate artera principală unde mașinile circulă la orice oră, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic important în lumea asta, se pierde în rețeaua complicată a drumurilor de legătură, a joncțiunilor și nodurilor care traversează planeta precum sinapsele unui creier gigantic. E uluitor cât de puțin îți trebuie ca să iei decizii devastatoare, se gândește Sebastian. Peste câteva minute se înscrie în traficul de pe autostradă.

Nu e ca și când comisarul Schilf și Rita Skura n-ar avea nimic în comun. Ca și Rita, comisarul a urât păsările în copilărie. Avea motive bine întemeiate. Păsările mâncau fluturii cu care purta acele discuții teoretice. Aveau fețe împietrite care nu afișau niciodată durere sau bucurie. Îl priveau indifferente și ascundeau secretul unei cunoașteri care, după părerea lui, nu le folosea la nimic. I se părea nedrept că erau singurele care aveau privilegiul de a privi pământul de sus. Dacă și-ar fi dat seama deja de-atunci că nu e decât un observator al realității, ar fi fost mai atent la păsări, la aceste plăsmuitoare de lumi nereușite.

În plus, făceau un tărăboi care te scotea din minți, fără să țină seama de celelalte ființe care poate că voiau să se gândească, să se joace sau să doarmă în liniște. Noaptea, micuțul Schilf se ducea des în dormitorul părinților. Nu pot să dorm, țipa, păsările strigă în grădină și țopăie pe acoperiș!

Părinții lui au râs de el mult timp după ce s-a mutat de acasă. Lui Schilf nu i se părea nimic amuzant. Și fiindcă în nopțile acelea nedormite părinții îl asigurau că nu se auzea nici o pasăre pe o rază de zece kilometri, era ferm convins că ai lui încheiaseră un pact cu dușmanul.

A trecut ceva timp de când nu s-a mai gândit la asta: acum însă se pare c-a visat ceva. S-a trezit cu impresia că ceva ascuțit ca un cioc s-a înfipt în adâncurile moi ale creierului său. Dacă ar avea mai mult timp pentru gândit, s-ar putea întreba ce-ar fi zis micul comisar despre oul de pasăre din capul comisarului devenit matur.

Zace confuz în camera îngustă și are nevoie de câteva minute bune ca să-și revină. Umbrele care-l înconjoară sunt piesele de mobilier din locuința sa de serviciu din Freiburg, iar sunetul ascuțit care-i zgârie nervii nu provine din ciocul unei păsări, ci de la un telefon care sună. Schilf apasă tastele mobilului său fără nici un rezultat, până când îi vine ideea să sară de pe canapea și să ridice receptorul telefonului fix.

— Rita, tu ești?

La capătul celălalt al firului răsună un râs voios:

— Îmi pare rău, nu e nici o Rita. Eu sunt.

Nu există prea multe eu-uri în viața comisarului. Majoritatea oamenilor pe care ajunge să-i cunoască mai bine dispar, mai devreme sau mai târziu, după gratiile unei instituții corecționale. De aceea, nu trebuie să se gândească prea mult.

— De unde ai numărul de fix?

— *Tu* mi l-ai dat.

Julia are dreptate; fiecărui „eu” îi aparține și un „tu”. De când și-a cunoscut noua prietenă, ea a avut întotdeauna dreptate. Și nici măcar nu i se pare ciudat. Comisarul o și vede în fața ochilor, cum stă în fotoliul de lângă măsuta de telefon și cum vâra un deget în gaura unui ciorap.

— Te-am trezit? întreabă.

Schilf n-a apucat încă să aprindă lumina. În spatele ușilor de la baie și bucătărie era un întuneric de nepătruns, de parcă acolo s-ar fi fabricat noaptea pentru întreaga țară.

— Nu, susține îndărătnic. Ce vrei?

Același răs.

— Să te întreb ce faci.

Nu e o dorință ieșită din comun; lui Schilf însă i se pare surprinzătoare. Julia e cu zece ani mai în vârstă decât Rita Skura, dar se află, ca și ea, de cealaltă parte a baricadei care în opinia lui îi desparte pe tineri de cei bătrâni. Apartține unei generații noi ai cărei membri nu se numesc oameni, ci persoane, care au un comportament pragmatic și tratează lumea ca pe un prieten bun. Lângă cineva atât de necomplicat, Schilf se simte depășit la modul relaxant, cu toată venerația lui față de complexitatea infinită a lucrurilor. Cineva ca Julia, care aterizează într-un mod de viață străin cu replica „n-am job, n-am familie și n-am chef de Hartz IV”¹, poate să sune oricând să-l întrebe ce mai face.

— Bine, spune Schilf mult prea brusc, conștient că minte, astfel că e nevoie de câteva lămuriri suplimentare. Am găsit criminalul. Acum trebuie să văd cum îl pot apăra de cei de la poliție.

— Păi tu nu lucrezi la poliție?

— Asta nu-mi înlesnește cu nimic treaba.

---

1. Reformele (I-IV) lui Peter Hartz, șeful comisiei de reforme privind condițiile de acordare a ajutorului social, care în 2003 a limitat drastic suma și perioada de acordare a ajutorului de șomaj.

— Te-ai îndrăgostit de criminal?

Acum e rândul lui Schilf să râdă. Și-ar dori să poată privi viața măcar o dată prin ochii Juliei. Trebuie că seamănă cu o clădire bine împărțită, nu chiar cu o casă de familie, asta ar fi plictisitor, dar poate cu un cort de circari cu intrare și ieșire, cu tribune și acoperiș. Comisarul simte parcă mirosul dulceag al grinzilor de lemn.

— Aș formula-o un pic altfel, spune Schilf. Îl consider un tip grozav. Genul căruia ai impresia că-i datorezi ceva. Îi datorez explicația cazului, și asta urgent. Orice altceva l-ar distruge.

— Dar te-ai angajat să distrugi viața criminalilor.

— E interpretabil.

— Polițistul desăvârșit îl salvează pe sărmanul criminal! Sună romantic.

Lungimea cablului de telefon și îngustimea locuinței îi permit lui Schilf să pășească lângă ușa balconului. Balconul e atât de mic, încât nici măcar o persoană nu are loc să iasă. De fapt, omul vrea să se salveze doar pe sine, se gândește comisarul. Ceea ce variază e acel ceva sau cineva de care vrea să se salveze.

— Nu știu dacă mă crezi, spune Schilf, dar aș da orice să-l pot ajuta pe acest om.

— Te cred, spune pe un ton blând Julia. A interpretat corect tăcerea lungă. Cred tot ce-mi spui. Chiar dacă din motive intrinsece.

— Ce vrei să spui?

— Nu înțelegi?

— Nu.

— Te iubesc.

Comisarul își scutură mecanic capul. Iată că apare din nou: ideea că viața sa a redevenit un haos imposibil de descurcat. De la depărtare își face simțită prezența și migrena. Dintr-odată, Schilf trebuie să se gândească la Maike. În același timp, își dă seama că a sărit peste prânz și a dormit în timpul cinei. Își aprinde un *cigarillo* și inhalează fumul. Undeva în cap, nicotina dă peste câțiva hormoni ai fericirii pe care-i eliberează. O ușoară amețală, o relaxare moale. Așa trebuie că e și moartea: ca fumul unui *cigarillo* pe stomacul gol.

— Deci mai stai câteva zile, spune Julia.

— Se pare că da.

— Perfect. Atunci vin să te vizitez.

— Măine nu pot, spune imediat comisarul. Am ceva de făcut.

— Atunci poimăine.

Pe stradă trece un grup de tineri, vocile lor pătrund până la Schilf. Sunt niște băieți; moi și umflați de dragostea mamelor lor. Și niște fete care-și vopsesc genele până când arată ca niște picioare de păianjen. Se bat pe umeri, se ațâță unul pe celălalt, se apleacă peste mașinile parcate ca să tragă cu ochiul la interiorul întunecat. Par purtați de vânt, seamănă cu un episod nesemnificativ dintr-o poveste. Privindu-i în ochi, Schilf se cutremură la gândul că oamenii ar putea face orice dacă și-ar uni puterile. Chiar dacă partea feminină poartă pantofi în care nu te poți deplasa.

— Ce-ai zice, o întreabă pe prietena lui, dacă ar trebui să plec în curând pentru o perioadă nedeterminată? Singur?

— Schilf, spune Julia, și comisarul rămâne uluit de seriozitatea tonului. Tu nu m-ai întrebat despre trecutul

meu. Nici eu nu te întreb de viitorul tău. E ceea ce se cheamă un *deal*¹.

— *Okay*, spune Schilf, folosind un cuvânt care nu-i place deloc, dar care se potrivește cu *deal*. Poate că viața ar fi chiar un cort cu circari, se gândește comisarul, dacă ai găsi termenii potriviți. Niște termeni care seamănă cu o pereche de mănuși de cauciuc cu care poți să atingi orice fără să te murdărești pe mâini. Julia cunoaște o grămadă dintr-ăștia.

— *Okay*, repetă. Atunci ne vedem poimăine.

Își trimit sărutări prin telefon, timp în care buzele țuguiate ale lui Schilf produc mai degrabă un plescăit puternic. Pune receptorul pe pervaz și termină țigara. Tonul monoton de ocupat se încadrează armonios în întunericul din casă. În timpul conversației cu Julia, observatorul nu s-a arătat nici măcar o dată. Cuprins din nou de o oboseală pe care nu și-o poate explica, Schilf decide să se întoarcă în pat.

---

1. Afacere, înțelegere (engl.).

Soarele s-a scufundat în negura din spatele orașului, luând cu el nu doar lumina, ci și arșița zilei. Noaptea a ieșit neobișnuit de devreme din ascunzișul ei de pe fundul lacului și s-a furișat pe străzile din oraș. Aerul e umed și rece, de parcă vara ar avea termen de plecare chiar azi. Deja miroase a trotuare prost dispuse, a umeri ridicați nepăsător și a pălării și baticuri ude.

Mașina lui Maike e parcată pe malul lacului. Sebastian stă în spatele volanului și încearcă să-și imagineze unde va fi iarna aceasta. Cum o să arate, ce-o să mănânce, cu ce și despre cine o să vorbească. Nu-i iese. Își amintește senzația de a nu putea intui ce se va întâmpla în următoarele ore, fiindcă fiecare zi poate să se transforme într-o nouă zi. Așa trăia pe vremea când era copil. Pe atunci se simțea acasă în lume și i se părea normal ca el să fie cel trecător, nu timpul. Deși a fost o perioadă fericită, lui Sebastian nu-i face plăcere să simtă că și-a pierdut viitorul la patruzeci de ani. Pentru un adult, absența timpului e un soi de dezrădăcinare vădită.

Privește suprafața neagră a apei, colorată de luminile jucăușe ale felinarelor de pe promenadă. N-a oprit aici, mai degrabă a naufragiat, și nu mai are puterea

să facă următorul pas. Ar putea să-și scoată mobilul și să caute un număr din agendă pe care, desigur, îl știe pe de rost. Sau să pornească motorul și să urmeze bine cunoscutul drum spre casă. Sau să scoată cheia, să coboare, să se plimbe de-a lungul Quai des Eaux-Vives și apoi să se ducă acasă.

De când a părăsit Freiburgul și groaza zilelor trecute, oboseala îl ține captiv de parcă l-ar fi infectat cu virusul gripal. Simptomele sunt asemănătoare: îl ustură ochii, îl mănâncă în gât, îl dor membrele. Sebastian nici nu știe cum a ajuns până aici, cu atât mai puțin de ce a venit tocmai în locul acesta. Dacă închide ochii, autostrada îi trece pe deasupra capului cu o viteză amețitoare. Pe contrasens, parbrizele poartă spre nord bucățele dintr-un orizont roz. Pe marginea șoselei, floarea soarelui ofilită privește cu capul lăsat pământul pe care se va culca în curând.

Mașina a derapat de mai multe ori. Sebastian a respirat sacadat și și-a ciupit coapsele. Și, cum toate astea nu l-au ajutat, s-a gândit la Dabbeling. A derulat o serie de imagini cu sânge, oase, piese de bicicletă și le-a pus subtitlul „Asta am făcut-o eu“. Efectul a fost mai slab decât s-ar fi așteptat. O furnicătură în zona stomacului, care l-a ținut cu privirea ațintită la șosea preț de cinci minute. Cu cât repeta imaginile, cu atât mai slab era efectul. După cincizeci de kilometri, amintirea lui Dabbeling îl lasă complet rece.

De un lucru și-a dat seama însă: de ce se întorc criminalii la locul faptei, lucru consemnat și de literatura de specialitate. Nu forța irezistibilă de atracție a răului e cea care te cheamă înapoi. Nici dorința de ispășire și speranța ascunsă de a fi arestat pe loc. E

mai degrabă imposibilitatea de a crede, mirarea că ai fost în stare să comiți o faptă ca aceea. Un criminal se întoarce la locul faptei ca să nu se mai gândească la victima sa ca la o persoană în viață. Dacă Sebastian ar reuși să dea timpul înapoi, n-ar șterge uciderea lui Dabbeling. De dragul salvării lui Liam, da, pentru iluzia că ar putea să-l salveze, ar fi capabil de lucruri mult mai groaznice. Dar nu ar părăsi locul faptei fără să caute resturile victimei sale.

Sebastian își dă seama că, fără urmări, nu poate împinge nici măcar un figurant ca Dabbeling de pe scenă. Știe că e pierdut. Dar această conștiință e suspendată în aer, atâta timp cât nu se poate gândi la faptele sale decât prin intermediul unor imagini televizate. Tot ce-și imaginează e arestarea lui, un proces chinuitor pentru crimă, poate și o condamnare la închisoare, pierderea familiei – întreaga sa nenorocire viitoare pare să se ivească dintr-o lume străină care nu deține nici un drept asupra-i. Cel care nu crede ce a făcut n-are cum să-l înțeleagă nici pe el, nici ceea ce i se întâmplă. Cel mai mare avantaj al prezenței sale pe malul lacului Geneva e faptul că n-are cum să bată la ușile laboratorului de medicină legală din Freiburg, pretinzând să i se arate capul victimei sale.

Și, ca și când i-ar fi venit o idee decisivă, pornește motorul și întoarce mașina.

Pe Rue de la Navigation își formează numele pe sonerie în alfabetul Morse, scurt, lung, scurt-scurt, și are nevoie de doar câteva secunde ca să-și dea seama că Oskar nu e acasă. Înfofolit în geacă, se lasă de pe un picior pe celălalt la intrarea în clădire. Oboseala s-a transformat

într-un fior de neliniște care risipește ziarele pe stradă, împinge de la spate un biciclist care se deplasează zgomotos și declanșează o alarmă. În mod normal, lui Sebastian îi place emoția care-l însoțește în întâlnirile sale cu Oskar la Geneva. În ciuda tuturor schimbărilor, Oskar și cu el au creat aici un colț al lumii în care continuă să dăinuiască ceva nepieritor. Ca un dependent, Sebastian s-a întors aici în repetate rânduri fiindcă acolo sus, în mansarda de sub acoperiș, a devenit cândva zeu, stăpân al oportunităților realizabile și irealizabile ale vieții. În mansarda asta se afla sursa puterii și vitalității lui. Și un soi de neliniște care îl face acum să se lase de pe un picior pe celălalt.

Când niște petrecăreți scandalagii se apropie de el, uniți printr-o îmbrățișare într-o singură ființă, întrebându-l de la distanță, în germană, despre cel mai bun club de noapte, se dezlipește de perete și dispare în noapte.

Un tub de neon a căzut deja de câțiva ani, așa că cercul albastru din inscripția *Le cercle est rond* de pe ușă nu mai e rotund; a rămas deschis într-o parte. Grămezile de gunoaie împinse în gang și câteva pisici vagaboande îi țin la distanță pe turiști. De când cartierul rău famat al prostituatelor a fost inclus de ghizi în circuitul orașului, Oskar se gândește să-și caute un apartament nou. În *Cercle*, obișnuiește să spună, se întâlnesc ultimele scursuri ale planetei, care-și părăsesc casele ca să *nu* fie recunoscuți.

Încăperea e luminată de lumânări. Au fost înfipite în găturile sticlelor și desenează pe pereți conturul sufletelor oamenilor și ale lucrurilor. Mesele sunt gândite mai degrabă pentru jucători de cărți care beau bere

decât pentru bărbați bine îmbrăcați care stau câte doi sau trei la un pahar de vin. Discuțiile se poartă pe un ton scăzut, iar mișcările sunt circumspecte, ca și când n-ar vrea să se sperie unul pe celălalt.

Sebastian dă la o parte draperia de piele de la intrare. Barmanul care spală paharele sub singurul bec din încăpere nu-l salută nici măcar cu privirea, deși se cunosc de ceva timp. Oskar stă cu spatele sprijinit de bar, în timp ce în fața lui un tânăr deșirat cu ochelari rotunzi vorbește asiduu cu degetele propriilor picioare. Nu se vede dacă Oskar îl ascultă sau nu. Stă nemișcat, picior peste picior, cu coatele îndoite. Mâinile îi atârnă într-o postură care amestecă aroganța cu complezența, de parcă și-ar întinde inelarul pentru a fi sărutat. În poziția asta ar putea sta sprijinit și de trunchiul unui copac în ceața dimineții, cu cămașa albă deschisă la câțiva nasturi, rotind un pistol pe deget.

Când îl zărește pe Sebastian, ridică doar sprâncelele. Cu toate astea, Sebastian își dă seama că prietenul lui se cutremură din cap până-n picioare. Mai-mai că se așteaptă ca Oskar să ducă mâna la inimă și să cadă în genunchi. Îl cunoaște pe omul acesta de aproape o viață. Niciodată nu l-a văzut înmărmurind așa.

Ochelaristul n-a observat nici o schimbare. Ochii i se plimbă în spatele lentilelor. Când în sfârșit înalță capul văzând că nu primește răspuns la întrebarea sa, Sebastian rămâne surprins de tinerețea lui: nu pare să aibă mai mult de optsprezece ani. Sebastian le cunoaște pe aceste genii tinere care vin de departe să discute despre teoria cuantificării timpului cu autorul ei faimos, și care întâlnesc apoi un bărbat într-o cârciumă

din Geneva, care asortează la intelectul său un profil clasic și zâmbetul materializat al unui drept de posesiune, în locul părului alb și al ridurilor tipice unui gânditor. Oskar își apropie buzele de urechea băiatului și-i spune câteva cuvinte. Acesta ridică imediat mâna și dispare în direcția toaletelor.

În secunda următoare ajung față-n față. Oskar e cel care întinde primul mâna. Nici el nu poate sta drept tot timpul. Mirosurile amestecate ale corpurilor lor alcătuiesc un cămin invizibil. Și în el, durerea că încăperea pe care o împart nu cunoaște condiții atmosferice potrivite pentru supraviețuire, ci doar răceală tăioasă sau căldură toridă.

Oskar ia de pe masă plăcuța cu „Rezervat“ și-l plasează pe Sebastian pe locul care dă spre o reproducere kitsch cu o natură moartă. Aceasta reprezintă un fazan în propria-i rochie din penaj colorat; gâtul îi atârnă într-un mod nefiresc de pe platou. De la locul lui, Oskar vede toată încăperea. Fără să-l fi chemat, barmanul le aduce două pahare și o sticlă de whisky cam de vârsta băiatului cu ochelari, care a plecat din *Cercle* după ce a ieșit de la toaletă. Ciocnesc și beau. Calmul exterior al lui Oskar e de nezdruncinat. Nu bâțâie din picior, nu trage fire din stofa pantalonilor de la costum. Îl privește pe Sebastian drept în ochi.

Acesta pipăie cu degetul textura lemnului și încearcă să nu mai numere anii în care a fost la *Cercle*, cuprins de același amestec de frică și exaltare. Văzută de aici, viața lui seamănă cu amintirea despre un film în care el, Maike și Liam joacă într-un fel emoționant rolurile principale. De fiecare dată când pleca din Freiburg la vreo conferință, abia aștepta să-l întâlnească pe Oskar,

cel întotdeauna pus pe hartă, cu simțurile ascuțite, cu sprâncenele ridicate, dar fără încrâncenare.

Poate că nu inteligența era aspectul cel mai admirabil la Oskar, ci răbdarea cu care sunt înzestrate puterea și validitatea unei legi naturale. „Cum trece timpul ăsta“ n-a fost niciodată o constatare pentru Oskar, ci o întrebare.

Iar însușirea cea mai ieșită din comun a lui Maike și Liam e tocmai încrederea nemărginită, pe când calitatea lui Sebastian constă în lipsa de scrupule cu care profită de ea. „Oare e cu putință așa ceva?“ n-a fost niciodată o întrebare pentru Sebastian, ci o problemă de fizică.

Degetul arătător i se plimbă de-a lungul nodurilor din lemn și rătăcește pe partea cealaltă a mesei, iar când Oskar îl oprește, își abandonează mâna în mâna lui.

— Nu durează mai mult de câteva zile, spune Sebastian.

— Sau câteva ore, răspunde Oskar.

— Un comisar e pe urmele mele. Ori nu înțelege nimic, ori a înțeles deja totul.

— Mai degrabă totul. Sau ai fost atât de prost încât te-ai gândit că n-o să-ți ia urma?

— Speranța moare ultima, spune Sebastian cu jumătate de gură.

— Dar nu și onoarea.

Oskar bea și așază paharul pe masă.

— *Cher ami*, spune, există ceva ce numim viață și există și poveștile. Omul e blestemat să nu se poată decide între aceste două aspecte.

— Nu-mi spune mie.

— Ce ai?

— Când ți-am povestit la telefon despre Dabbeling, ce mi-ai spus?

— Aha, spune Oskar.

— Cu acest „aha“ mă hrănesc de patruzeci și opt de ore.

Oskar îi strânge mâna.

— De asta ai venit?

Sebastian nu-i răspunde. Se rotește pe scaun și aruncă un ochi prin încăpere.

— M-am interesat, spune Oskar. Se numește stare de urgență impusă. Dacă cineva e șantajat, nu poate fi tras la răspundere pentru faptele sale.

— Sunt răspunzător pentru ceea ce am făcut, fără doar și poate.

Barmanul șterge niște pahare. Clienții discută. Nimeni nu bagă în seamă masa din cel mai izolat colț al barului. În mod surprinzător, totul pare neschimbat.

— E pentru prima oară când aud replica asta de la tine, spune Oskar. Te temi că n-o să creadă povestea cu șantajul?

— Nu, e altceva.

— Maik?

Sebastian dă din cap.

— Știe ce s-a întâmplat?

Sebastian ridică din umeri.

— Nu i-ai spus nimic... adică tot?

Sebastian își scutură capul. Trage sticla mai aproape și golește dintr-o răsuflare și cel de-al doilea pahar. Turbă și miere, un sortiment bun. Oskar aprinde o țigară și se uită pe fereastra în care-și vede oglindit

doar propriul chip. Măinile lor împreunate transpiră; Sebastian și-o retrace pe a lui.

— Mă consideră un criminal, spune.

— Nu fără motiv, din câte-am înțeles.

— Ar fi mai simplu să-i spun adevărul, dacă n-ar fi hotărât deja cum să mă trateze.

— Poate ceri prea mult de la ea?

— Oskar. Când Sebastian își apasă ochii cu palmele, simte din nou usturimea ardeului iute. N-o să mă susțină. O s-o pierd. Și pe ea, și pe Liam.

Oskar își stinge țigara și-și aprinde alta, depășindu-și rația zilnică.

— Nu vei renunța, spune.

— Știi ce-i absurd? Impresia că eu sunt cel care a înscenat situația asta. Și nu în practică, ci în teorie.

— Te referi la ideologia lumilor multiple?

— Dacă în lumea microscopică se poate produce sau nu un eveniment, atunci și-n macrocosmos trebuie să fie la fel. Nu asta susțin de când mă știu?

— Hai să formulăm altfel: obișnuiai să tratezi cam lejer dificultatea de a trece de la mecanica cuantică la fizica clasică.

Sebastian își șterge ochii umezi cu manșeta cămășii.

— Liam a fost și n-a fost răpit. De atunci mi-am pierdut mințile. Am devenit locuitorul unui univers compus dintr-un singur om, numit „vină“.

În spatele barului, filtrul de cafea bolborosește. Cineva râde politicos. Mai adineauri, gâtul fazanului atârna parcă pe partea cealaltă a platoului.

— Vino-ți în fire, spune Oskar. Vorbești prostii.

— Nu! Sebastian se uită cu ochi roșii la prietenul său. Dacă n-aș fi insistat să lucrez în zilele alea, n-ar

fi trebuit să-l duc pe Liam în tabăra de cercetași. Asta se numește cauzalitate. Ție-ți place cuvântul ăsta.

— Dă-l dracului, spune Oskar.

— Am trecut de mult peste etapa cu universuri multiple. Sebastian ridică tonul și vorbește mai repede. Am vrut să demonstrez cu mijloace fizice că timpul e doar o funcție a percepției umane. Am vrut să-ți trag preșul de sub picioare.

Când arată spre Oskar, acesta îi prinde degetul și i-l pune înapoi pe masă.

— Tu, spune Sebastian, vrei să demonstrezi pe termen lung sau scurt că, datorită cuantificării, timpul și spațiul împart majoritatea proprietăților materiei. Acesta va fi următorul punct de cotitură după Copernic, Newton și Einstein. Nu mai știi cum e să-ți dorești cu disperare să crezi ceva revoluționar. Disperarea e de vină.

Își ciocnește cu putere paharul de cel al lui Oskar; beau fără să-și ia privirea unul de la celălalt.

— Chiar dac-ar fi așa, spune Oskar, singura mea realizare ar fi să mai adaug o eroare la lungul șir de greșeli numit istoria omenirii. Asta e tot. Tu nu știi nimic despre vină.

— O să-ți explic mai simplu, spune Sebastian. Tu ai ales fizica și i-ai rămas credincios. Eu am ales doi oameni și nu le-am rămas credincios.

Oskar suflă fumul peste masă.

— Chiar că te-ai schimbat. Nu că nu mi-ar plăcea.

— Oskar, întreabă Sebastian, există ceva care să te intereseze mai mult decât fizica cuantică?

Spătarul scaunului scârțâie când Oskar se lasă pe spate și râde cu toată fața schimbată. Cu toate că a

văzut de o mie de ori râsul ăsta, Sebastian e surprins. Și colțurile gurii lui se ridică, iar cei doi se trezesc zâmbindu-și, înveliți parcă într-un strat protector de căldură și lumină estompată, în care lumea exterioară nu poate pătrunde. Clipa trece însă la fel de repede cum s-a ivit.

— Stai aici, spune Oskar, te uiți la mine și pui întrebarea asta de parc-ai vorbi serios.

Sebastian privește paharul gol ca pe un experiment demn de a fi cercetat, apoi îl împinge într-o parte.

— Hai să-ți spun o poveste, spune Oskar. Să zicem că m-ai sunat în ziua de după răpire. Am plecat imediat de la serviciu și seara eram deja la Freiburg. Am stat și-am discutat toată noaptea. Apoi pe la șase dimineața m-am întors în Geneva și am ajuns oarecum la timp și la institut.

Sebastian rămâne cu gura căscată.

— Ai luat-o razna, spune.

— Și tu ai putea să-ncepi să te aperi.

— Dar eu am declarat că după dispariția lui Liam am stat singur și n-am ieșit din casă.

— Să zicem că Maik nu trebuia să afle că mi-ai cerut ajutorul. Că nu te-ai sfătuit cu ea.

— Și ce-ai făcut în seara aia, de fapt?

— Nimic de care să-și mai amintească cineva dintre cei cu care m-am întâlnit.

Sebastian a apucat marginea mesei. Whisky-ul i se urcă la cap, are impresia că în curând capul i se va desprinde de umeri.

— Nu vreau nici un alibi, spune după o scurtă pauză.

— *Bien*, spune Oskar. Atunci, hai să-ți povestesc altceva. Se mai uită o dată la fereastra întunecată. Își

aranjează părul. Îi tremură mâinile. Suntem în Elveția. Asta înseamnă un răgaz de câteva zile. În două săptămâni am timp să mă ocup de treaba asta.

— Ce vrei să spui?

— Ăsta, spune Oskar ciocănind în blatul mesei, nu e singurul continent din lume.

— Adică vrei să ne cărăm? Să ne ascundem? Să trăim undeva la beduini?

— Nu, măi! Oskar se apleacă înainte. Există suficiente centre de cercetare în China. Sau în America de Sud. În domeniul meu, neconcordanțele pot fi bagatelizate cu ușurință. Am fi primiți cu ploaie de flori și covor roșu.

Sebastian trebuie să se gândească puțin înainte de a întrezări înțelesul exact al acestor cuvinte. Ia mâinile de pe masă, își schimbă punctul de echilibru, încearcă să-și sprijine coatele, apoi se liniștește.

— Și Liam? întreabă.

— Îl luăm cu noi. Dar va trebui să te retragi puțin din peisaj. Ai avea timp să te ocupi de el.

— Cred că glumești, șoptește Sebastian.

— Nicidecum, spune Oskar. În ultimii ani te-ai gândit doar la nevasta ta. La familie. La fizică. Eu..., așază pe masă pachetul de țigări lângă brichetă, eu m-am gândit tot timpul doar la noi doi.

Genunchii lor se ating sub masă. Oskar întinde mâinile și apropie capul lui Sebastian de capul lui, până când, cu frunțile lipite, aplecați deasupra mesei, ajung să împartă același centimetru cub de aer. Sebastian se sprijină de masă cu toată greutatea și se concentrează pe locul cald în care capetele lor se ating, dorindu-și

să fugă din propriul corp prin acest punct și să se adăpostească sub creștetul prietenului său.

Sigur că da. Ar merge. Nici măcar nu s-ar împotrivi unei anumite logici. Să fugă, și nu pentru prima, ci pentru ultima oară. Să dea un sens și o destinație lungului șir de escapade mai mici. Totul ar căpăta o ordine, poate chiar și-un înțeles. N-ar mai fi țaful ispășitor, ci stăpânul propriei nenorociri. De data asta l-ar răpi el pe Liam și s-ar arăta lumii așa cum este: un răufăcător. Timpul l-ar ajuta să considere această perioadă excepțională drept normală.

Iar normalitatea ar fi de domeniul trecutului, se gândește Sebastian.

Își dă seama că plânge abia când capetele li se ciocnesc dureros din cauza tremurului puternic care-l scutură.

— Știi că întotdeauna te-am... spune el.

— Nu trebuie să discutăm despre asta acum, spune Oskar. Nu-i un moment prielnic pentru așa ceva.

— Când îl văd pe Liam...

Îi vine greu să vorbească. Și-a pus mâinile în jurul gâtului prietenului său, încercând să nu alunece cu trunchiul pe blatul mesei.

— Când îl văd pe Liam, spune, mi-e imposibil să am regrete.

— Și eu simt la fel, spune Oskar. Trecutul e zgârcit. Nu-ți dă nimic înapoi. Mai ales deciziile.

Oskar găsește o batistă în buzunarul pantalonilor. Șterge ochii și obrajii lui Sebastian, apoi îl împinge de lângă el și-l așază din nou într-o poziție dreaptă.

— Ai băut, spune. Te întorci cu mașina?

Sebastian dă din cap.

— Îmi pare extraordinar de rău.

Sebastian se întoarce într-o parte, strângându-și buzele.

— O să se termine, spune Oskar, într-un fel sau altul. După asta o să fii alt om. Nu neapărat unul mai bun, dar măcar o să exiști.

În scrumieră, țigara fără filtru a ars până la capăt. Oskar tresare când, încercând s-o stingă, își frige degetul.

— Explică-mi un singur lucru, spune Oskar, de ce-ai venit la Geneva în seara asta?

— Ca să-ți spun că n-o să ne mai vedem niciodată.

Când Sebastian se ridică, de pe scaun îl privește un bărbat care nu mai seamănă cu el însuși. Un chip deloc impunător, lipsit de frumusețe, fără trăsături aristocratice. E brusc atât de neajutorat, încât minele sale schimbătoare par clișee heliografice. Schița unui zâmbet. Diagrama sarcasmului, schema deznădăjduirii. Anatomia tristeții.

— Fă-mi o favoare, spune Sebastian. Rămâi aici și nu te uita după mine când plec.

Fazanul a deschis ochii și privește în gol. Din spatele barului se aude clinchetul paharelor. Afară îl așteaptă noaptea. Ceața s-a revărsat peste străzile orașului. Miroase a ploaie.

De o oră îl cheamă tobele, îi dictează ritmul în care ar trebui să mărșăluiască mai departe, iar el știe că au dreptate, c-ar fi timpul să evadeze. Cu toate astea, ezită de parcă ar mai avea ceva important de rezolvat, verificat și înțeles. Apoi se aude un țipăt pătrunzător ca un strigăt de luptă.

Cifrele digitale ale ceasului deșteptător arată un patru și două zerouri. Se întâmplă des ca Schilf să se trezească la o oră exactă. Țipătul nu conținește și se dovedește a fi plânsetul unui bebeluș din apartamentul de alături. Ploaia e cea care bate în geam ca o mașinărie. Comisarul își întinde picioarele pe podea. Se simte odihnit cum n-a mai fost de mult și tresare când își dă seama că ziua n-a început încă. Apasă fără rezultat butonul întrerupătorului, apoi se duce lângă ușa balconului. Picăturile de apă se înlănțuie pe geam într-un adevărat maraton, de parcă blocul s-ar deplasa cu viteză prin noapte. Afară domnește întunericul care, de fapt, n-are ce căuta în oraș. Iluminatul stradal s-a defectat; doar lumina de veghe mai pâlpâie deasupra acestui *inferno*. Un copac blochează strada, un altul s-a prăbușit peste trei mașini parcate. Furtuna scutură crengile cu brutalitate, încă nemulțumită de stricăciunile pe care le-a

făcut. Lui Schilf îi place să se uite la dezordinea care, de data asta, n-a fost provocată de mâna omului.

Într-un final, se îndepărtează zgribulit de geam și se așază la birou. În sertar găsește un teanc de cărți poștale. La lumina unei brichete, o scrie pe prima :

„Dragă Julia, dacă vii să mă vizitezi, adu cartea asta poștală drept dovadă că existi. Urgent (cu majuscule și trei semne de exclamare prost desenate). Schilf“

Își frige degetul cu bricheta și-și apropie fața de cea de-a doua vedere :

„Dragă Maike, indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să vă pierdeți credința. N-aveți dreptul să-l distrugeți pe Sebastian. Vă rog (o pată de cerneală, după ce desenează din nou cele trei semne de exclamare). Al dumneavoastră, comisarul Schilf“

Mulțumit de creațiile sale, comisarul trece pe prima carte poștală propria adresă din Stuttgart, iar pe-a doua vrea s-o trimită la Galeria de Artă Modernă. Prevăzător, înghite ultimele două tablete împotriva durerii de cap prescrise de medic și se tolănește pe canapea cu jocul de șah computerizat.

Încă de la început, a acordat prea puțină atenție cuplului regal. A urmărit neputincios, dar ferm moartea eroică a ofițerilor săi. Fanatismul lui a făcut victime și prin plebe. Cu ultimii pioni, ture și cai, îl presează pe regele oponent, care se plictisește în spatele unei apărări standard și fumează, probabil, o țigară după alta. Schilf și-l imaginează cu cămașa desfăcută pe jumătate, învârtind pistolul cu degete leneșe. Dacă Schilf îi acordă acum o clipă de răgaz dușmanului său, dacă nu-și răscumpără imediat conducătorul, e ca și terminat. Deja de la reluarea partidei îl apucă nervii la vederea avantajului

celuilalt, a structurii de bază solide și a așezării pieselor care, în momentele decisive, stau întotdeauna pe poziții strategice. Computerul include fiecare mutare făcută într-o rețea de calcule. Schilf luptă împotriva unui determinist, un ultramaterialist care, cunoscând exact situația actuală, precum și legile valabile ale trecutului și viitorului, e capabil să prevadă momentul și modul în care vor muri ființele dornice de viață.

Comisarul se decide să învingă computerul cu propriile arme. Își pune picioarele pe canapea și încearcă să calculeze câteva mutări și contramutări.

Se luminează de ziuă, dar Schilf nu s-a mișcat nici un centimetru. Meditația îi e întreruptă de mârâielile unui ferăstrău electric care mușcă din miezul dens al unui buștean undeva jos, în stradă. Mașinăria ploii și-a mai redus cu câteva trepte viteza; lumina fără umbre face ca obiectele din cameră să pară bolnăvicioase. În jurul orei opt, comisarul își întinde picioarele și-și masează gâtul. N-a făcut nici o mutare. În schimb, acum măcar intuiește direcția din care ar putea lansa următorul atac contra adversarului.

Pe stradă calcă pe un covor de rumeguș. Miroase ca într-o arenă de circ. Trece peste crengile căzute și, în drum spre stația de tramvai, aruncă cele două vederi într-o cutie poștală. În tramvai, călătorii discută aprins despre stricăciunile din cartierele în care locuiesc și sunt fericiți cum numai după o calamitate naturală, după *comeback*-ul unui zeu pe jumătate uitat poți fi.

Schilf coboară din tramvai în apropierea Institutului de Fizică și ocolește apoi spre strada Sophie de la Roche. Pârâiașul pașnic s-a transformat peste noapte

într-un curent de apă învolburat pe care plutesc acum o mulțime de frunze și ambalaje de plastic. Bonnie și Clyde au dispărut. Schilf reușește să se ascundă după o mașină parcată înainte ca Sebastian să ia curba. Stă cu brațele lipite de burtă. Bărbatul n-are geacă, geantă sau umbrelă. Arată ca cineva care a petrecut jumătate de noapte conducând și a dormit apoi două ore pe scaunul ergonomic al biroului său de la Institut.

Te-ai întors, deci, se gândi comisarul – se gândește comisarul.

Își învinge cu greu impulsul care-l îndeamnă s-o ia la fugă după Sebastian.

Puțin mai târziu, se află în fața ușii de sticlă încuiate a Bibliotecii de Științe Naturale, studiind orarul. Îi ia ceva timp să înțeleagă că e weekend și că din cauza asta e nevoit să mai aștepte o oră. Împăcat cu situația, se întoarce pe propriile urme umede spre clădirea Gustav Mie, găsește cafeneaua goală, dar măcar deschisă, și strigă c-ar vrea un *espresso* dublu, înainte de a se așeza la o masă proaspăt ștersă. Își pune telefonul pe masă, apoi își odihnește și mâinile flasce lângă el. Nu trec nici cinci minute și telefonul sună.

— Pușlama nenorocită!

Schilf se bucură că Rita Skura încearcă să evite repetițiile atunci când îl jignește. Îi face bine să-i audă vocea.

— Trebuie să vă mulțumesc pentru cea mai absurdă dimineață de duminică din viața mea, îi spune ea.

Și pare că s-a liniștit. Schilf prinde mobilul între umăr și obraz.

— Bună dimineața, spune. Ce vreme frumoasă avem, nu-i așa?

— Normal c-a trebuit să mint, spune Rita netulburată. Mai devreme sau mai târziu, aș fi găsit și eu criminalul, doar că pe căi diferite.

— E de la sine înțeles, spune Schilf. Mai devreme – sau, mă rog, mai târziu.

Pufnitura Ritei scutură membranele difuzorului.

— Îl știți pe prim-procurorul statului? strigă. Ați încercat vreodată să puneți condiții unui astfel de tip?

Nu numai că-l cunoaște bine, dar îl și vede în fața ochilor, tronând în spatele unui birou prezidențial, înghesuit în propria grăsime. Râsetele au răsunat până la Stuttgart, când procurorul statului, proaspăt investit în funcție, a comandat impunătoarea piesă de mobilier pe propria cheltuială.

Colosul ăsta urăște orele suplimentare de duminică. În plus, urăște vara. Vara, femeile precum Rita Skura se plimbă în rochii înflorate, în timp ce bărbaților li se prelinge sudoarea în gulerul închis al cămășii. Probabil că prim-procurorul n-a invitat-o înăuntru pe doamna comisar. Și ciocănitul, și datul ușii de perete s-au petrecut în același timp. Îl enervase cu telefoanele deja din seara precedentă; acum s-a postat în fața lui ca o Ioana d'Arc din Baden, prezentându-se pe sine drept armă, punându-și provocator mâinile în sold. În timp ce-o ascultă, prim-procurorul își smulge câte-un fir de păr, îl examinează puțin, apoi îl lasă să cadă pe podea. În tot acest răstimp, își mișcă întruna maxilarul, de parcă ar mesteca ceva. De îndată ce Rita își încheie discursul, el se ridică de pe scaun gemând și închide fereastra. Pentru ceea ce urmează să-i spună, n-are nevoie de auditoriu.

— Fiți atent, spune acum Rita la telefon. Fără arestare preventivă de patruzeci și opt de ore, în caz că se declară vinovat. Mai mult n-am reușit să obțin. A trebuit să mă jur pe Dumnezeu că nu există pericolul să fugă din oraș.

— Dacă ar fi existat pericolul ăsta, ar fi fugit de mult. Elveția nu-i chiar așa departe.

— Dacă-i așa de simplu, spune Rita indignată, atunci de ce nu i-ați explicat dumneavoastră cum stau lucrurile?

O femeie grasă cu părul vopsit în roșu și sprâncenele rase se apropie înotând în șorțul ei și pune ceașca pe masă.

— Aici e cu autoservire, în mod normal, spune.

— Fiindcă e cazul dumneavoastră, drăguța mea, spune Schilf. Ați făcut o treabă minunată. O să deveniți șefa poliției în doi timpi și trei mișcări.

Pune dublul sumei precizate pe tava întinsă a chelneriței și se uită într-o parte ca să nu-i vadă privirea ucigătoare. Cafeaua are un gust surprinzător de bun. Ziua asta se preconizează a fi minunată. Comisarul face ceea ce trebuie și obține tot ce vrea.

— Sunteți un lingușitor, spune Rita. Normal că-i cazul meu. Și ultimul la care o să-mi mai puneți bețe-n roate.

— Sunt doar un trimis al Domnului, credeți-mă. N-o să mai aveți niciodată neșansa de a fi nevoită să acceptați ajutorul meu.

— Mă bucur să aud asta.

Între timp, comisarul ar vrea să umple niște doze cu pufnitura Ritei. Drept provizie pentru zile negre.

— Și acum, spuneți-mi cine e tipul, zice ea.

— De unde știți că e bărbat?

— Femeile nu-și decapitează victimele.

— Noul Testament e de altă părere.

— Fals, Schilf. Salomeea a *cerut* decapitarea lui Ioan Botezătorul. Ceea ce, în cel mai bun caz, înseamnă doar o încălcare indirectă a legii. Sau instigare.

— Sunteți expertă în Biblie, spune Schilf pe un ton apreciativ. Dar cu legislația germană stați cam prost. Ce-ar fi fost dacă Salomeea l-ar fi șantajat pe criminal?

— Dar nu suntem la seminarul de drept penal, se revoltă Rita.

— Ar fi stare de urgență impusă, spune Schilf. În opinia majorității, un motiv întemeiat pentru disculpare.

— Ci-ne-e-cri-mi-na-lul?

Schilf și-o imaginează pe Rita împărțind aerul cu palma după fiecare silabă. În timpul facultății era un țințaș excelent. Comisarului i se pare că asta se citește în atitudinea ei. I-ar plăcea să stea o dată în fața ei în timp ce ea și-ar depărta picioarele și l-ar lua în cătarea unui pistol Walter. Glonțul i-ar face o gaură în frunte, ar străpunge oul de pasăre din lobul frontal și i s-ar înfige în creier fără să-i provoace durere. Schilf se vede căzând în genunchi și înclinându-se într-o parte, asemenea multora pe care i-a văzut în timpul misiunilor. Ar zbura prin gaura din frunte, eliberat de mâna Ritei, conectat pentru totdeauna la rețeaua atemporală și infinită a universului, adus la un stadiu pe care opinia publică îl numește „trecut“.

Ce vis frumos, se gândește comisarul.

— Fizicianul, spune. Cel cu copilul răpit.

Își aprinde un *cigarillo*. Savurează primele fumuri într-o liniște deplină. Nu se aude nici măcar respirația interlocutoarei sale.

— Bun, spune Rita într-un final. A adoptat un ton funcționăresc, chiar dacă un pic gutural. Vă mulțumesc.

— Stați așa. Schilf își scoate țigara din gură și se apleacă înainte, de parcă partenera lui de discuție s-ar afla de partea cealaltă a mesei. Tipul a fost șantajat.

— Oricum, spune încet Rita, se pare că treaba asta n-are nimic de-a face cu scandalul medicilor.

— Deocamdată n-aveți de unde să știți, spune comisarul răspicat. N-ați fost atentă la ce v-am spus? V-am zis așa: Sebastian a fost șantajat.

— Șeful poliției o să izbucnească în lacrimi de bucurie.

— Rita! Comisarul n-o observă pe femeia cu șorț postată din nou lângă el. Nu v-ați întrebat deloc de ce v-am spus tocmai *dumneavoastră* cine e? Ca să nu mușamalizeze cazul! Sunteți cea mai rațională persoană din cocina asta. Nu-mi spuneți că m-am înșelat!

— E-n regulă, Schilf.

— Tipul e nevinovat, strigă comisarul.

— Mă rog. Noroc că n-are legătură cu scandalul medicilor.

Discuția s-a terminat, linia e moartă.

— N-aveți voie să fumați aici, spune femeia cu șorț.

— În pizda mă-sii, spune Schilf.

— Aici e interzis fumatul.

Comisarul îi cercetează fața moale ca un aluat și-și scoate insigna.

— Încă un *espresso*, spune.

În timp ce femeia corpulentă se mișcă de colo-colo cu greutate, dar precipitat, Schilf își cuprinde fața cu palmele. E aproape sigur că tocmai a comis o greșeală ireparabilă. Ține țigara cu degetul mare și cel arătător. Scrumul îi zboară pe lângă tâmpla dreaptă și aterizează pe masă. Miroase a păr ars.

Dar iată că fața de aluat apare din nou. Sprâncenele rase, coafura populară, părul roșu. De data asta, ea aparține unei bibliotecare bătrâne care-l privește pe comisar cu ochi neprietenoși. Degetele cărnoase aleargă neîntrerupt și cu maximă precizie pe tastatura unui calculator. În spatele tâmpelor lui Schilf, zgomotul surd își face simțită din nou prezența.

— Ce doriți?

Răspunsul nu-i deloc simplu. Probabil că Schilf își dorește o nouă Rita Skura, una care să nu se gândească la carieră și la șeful mustăcios al poliției, ci doar la felul în care l-ar putea ajuta pe comisarul-șef în misiunea sa întru dreptate și adevăr. Își mai dorește o bibliotecară slabă, cu părul prins. O cameră largă, cu ziduri acoperite până-n tavan de etajere din lemn de stejar pentru cărți. Oameni de știință distrați care să se cațăre pe scară după volumul de pe ultimul raft. Abajururi verzi pe birouri antice.

Schilf inspiră dezgustat mirosul mochetelor proaspăt spălate. Printre etajerele de metal care despart spațiul în celule accesibile, se află câteva monitoare întunecate. El e singurul cititor. Discuția cu Rita i s-a infiltrat în oase ca reumatismul. Tânjește după ceva viu, după

înțelegere și sprijin moral. Și după o cadă plină cu apă caldă.

— Ce doriți? repetă încet și răspicat bibliotecara. Probabil că n-are de-a face prea des cu cercetători rătăciți din afara orașului.

— Fizică cuantică, spune comisarul.

Râsul înfundat pune în mișcare maxilarul și obrazii femeii, drept pentru care Schilf își imaginează c-a făcut o glumă.

— Atunci dați-i drumul, spune femeia.

Schilf nu se complică să caute prin șirul de cărți ale căror coperte sunt pline de demonstrații referitoare la termenul cosmologic Λ sau la problema masei lipsă, ci se așază de îndată la un calculator și tastează numele lui Sebastian în directorul bibliotecii. Lista e lungă. Schilf alege două publicații ale căror titluri conțin mai mulți termeni cunoscuți decât necunoscuți. Își notează titlurile pe o fișuică și se întoarce la recepție. Bibliotecara își pune o pereche de ochelari pe fața moale și se îndreaptă cu un mers legănat spre raftul cu reviste. Structura fragilă a caietelor pe care le scoate din cutie îi descurajează pe oamenii obișnuiți care s-ar gândi să le răsfoiască. Spatele lui Schilf se cutremură sub palmele încurajatoare; apoi bibliotecara îl lasă să se descurce singur cu prada lui.

„Interpretarea lui Everett referitoare la lumile multiple: fundamentul cosmologiei cuantice.”

„Câmpul scalar fluctuant sau Eterna reîntoarcere a uniformității.”

Schilf se străduiește să blocheze întrebarea privitoare la înțelesul acestui demers, își face curaj, hai să

vedem, n-am cum să nu reușesc, și începe să citească primul articol.

De când a vorbit la telefon cu Rita, îl apasă senzația că nu mai are timp și cu cât face mai multe, cu atât e mai mare pericolul să uite ceva. Într-o astfel de situație, metoda sa nu mai funcționează. Ca să poată lua sub lupă lucrurile, ca să tragă cu urechea, ca să stea la pândă în caz că se ivește ceva din subsolurile realității, are nevoie de un singur lucru: de liniște interioară. Acum îi mai rămâne doar lupta cu termenii obișnuiți, o disciplină în care, în cel mai bun caz, ar primi cel mult un calificativ mediu. Minte-i aleargă de-a lungul râmelor alcătuite din cuvinte, calcă strâmb, nimerește în gropi, rămâne agățată în gardul din sârmă ghimpată al unei propoziții semiobscură, „referitor la cosmos, aparatul de cuantificat ajută la receptarea funcțiilor de undă generale“, și alunecă apoi ca pe o podea umedă spre următorul enunț. Se poticnește la o formulă cunoscută, „tot ce se poate întâmpla se întâmplă“, și aterizează la picioarele teoriei corzilor și a supersimetriei¹, ca în fața unui zid indestructibil.

Schilf nu înțelege nici o boabă, n-are nici o idee despre ce este vorba în demonstrația lui Sebastian. Durerea de cap pulsândă se transformă într-un solo de tobe. Pune revistele pe masă și trezește computerul. Pe pagina de start a motorului de căutare descoperă un articol despre arestarea fostului campion mondial de șah, Kasparov, și se simte mult mai bine văzând că poate parcurge fără nici o dificultate textul scurt. Plin de speranță, introduce numele lui Sebastian în lumea virtuală.

---

1. Proprietate matematică definită în cadrul teoriei corzilor.

În clipa următoare, sub titlul *Circumpolar* apar două poze. Râsul tineresc al lui Sebastian lângă expresia distinctă a unui bărbat pe care, dacă ar fi regizorul unei ecranizări după *Faust*, Schilf l-ar angaja imediat pentru rolul lui Mefisto. Comisarul se uită lung la chipurile celor doi bărbați, la râs și la tăcere, la voință și așteptare, la regele alb și la cel negru. Un oracol cu două capete, se gândește comisarul și îi ia ceva timp să înțeleagă despre ce este vorba pe site-ul respectiv. I se oferă și un format pentru descărcare; subtitlul: „Cearta dintre fizicieni“. Schilf își trage scaunul mai aproape și dă clic pe comanda „Vizualizați acum“.

Închiși într-o fereastră mică, Sebastian și Oskar stau pe niște fotolii impunătoare. Între ei, un moderator își sprijină coatele pe genunchi cu un gest familiar, dar și demonstrativ, rostind câteva cuvinte introductive.

Secolul XXI. Provocări nebănuite. Intersectarea științelor naturale cu filozofia.

Dacă moderatorul ar fi singur pe podium, ar putea întruchipa cu succes prototipul popular al omului de știință genial: ochelari, barbă și păr dezordonat. Dar lângă invitații săi cu aspect aristocratic, pare pur și simplu neîngrijit. Oskar își odihnește brațul pe spătarul fotoliului și verifică limbile lustruite ale propriilor pantofi. În partea cealaltă a cadrului, Sebastian se uită direct la cameră cu o expresie sfidătoare și tresare când i se dă cuvântul. Atât de mult învârte microfonul fără cablu în mâini, încât Schilf se enervează în fața monitorului. În sfârșit, fără vreo introducere, Sebastian începe să vorbească.

„Teoria lumilor paralele se bazează pe o interpretare a mecanicii cuantice, conform căreia un sistem preia instantaneu toate stadiile posibile în interiorul probabilităților specifice. Particulele elementare sunt pietrele de temelie ale lumii noastre. Existența lor determină și existența noastră. Ceea ce ar putea însemna că și noi, dar și restul obiectelor vizibile din jur am putea trece prin toate ipostazele imaginabile, în orice clipă.“

Inhalând zgomotos și ridicând ușor microfonul, moderatorul îi atrage atenția că mai mult de trei propoziții reprezintă prea mult pentru un public neavizat și nu neapărat curios. Sebastian nu se lasă impresionat. Comisarul îi face un semn încurajator cu capul, ignorând piedicile care-i despart.

„Putem să ne imaginăm ce înseamnă asta“, spune Sebastian. „Există un univers în care Kennedy n-a plecat la Dallas în ziua aceea neagră și n-a fost împușcat de nimeni. Și unul în care de ziua mea am primit un tort de ciocolată și nu prăjiturile cu brânză.“

Spectatorii din studio râd apreciativ. Camera se rotește spre ei. Abia acum se vede că cei trei bărbați nu sunt singuri. Într-un colț, comisarul descoperă pătrățelul mic în care scrie LIVE. Stupefiat că acel Sebastian de pe ecran habar nu are de întorsătura pe care o va lua soarta sa, Schilf ignoră următoarele replici și ascultă cu atenție doar atunci când, ridicând mâna, Sebastian dă de înțeles că-și va încheia discursul cu enunțul: „Tot ce se poate întâmpla se întâmplă“.

Publicul aplaudă. Datorită fervorii cu care a fost rostită, replica pare o promisiune de izbăvire. La rândul

său, moderatorul aplaudă, dându-i cuvântul lui Oskar. Acesta a urmărit demonstrația lui Sebastian cu un zâmbet mai degrabă amuzat decât ironic, ca un adult lângă un copil precoce care face pe deșteptul.

„Ceea ce v-a prezentat Sebastian“, spune, cu buzele lipite de microfon, pe un ton care-i dă fiori comisarului, „e o încercare comodă de a te apropia de Dumnezeu“.

Publicul murmură, se aud râsete răzlețe. Sebastian se uită spre culise ca și când n-ar mai avea de-a face cu cei de-acolo.

„Vă rog să-mi explicați“, spune moderatorul, văzând că Oskar nu vrea să continue.

„E simplu.“

În liniștea deplină din studio, Oskar ia o gură de apă. Se vede că e stăpân pe situație.

„Conform interpretării lumilor multiple, nici un creator n-ar fi nevoit să ia vreodată vreo decizie. Existăm fiindcă ceea ce poate exista există cu adevărat pe undeva.“

De când a vorbit cu Sebastian, comisarul se gândește la o formulare pe care n-o înțelege nici el și despre care i-ar face mare plăcere să discute cu tipii de pe ecran: lumea e așa cum e, fiindcă se află observatori care îi urmăresc existența.

Lui Schilf îi pare rău că emisiunea nu permite intervenții.

„Asta e o reproducere ieftină a unei probleme metafizice“, spune Oskar. „Absolut inutilă într-o aplicație științifică.“

„De ce să fie inutilă?“, întreabă moderatorul și, cu o mână ridicată, ține în șah publicul care dă semne de revoltă.

„Fiindcă universurile străine nu se pretează analizelor experimentale.“

Oskar se dă pe spate de parc-ar fi rostit ultimul cuvânt din seara respectivă. În același timp, Sebastian se apleacă înainte și pornește microfonul.

„Așa e cu fizica teoretică“, spune. „Și ideile lui Einstein s-au născut pe hârtie și s-au transformat în demonstrație practică abia mai târziu.“

„Ca să mă exprim în cuvintele lui Einstein“, răspunde Oskar liniștit, „există două lucruri infinite: universul și prostia omenească. Mă rog, în ceea ce privește universul, nu mai sunt atât de sigur“.

„Problemele abordate de mine“, spune Sebastian, „au fost descrise și de fizicieni recunoscuți pe plan mondial. Stephen Hawking. David Deutsch. Dieter Zeh“.

„Înseamnă că nici Hawking, Deutsch sau Zeh n-au habar de fizică“, spune Oskar.

În timp ce spectatorii protestează, în plan apropiat se vede chipul lui Oskar, râzând. Impresia precedentă de tip arogant s-a evaporat; arată mai degrabă ca un elev care se bucură de o poznă reușită. Camera se mută pe Sebastian care dă din cap și ridică un deget, cerând cuvântul. Schilf se apleacă înainte, cât pe-acți să atingă monitorul cu nasul. Nu-l lăsa să te provoace! Nu apăra teorii în care nu crezi! Spune-le că nu există spațiu și timp! Că lumile multiple și o singură lume sunt unul și același lucru având în vedere că materia însăși e doar o idee a observatorului ei.

Moderatorul cere să se facă liniște pentru ca Sebastian să-și poată apăra punctul de vedere.

„Mi se pare că aici nu e vorba atât de intersecția fizicii cu filozofia“, spune acesta, „cât despre cea a fizicii cu polemica“.

Râsetele din sală demonstrează că publicul e din nou de partea lui.

„Oricât ne-ar plăcea să aruncăm cu vorbe...”

„Apropo”, îl întrerupe Oskar și-și pune un deget pe obraz de parcă i-ar fi venit o idee. „Conform teoriei tale, nu doar Creatorul e scutit de obligativitatea luării unei decizii, ci și oricine altcineva.”

„Ba dimpotrivă”, spune Sebastian. „Unul dintre avantajele filozofice ale interpretării lumilor multiple constă în abilitatea de a explica liberul-arbitru. Într-un timp liniar...”

„Și-acum urmează ezoteria!”, râde Oskar.

Camera îl surprinde prea târziu, când e deja admonestat de moderator. Schilf, care urmărește cu ochi mari filmul pe monitor, descoperă un tremur nervos în piciorul stâng al lui Oskar.

„Într-un timp liniar”, spune Sebastian, „destinele noastre sunt determinate din cel mai îndepărtat trecut până la cel mai avansat viitor. În cazul acesta, deciziile noastre n-ar fi altceva decât niște procese biochimice ale creierului, care stau la baza legilor cauzalității”. Face o pauză de efect, înainte de a continua: „Acum să ne imaginăm că procesele cauzale există unele lângă altele, adică în universuri paralele. S-ar putea ca dezvoltarea fiecărui univers să fie prestabilită. Cu toate acestea, suntem liberi, în sensul că putem să alegem oricare dintre aceste universuri”.

„Doamnelor și domnilor, o justificare fizică a liberului-arbitru”, exultă moderatorul cu ochelari ale căror lentile reflectă lumina reflectoarelor. E atât de fericit de parcă ar vedea în fața lui chipul radios al directorului de programe.

„Și asta deși, în mod normal, științele naturale și determinismul...”

„În cazul acesta”, îl întrerupe Oskar, „vreau să știu de ce nu ne-am decis pentru ștergerea din univers a celui de-Al Doilea Război Mondial printr-un simplu act de voință? Ar fi fost drăguț, totuși”.

Sebastian se înroșește. Alunecă spre marginea fotoliului și se îndreaptă de spate.

„Fiindcă suntem subiecții principiului de bază al auto-conținerii”, spune. „Și tu știi asta! Altfel, conform celei de-a doua legi a termodinamicii, ne-am dizolva într-un stadiu de dezordine progresivă.”

„Exact asta și facem”, spune Oskar. „Și când mă uit la tine, mă gândesc că uneori dizolvarea se petrece foarte repede.”

Îl privește sfidător pe Sebastian și se bate cu degetul pe frunte.

„Mă scuzați”, spune moderatorul, „aici nu se poate...”.

Larma din sală îi înghite vocea. Dând din mână nerăbdător, Oskar cere să nu fie deranjat. Se întoarce către cameră, vorbind peste moderator și peste Sebastian. Tremurul din piciorul stâng s-a accentuat. Brusc, atitudinea degajată de dinainte pare o mascaradă stupidă. Arată ca un om care ascunde o furie nebună sub o mască impasibilă.

„Dacă fiecare decizie e însoțită de contrariul său”, spune, „atunci ea nu mai e o decizie. Știi care e definiția ta în ceea ce privește liberul-arbitru? E o licență care-ți permite să te porți ca un dobitoc.”

„Trebuie să vă rog să...”, spune moderatorul.

„Asta e...”, încearcă și Sebastian.

„Un univers“, spune Oskar. „Fără posibilitate de evadare. Așa ceva ar trebui să cercetezi. În așa ceva ar trebui să trăiești. Și să-ți asumi responsabilitatea pentru deciziile tale.“

„Asta nu-i argumentație științifică“, strigă Sebastian, abia stăpânindu-se. „Ăsta-i dogmatism moral!“

„Măcar nu-i imoralitate legitimată prin fizică.“

„Taci din gură!“, țipă Sebastian.

„În lumile tale paralele“, spune Oskar cu intensitate febrilă, „trăiești vieți paralele. Te porți de parcă ai putea întreprinde ceva și-n același timp rămâi inert“.

O focalizare crudă îl arată pe Sebastian înghițind în sec, cu mărul lui Adam plimbându-i-se în sus și-n jos. Publicul se agită din nou. Cineva ridică pumnul, nu se știe împotriva cui.

„O să mă exprim prin cuvintele lui Orwell“, spune Oskar și se ridică.

Microfonul l-a pus pe masa din sticlă. Îl arată pe Sebastian cu degetul și spune ceva ce nu se înțelege din cauza haosului din sală. Moderatorul își mișcă buzele neputincios. Oskar mai spune ceva neinteligibil, apoi imaginea îngheață.

Comisarului i s-a făcut cald. A apucat mouse-ul, a oprit videoclipul și încearcă să găsească o modalitate de a mai derula o dată ultimele secunde.

— Așa nu merge, spune bibliotecara.

Schilf tresare de parcă cineva i-ar fi pus un cuțit la gât. O umbră cade pe suprafața biroului.

— Nu aveți voie să descărcați filmul. Calculatoarele servesc la munca de cercetare.

Țara asta e făcută din interdicții, ca un castel din cărți de joc, se gândește comisarul. Poate c-ar fi trebuit să mă interesez mai demult de partea cealaltă.

— Asta e o emisiune științifică, spune el cu voce tare. Sunt de la poliție.

— Iar eu urmez instrucțiunile primite, spune bibliotecara. Aveți cumva un mandat de percheziție?

Fără să aștepte răspunsul, se apleacă înainte și închide fereastra cu un clic rapid. Schilf trebuie să se ridice de pe scaun ca să țină corpul femeii la o distanță considerabilă. Aceasta are pleoapele fardate într-un violet strident.

— Pot să vă mai ajut cu ceva?

— Nu, mulțumesc, spune comisarul. Tocmai mă pregăteam să plec.

Pe stradă, se oprește sub cerul care parcă e prea aproape de pământ și nu știe încotro s-o apuce. Mașinile vin și trec din ambele direcții, oamenii se grăbesc spre destinații necunoscute. Durerea îl înțeapă în mandibulă. Schilf își apucă fața cu ambele mâini de parc-ar vrea s-o țină în loc înainte de a se descompune. Trebuie să se uite la mașini pentru ca mașinile să-și poată continua drumul; trebuie să se sprijine de peretele casei pentru ca peretele să nu se dărâme. Trebuie să-i urmărească pe trecători pentru ca aceștia să nu se prefacă în praf. E stâlpul de susținere al tavanului, generatorul timpului, linia de sudură de pe axa Pământului. Dacă închide ochii, lumea nu mai există. Există doar durere de cap și atât.

Încă nu-i momentul, își spune comisarul.

Următorii pași sunt mai fermi, nu doar niște urme vagi pe pavaj. Au exact mărimea tălpilor lui. Scoate mobilul. Sună la numărul de informații pentru străinătate. Cere un număr de telefonie fixă din Geneva.

Pe picioare nesigure de pasăre, gripa aviară a ajuns în Europa. Păsările migratoare răspândesc virusul până în cel mai îndepărtat colț al pământului. Pescărușii cad morți din cer în zona coastei de lângă Hamburg; oamenii se pregătesc să înfrunte epidemia. Tot ce zboară e exterminat instantaneu. În curând, într-un luminiș din pădure, va ateriza și ultima pană pe pământ, iar după aceea, singurul om cu un ou de pasăre în cap va fi comisarul Schilf.

Lasă din mână ziarul mototolit de la atâta citit pe care l-a găsit pe locul lui. Gripă aviară. De parcă n-ar exista deja alte probleme. Calmantele prescrise de medicul de familie s-au epuizat, iar la farmacia din gară a găsit doar Ibuprofen. În fața lui, un tip mustăcios pe la cincizeci și ceva de ani își notează itinerarul cu carioca. Din căștile unei fete se scurg ritmurile pulsânde și zdrăngănelile muzicii secolului XXI. Două rânduri mai încolo, un controlor ascultă spăsit reproșurile unei femei nervoase. Lăsați-mă, vă rog, să termin propoziția. Personalul se străduiește. Tot ce se poate întâmpla se întâmplă.

Afară, cerul plutește spre vest sub formă de capac cenușiu. O reprezentare reușită a toamnei târzii în luna iulie.

Când se pune din nou în mișcare, trenul e urmărit de privirea blândă a unor viței rătăciți, din cauza cărora a fost nevoit să aștepte aproape o oră pe o șină liberă. Un gard afundat în pământ, niște bărbați care-și fac treaba în costume de protecție portocalii.

Vițeei uzi sunt un semn bun, decide comisarul. Spre deosebire de pisicile negre, ciori sau bufnițe care se vaită. ZDF a promis că-i face chiar azi rost de caseta cu emisiunea *Circumpolar*. Schilf își freacă mâinile și încearcă să se calmeze inhalând și expirând încet. Nu poate scăpa de impresia c-a uitat să facă ceva, că se află la locul nepotrivit. Dintr-odată, vede o pisică pe care o știe din fotografiile de pe panoul cu mesaje din biroul Ritei Skura. Stă îndărătul unei uși de balcon, își linge lăbuțele din față și se uită la el cu o expresie atotștiutoare, de parcă ea ar fi de vină că, într-un apartament din celălalt capăt al orașului, cineva apucă cu un gest grosolan două încheieturi. Creștetul blond al unui băiețel apare în crăpătura ușii de la camera copilului. Privirea îngrozită se înfinge ca o țepușă în creierul tatălui. Un clic metalic și cătușele se închid. O femeie blondă aleargă disperată pe hol. Unghiile ei ridicate nu se înfig în oamenii în uniformă, ci în bărbatul din mijlocul lor.

Ai un copil!

Strigătul face salturi în aer, dar e înghițit de o ușă trântită. Lumina albastră se învâрте ritmic deasupra culiselor unei zile înnorate. Pisica își înclină capul și se scarpină în dosul urechii.

Tipul de vârstă mijlocie și-a împachetat cariocile și a coborât din tren, dar seria de imagini nu s-a destrămat încă.

O femeie în rochie înflorată și jachetă împletită își dă părul bogat pe spate. În fața ei stă bărbatul, eliberat acum de cătușe, dar c-o față împietrită și cenușie. O pereche frumoasă. Ura dintre ei se răspândește ca un gaz difuz.

Știți de ce vă aflați aici?

Unde e comisarul Schilf?

Eu conduc investigațiile.

Privirea femeii atestă o cotă de reușită de 90% la tir. Bărbatul devine și mai palid; Schilf duce mâna la piept unde îl înțepă ceva. Femeia râde pe un ton nazal și pornește un reportofon. Îl instruiește pe tip în legătură cu dreptul său de a nu spune nimic, de a minți sau de a lua legătura cu un avocat fără scrupule. Tipul nu vrea să știe nimic despre drepturile lui.

Dictează o declarație și spune că a fost șantajat. Pisica se oprește brusc la vederea unei vrăbii care a aterizat pe balcon. Femeia îl lasă să-și termine discursul, apoi îl informează despre stadiul investigațiilor. În mașină n-au găsit nici o urmă. Copilul nu știe nimic. Oamenii de la popas nu știu nimic. Două apeluri pe mobil de la un număr suspendat. Putea să fie chiar el. Vrabia se decide să-și caute alt loc pentru odihnă. Tipul strigă ceva despre drepturi și justiție. Femeia frunzărește dosarul, apoi îi spune:

Puteți pleca.

Tipul e uluit.

Ce-ați spus?

Nu părăsiți orașul și fiți pregătit pentru întrebări ulterioare.

Femeia afișează o mină de funcționar public și-și notează ceva. Bărbatul nu se clintește din loc.

Arestați-mă măcar preventiv!

Pisica zâmbește. Trenul pătrunde în următoarea perdea de ploaie.

Dacă-mi distrugeți viața, păstrați măcar bucățile care au rămas intacte!

Femeia în rochie înflorată își umflă pieptul și urlă atât de tare, încât se aude de-a lungul coridorului postului de poliție:

Afară!

Fiindcă trenul s-a oprit, Schilf sare din el, aleargă furios pe calea ferată și lasă ploaia să-i răcorească obraji. Pe poarta unei căsuțe din cărămidă citește „Gazare” în loc de „Cazare”¹. Instinctul îi spune c-ar fi fost mai bine dacă l-ar fi scos pe Sebastian din țară. Rațiunea îl asigură că a procedat corect când a ales calea legală.

Astfel că Schilf se oprește în ploaie și îi trimite pe amândoi, atât instinctul, cât și rațiunea, la mama dracului.

Vestea bună e că a coborât în Basel, unde ar fi trebuit să schimbe trenul oricum. În Intercity stă față-n față cu un bărbat mustăcios de cincizeci și ceva de ani, care se uită într-o carte fără să-și miște ochii și nu întoarce pagina nici măcar la Delémont. Arată exact ca tipul cu cariocile.

În cazul în care conștiința mea e cea care înfăptuiește lumea, e clar că-i lipsește puterea de imaginație, se gândește comisarul – se gândește comisarul.

Mai înghite două pastile de Ibuprofen. La revedere, spune mustăciosul la Geneva.

Apa Ronului s-a netezit în valuri negre care se deplasează în șiruri lungi către oraș. Pentru nouă jumătate

---

1. Joc de cuvinte intraductibil: *Weltraum* (spațiu, cosmos) și *Warteraum* (sală de așteptare) (germ.).

e neobișnuit de întuneric într-o seară de vară. De-a lungul cheiului, lumina galbenă sare de la catarg la catarg și traversează podul spre centrul orașului. Pe vremea asta neprielnică, comisarul și stihiiile stau față-n față, aproape singuri.

Dând peste un taximetrist morocănos, Schilf își încearcă norocul cu un *Où-se-trouve*¹ și se alege cu un deget îndoit care-i arată totuși direcția spre strada pe care o caută. Pășește în gangul din fața intrării și apasă soneria cu un deget umed. Pentru mulțimea de scări pe care le are de urcat își ia un răgaz lung. O crăpătură iluminată sub ușa unei mansarde înlocuiește salutul gazdei. Covoarele se adună și îl împiedică pe acesta să deschidă ușa.

În spatele ei, Schilf găsește exact opusul imaginii la care se aștepta. Nici vorbă de un *penthouse* decorat minimalist, nici de fereastră cu vedere panoramică, nici de mobilierul japonez, oglindindu-se în parchetul lustruit. În schimb, aglomerația asiatică a unei hrube în care ocupantul său n-a mai făcut ordine încă din tinerețe. Schilf se descălță drept urmare a unui impuls spontan. Pășește doar în șosete într-o cameră sufocată de piese de mobilier, asemenea unui anticariat. Acolo unde mai era loc, gazda a lipit pe pereți niște cărți poștale și decupaje din ziare. Etajerele s-au îndoit sub povara cărților așezate alandala. Peste tot bibelouri de porțelan, ceasuri de mână fără minutar, bile de sticlă, monede străine. O cioară împăiată atârnă de lustră, fixată cu un șnur pe care se poate mișca în sus și-n jos. Un desen de copil a fost așezat la îndemână pe un cufăr

---

1. Unde se află, unde găsesc (fr.).

de marinar de lângă fotoliul de piele. Un omuleț din chibrituri cu părul galben și unul mai mare cu părul negru, iar dedesubt un zâmbet larg și comun, semnat cu un „L” strâmb.

În mijlocul muzeului său privat, gazda stă picior peste picior pe o pernă și așteaptă cu răbdare ca musafirul său să-și termine inspecția. În mediul ăsta, părul aranjat cu grijă și cămașa albă par o formă de autoironie. Când în sfârșit Schilf se scufundă în pernele canapelei rablagite, Oskar ridică bărbia, deschide gura și vorbește:

— Surprins?

— Da, recunosc.

— Nu văd ce rost ar avea să-mi ascund trecutul. Dezordinea crescândă e un instrument de măsurare a trecerii timpului.

Bărbatul sare în picioare cu elasticitatea unei feline.

— Vă pot oferi ceva de băut?

— Ceai Yogi în amintirea unei veri dispărute brusc. Oskar ridică o sprânceană.

— În casa asta găsești tot ce vrei.

Nu iese bine din cameră, că Schilf se și ridică de pe perne și se strecoară pe ușa joasă în camera de alături. Sub o nouă avalanșă de obiecte se zărește un birou cu sertarul de sus tras. Fotografia e pusă într-o ramă argintie de genul celor folosite pentru poza soției. Sebastian n-are mai mult de douăzeci de ani și poartă la frac o zgardă argintie. Râsul lui e o provocare, o mânușă de scrimer aruncată în fața spectatorului.

— Drăguț băiat, *n'est-ce pas*?

Oskar a intrat fără să facă vreun zgomot pe covorul gros. Când se întoarce, mai-mai să se ciocnească de el.

Schilf se vede în ochii negri ai lui Oskar. Gazda îi ia poza cu un gest blând.

— Există puține lucruri sfinte pentru mine pe lumea asta.

— Mi-a plăcut din prima de prietenul dumneavoastră, spune Schilf. Și cred că sentimentul a fost reciproc.

— Ca tusea și junghiul. Haideți cu mine.

Oskar pune poza la loc și-l împinge pe comisar din cameră. Pe măsuta joasă de lângă canapea, ceaiul aburind e dovada faptului că Schilf s-a uitat cel puțin un sfert de oră la fotografia respectivă. Oskar toarnă rom în cești dintr-o sticlă albă.

— Mie nu, spune Schilf.

— Aici eu stabilesc regulile.

Alcoolul îl înțeapă în nas cu un ac lung înainte să ia prima gură. În spatele osului cranian, ceva se contractă, apoi se face dublu. Schilf bea. Niciodată n-a auzit mai clar bătaia inimii unui străin. Cioara de pe lustră își mișcă aripile, pe perete alunecă niște umbre. Fața lui Oskar e un panou ferm într-o rețea de contururi amestecate. Spune-mi ceva, se gândește comisarul.

— A mărturisit ceva Sebastian? întreabă Oskar.

— Dacă n-a făcut-o, tocmai l-ați dat de gol.

— Haideți, domnule comisar. Știu că nu sunteți atât de prost cum se zvonește despre cei din breasla dumneavoastră.

— De unde știți? De la Sebastian?

— Dacă vă închipuiți că l-aș putea împovăra cu ceva... Oskar se apleacă înainte. Prefer să-mi smulg limba cu mâna.

— Acum *dumneavoastră* sunteți cel care face pe prostul, spune comisarul.

Următoarea gură de ceai e mai bună decât orice medicament. Tensiunea din cap scade; bătaia de inimă străină capătă un ritm constant care afectează doar auzul, nu și capacitatea de a gândi.

— Oricum, am predat cazul altcuiva. Mă deranjează până și cuvântul ăsta. *Cazul*. Are ceva de-a face cu „a cădea“. Nu vi se pare?

Oskar nu-și permite nici un gest care l-ar putea trăda. Se uită la gura comisarului cu nerăbdare și-și aprinde o țigară, gest catalogat de acesta drept succes.

— V-am văzut la televizor. Emisiunea aia m-a impresionat. Pot să vă întreb ceva?

— Sigur că da.

— Credeți în Dumnezeu?

Când Oskar râde, e imposibil să nu-l placi.

— Sebastian a avut dreptate, spune. Sunteți un comisar ieșit din comun.

— Deci v-a vorbit despre mine. Schilf roșește; probabil din cauza alcoolului. Îmi răspundeți la întrebare?

— Sunt un ateu religios.

— De ce religios?

— Deoarece cred în Dumnezeu. Oskar suflă politicos fumul într-o parte. Cred că nu putem explica rațional apariția universului. Să te împaci cu această recunoaștere înseamnă să-ți consumi foarte multă putere metafizică.

— Pe care Sebastian n-o are?

— Ați atins un punct sensibil. De fapt, Sebastian adultul, cel cu care v-ați întâlnit, a rămas băiatul pe care l-ați văzut în fotografie. Ca orice băiat, tânjește după o lume în care poți să navighezi liber și să fii elev silitor în același timp.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Sebastian își iubește viața, spune, și, cu toate astea, și-ar dori să se ascundă după decizia pe care a luat-o cu ani în urmă. Pe vremea aceea s-a aruncat cu un salt curajos peste zidul salvator.

— Și ce se afla în spatele zidului?

— *C'est moi*, spune Oskar. Și fizica.

— O tragedie de proporții clasice. Schilf suflă în aburul care se ridică din ceașca de ceai.

— Nu prea vă prinde sarcasmul.

— Am vorbit serios.

— Atunci ați înțeles ce v-am spus.

Se privesc în ochi, până când Schilf își ferește privirea și scoate un *cigarillo* din geantă. Aplecându-se mult peste masă, Oskar îi dă un foc și rămâne blocat în poziția asta.

— Se întâmplă des, zice, ca oamenii deștepți să-și exprime îndoielile într-o formă științifică. Ca să fie fericit, un om ca Sebastian ar avea nevoie de două, de trei sau chiar de patru lumi paralele.

— Ca tot ceea ce se poate întâmpla să se întâmple, spune Schilf.

Trăsăturile lui Oskar sunt îndulcite de un nou zâmbet; își trece cinci degete răsfirate prin păr.

— Sunteți cu adevărat bun, spune și se lasă pe spate.

— Atunci veți înțelege de ce-i atrage pe unii ideea că multe evenimente, unele chiar contradictorii, se petrec în același timp. Și de ce ideea asta seamănă totuși cu un coșmar.

Se uită îngândurat la jarul țigării, mai trage un fum și o stinge în scrumieră. Cioara împăiată s-a apropiat

de ei. De unde stă comisarul, se vede de parcă ar atârna chiar deasupra capului lui Oskar.

— Un asemenea mod de gândire, continuă Oskar, anihilează valabilitatea oricărei experiențe directe. Ne anihilează pe noi înșine.

— Poate că între timp Sebastian și-a dat seama de asta. Schilf scutură scrumul pe covor. Din cauza răpirii de care tot vorbește.

Rămășițele zâmbetului rămân blocate pe buzele lui Oskar.

— Da, poate, spune.

— Sebastian și familia lui, spune comisarul, sunt ca o ecuație cu o necunoscută. Cineva a înlocuit un șurub din realitate. E metoda perfectă pentru a crea o imagine distorsionată. Când omul se comportă ca un șef, realitatea își pune mâinile grase în șold și-i rânjește în față. Față de o minciună bună, realitatea e în avantaj cu „plus unu”. Sunteți de acord cu mine?

— La drept vorbind, ochii lui Oskar aleargă jucăuș pe chipul lui Schilf, vă exprimați cam obscur.

E rândul comisarului să râdă.

— Se prea poate, spune. Știți că prietenul dumneavoastră nu se agață deloc de interpretarea lumilor multiple și că urmărește teorii mai îndrăznețe în ceea ce privește esența timpului?

— V-a spus el așa ceva?

Schilf dă din cap.

— N-are importanță, spune Oskar brusc pe un ton impetuos. Își caută noi metode de a se înlătura pe sine din drum, ca pe o piedică.

Tac amândoi, până când se stinge și ecoul ultimei propoziții. În timp ce corpul lui Schilf umple colțul

canapelei ca o masă moale care se poate acomoda cu orice poziție și cu orice formă geometrică, Oskar stă cu picioarele întinse și privește drept înainte pe sub pleoapele întredeschise.

— Sunteți îndrăgostit de Sebastian? întreabă într-un final comisarul.

— Bună întrebare, spune Oskar, fără să-și schimbe poziția.

În tăcerea care se lasă, Schilf se ridică în picioare. Cu țigara în colțul gurii, pășește spre geamul mansardei, unde, preț de o clipă, priveliștea îl lasă fără grai. Se pare că a urcat până la cer pe scările care duceau la apartamentul lui Oskar. Din perspectivă păsărilor, orașul arată ca un panou de comandă cu becuțe intermitente. Șiruri întregi de diode se leagă într-o rețea de linii care comunică între ele și se aseamănă ca niște copii la indigo.

Cu sau fără șantaj, se gândește comisarul, poate că, prin uciderea lui Dabbeling, Sebastian a sărit din nou peste zid. Poate că în sinea lui încă mai spera să-l găsească acolo pe Oskar și s-a speriat de moarte când a văzut că avea dreptate. Iar acum a evadat în neant.

De când a suferit ruptura aceea care l-a despărțit de propria persoană, comisarul s-a gândit mult dacă nu cumva omul e părtaș la toate loviturile sortii. Dacă nu cumva se șantajează pe sine.

Jos recunoaște petele luminoase ale piețelor Cornavin, Montbrillant și Reculet. Și lângă ele, dunga întunecată a Ronului, malul Mont Blanc, cu luminițele lui colorate sclipind vesel, iar în spate, pudra de grafit a lacului Geneva, înghițind tot. De parcă ar fi apăsat un buton,

durerea începe să-l zgârie din nou între ochi, se încinge, devine mai strălucitoare, apropie orașul și-l cufundă într-o lumină orbitoare.

Trei persoane, mici ca niște omuleți LEGO, se târăsc pe chei spre Jet d'Eau; două dintre ele merg strâns lipite, probabil la braț. Cea de-a treia, mai mică de statură, a luat-o înainte ca un cățel fericit. Toți sunt blonzi. În ciuda distanței, comisarul îi vede clar, distinge arătătorul întins și fețele vesele îndreptate spre cer, dornice să surprindă în toată splendoarea ei lumina albă de la capătul pontonului. Un turn de apă, în care razele soarelui se frâng în toate culorile curcubeului.

Ia te uită, tati, lacul se aruncă în aer pe el însuși!
O perdea de picături le udă hainele. E cald.

Ceea ce vede comisarul e o fotografie-souvenir, o carte poștală ca acelea pe care le lipim pe frigider. Cu o singură diferență. Pe spatele acestei cărți poștale scrie ceva. „Ce frumos a fost!“, asta scrie. Sau: „Am fost aici!“.

Schilf decide să păstreze cartea poștală. Sebastian n-ar avea nimic împotriva. Un bărbat, o femeie, un copil fericit. O s-o lipească peste gaura din propria biografie. O viață se destramă atât de ușor. Ceva se clatină, iese din matcă, și, dintr-odată, din cei trei nu mai rămâne decât unul, apoi doar o jumătate. Pentru câteva clipe, comisarul a scormonit în amintiri, apoi și-a antrenat capacitatea de a uita. Gândul la propria viață pe cale de a lua sfârșit i-a provocat o durere pe care nu și-o poate permite. Acum își dă seama că nimic nu-i mai simplu decât să evoci un trecut care-ți e străin.

Cineva care-și dorește să moară trebuie să fie un om împlinit, își spuse comisarul — își spune comisarul.

— De când îl cunosc pe Sebastian, zice Oskar undeva în spatele lui, am învățat să mă feresc de capriciile zeilor.

Schilf a închis ochii. Ține strâns marginea pervazului, de parcă s-ar afla în coșul de pe catargul unui vas zgâlțâit de furtună.

— Ieri eram convins de ceva, spune Oskar. C-aș fi în stare să-mi dau viața pentru el.

— Și azi? întreabă Schilf, strângând din dinți.

— Azi sunt un om bătrân.

Oskar trage aer în piept. Când își continuă ideea, vocea îi pare și mai adâncă. Și rece.

— Știați că aseară a trecut pe la mine?

— Era de așteptat.

— M-am oferit să plec cu el din țară.

— Și v-a refuzat?

— A refuzat tot ce i-am propus. Se pare că în sfârșit a luat o decizie. Nu-i mai pot fi de folos cu nimic.

— Vă înșelați. Veți face cu siguranță ceva pentru el. Vă asigur.

Când își deschide ochii, orașul e din nou la locul lui. E noapte. Nu se vede nici un bărbat, nici o femeie și nici un copil. De aici se zărește Jet d'Eau, o coloană de apă. A rămas doar vântul încăpățânat care fluieră pe la marginile acoperișurilor. Schilf se întoarce. Oskar stă în spatele lui cu brațele întinse, de parcă ar vrea să-l îmbrățișeze. Comisarul s-ar retrage dacă nu l-ar împiedica peretele înclinat al mansardei, iar în spatele lui, abisul, căderea în gol. Privirile li se întâlnesc.

O adiere cu miros de corp străin. Bumbac apretat, o loțiune de ras scumpă, o încântare ciudată. Un braț îl atinge pe comisar pe umăr. Oskar îl trage spre el.

— Haideți. Vă ajut eu.

Îl îndrumă pe comisar spre canapea. Îi așază capul pe spătarul canapelei și îi pune ceva rece și umed pe gât. Când se uită în jos, Schilf zărește o pată mare și roșie pe piept. Își duce mâna la față: îi curge sânge din nas. Stropi roșii se văd și pe manșeta albă a lui Oskar.

— V-am murdărit cămașa, spune comisarul.

— Numai medicii poartă cămăși albe. Oskar își șterge degetele mânjite și-i întinde prosopul umed lui Schilf. În orice caz, asta credeam când eram copil.

— M-ați ajutat enorm. Comisarul vrea să se ridice, dar cade înapoi. Îmi mai faceți o favoare?

Culcat cum e, se scotocește în buzunarul de la spate și-și scoate jocul de șah computerizat. Când ecranul se iluminează, Oskar se lasă în genunchi lângă canapea.

— Ce aveți acolo?

Se uită îndeaproape la cele șaiszeci și patru de câmpuri. Schilf știe exact ce vede. O formație catastrofală, asimetrică, cu toți supraviețuitorii îngrămădiți într-o singură jumătate a terenului de joc. Oskar ridică privirea abia după câteva minute.

— Remarcabil, spune. Jucați cu piesele negre împotriva calculatorului.

— Nicidecum, spune Schilf. Joc cu cele albe.

Oskar ridică din sprâncene și se afundă din nou în joc.

— Mă repet, domnule comisar, zice apoi. Sunteți un tip neobișnuit. Se pare că vă place să vă chinuiți de

dragul unei șanse înfime de câștig. Vreți să-mi spuneți ceva cu partida asta?

Schilf scutură capul, în care o bilă din ce în ce mai rece se dă de-a dura dintr-o parte într-alta. Îi întinde lui Oskar creionul de comandă.

— Vreți să termin partida asta în locul dumneavoastră? Oskar învârte creionul între degete. Vreți să vă uitați cum câștig partida pentru dumneavoastră?

Schilf nu-i răspunde. Oskar se mângâie pe bărbie și privește în jur. În sfârșit, așază calculatorul pe burta comisarului, astfel încât acesta să vadă ecranul.

— Calul, aici. Regina neagră se prăbușește și turnul e liber. Creionul se plimbă pe pătrățele. La fiecare atingere, micul computer se clatină pe nasturii de la cămașa comisarului. Pionul ajunge la linia de bază, se dă peste cap, șah. Regele e obligat să se ferească. Turnul e pe fază. *Et voilà.*

Congratulations, clipește computerul.

— Mat la regele negru, spune comisarul.

— Da, spune Oskar. Mat.

— Sunteți un geniu.

— Nu-mi spuneți că n-ați plănuit mișcarea asta.

— Joc abia de patru săptămâni.

— În cazul ăsta, spune Oskar și-și strânge ochii de parcă ar vrea să-și focalizeze privirea într-un anumit punct din spatele creierului interlocutorului său, *dumneavoastră* sunteți geniu, fără îndoială. Puteți să vă ridicați?

Schilf își șterge încă o dată fața și-i întinde prosopul. Sprijinindu-se cu o mână de umărul lui Oskar, se ridică în capul oaselor. După ce reușesc să se deplaseze spre

mijlocul camerei, comisarul dă să tragă șnurul de pe burta ciorii.

— S-a stricat de mult, spune Oskar.

În hol, Schilf își strecoară picioarele în pantofi, fără să se lege la șireturi. Cu o smucitură puternică, Oskar a tras ușa de la intrare peste covor și o deschide în fața comisarului.

— Cred că acum ați aflat tot ce-ați vrut să știți, spune.

Zâmbetul cu care se despart unul de celălalt e umbrît de un ușor regret.

Vântul s-a domolit. Lacul e atît de neted și de ferm, încât comisarului îi vine să se plimbe pe suprafața lui. Pietrișul de sub tălpi salută fiecare pas nou. Schilf întinde un braț într-o parte și și-o imaginează pe Julia, punându-i capul pe umăr și spunându-i ceva drăguț despre strălucirea stelelor și norii care se destramă. O pasăre țipă de parcă ar vrea să avertizeze pe cineva și, văzând că nu se întîmplă nimic, rămîne cufundată în tăcere și beznă. Comisarul se îndreaptă spre gară; ar fi bine să prindă ultimul tren.

A lăsat micul calculator pe canapeaua lui Oskar. Nu mai are nevoie de el.

Viața, se gîndește Schilf, e o poveste pe mai multe niveluri. Sau capitole care se închid fără zgomot unele după altele.

*Capitolul șapte, în care făptașul
e tras la răspundere. La sfârșit,
decide instanța interioară.
O pasăre își ia zborul*

1

În ziua în care a întâlnit-o pe noua sa prietenă și a cerut un chelner și un meniu la McDonald's, Schilf a decis să nu i-o prezinte nici unui cunoscut. Nu că i-ar fi fost rușine cu ea. Dar se temea că nu va rezista sub privirile unei persoane străine și se va evapora în aer. Se gândește cu sentimente amestecate la vizita pe care urmează s-o primească din partea ei.

Deși s-a adunat și a iuțit pasul, nu avansează prea repede, de parcă s-ar deplasa pe o bandă de alergat împotriva direcției de mers. Ajunge la gara din Freiburg cu o întârziere de câteva minute. În hala de la intrare se ciocnește de o femeie. Când Schilf se dă la o parte ca să-i facă loc, aceasta nu se clintește din loc. Comisarul îi ia mâinile cu conștiința încărcată. N-a recunoscut-o din prima fiindcă, fără să fie conștient, se aștepta s-o vadă pe Maike. În sfârșit, își amintește unul dintre cuvintele simple care-i plac atât de mult Juliei:

— Salut.

Femeia râde și se agață de gâtul lui. N-are bagaj; în schimb, i-a adus niște flori sau, în orice caz, ceva asemănător. Trei bulbi catifelați și maronii se leagănă pe tijele lor. Arată ca niște microfoane care intră accidental în cadru.

— Schilf, spune Julia și-i dă un cot. Ceva mai bătrân decât data trecută.

— Ai luat cartea poștală cu tine?

— Mi-ai scris?

— Ieri. Era ceva important.

— Ieri a fost duminică, Schilf. Cum era s-o primesc azi-dimineață?

Are dreptate, ca de obicei. Comisarul își dă seama ușurat că, de când Julia stă în fața lui, îl interesează din ce în ce mai puțin soarta experimentului său cu cărțile poștale. Îi pune brațul după gât, așa cum a exersat pe malul lacului Geneva, și-și lasă capul într-o parte ca să-i simtă parfumul din păr. A auzit pe undeva că omul nu poate visa mirosuri.

Soarele care se ivește dintr-odată de după nori transformă orașul într-un peisaj de argint. Se pare c-a mai plouat încă o dată noaptea trecută; acum bălțile lucesc asemenea metalului topit și, din cauza strălucirilor luminoase ale parbrizelor care trec pe lângă el, Schilf e nevoit să închidă ochii. Un moșneag cu pantalonii rupți salută degajat partea cealaltă a trotuarului, unde nu se află absolut nimeni. O tânără stă nemișcată la colțul străzii, ține capul înclinat și se agață de-o umbrelă, de parc-ar fi uitat încotro a pornit.

Comisarul hotărăște să se bucure. Fiindcă e frumos să ai pe cineva care se trezește dimineața numai ca să te viziteze. Îi face plăcere să se uite la chipul Juliei și să-i observe mâinile haioase, cu degete scurte care se

mișcă tot timpul. La vederea acestor mâini, își dă seama de ce cred unii oameni în bunătatea semenilor lor. Specia în care intră și prietena lui reușește să evite calamitățile doar în urma unui imens dezacord. Buna dispoziție a lui Schilf e curmată brusc în momentul în care, în spatele geamului unui chioșc cu ziare, recunoaște fața lui Sebastian. „Scandalul din medicină” și „În libertate”, atât poate să deslușească din titlurile scrise cu litere mai mari și grăbește pasul fără să-și dea seama.

— Și ce se mai aude de cazul tău? întreabă Julia pe tonul unui muncitor venit să rezolve o problemă.

Spre mirarea lui, Schilf trebuie să se gândească puțin înainte să-i răspundă. Sebastian, Oskar, lumile multiple și biciclistul decapitat se organizează într-o formație relativ ordonată, ca să se destrame apoi din nou într-un vârtej colorat. Comisarul îi cunoaște pe criminal și pe răpitor. Ce e ciudat însă e faptul că moartea lui Dabbeling nu are nici un sens.

— Mai lipsește un singur detaliu, spune în timp ce deschide ușa blocului cu mai multe etaje în care se află apartamentul lui de serviciu. Din păcate, e vorba tocmai de cheia de boltă.

— Hai să vedem, spune Julia.

Apartamentul îngust afișează azi o mină funcționarească și, cu dungile de lumină și umbră ale jaluzelelor lăsate, arată ca un birou prietenos. Julia intră agale de parcă s-ar întoarce dintr-o plimbare în oraș, golește o sticlă cu apă în chiuvetă și aranjează bulbii lui Schilf în ea. Puțin mai târziu, comisarul se postează cu brațele desfăcute în mijlocul camerei și strigă „Bine ai venit!”, dar se simte imediat stupid. Abia azi-dimineață a găsit, în fața oglinzii din baie, cuvântul potrivit pentru pungile

de sub ochii lui și pânza de păianjen alcătuită din riduri :
mutră de elefant. Pentru un tip cu o mutră de elefant,
nu e deloc ușor să se poarte șarmant.

Dar Julia râde ca de obicei și-l trage pe comisar pe
canapea. Îi ia mâna dreaptă și o apasă pe gura ei, de
parcă el n-ar mai fi altceva decât un corp inert.

De când cu ruptura, interesul lui Schilf pentru femei
se limitează la verosimilitatea lor în calitate de martori.
Apariția Juliei pe ultima sută de metri n-a schimbat
aproape deloc această stare de fapt. Fără să-și dea
seama, trupul lui a semnat un acord cu trupul ei, o
înțelegere pe care ambele părți o respectă fără să pro-
testeze. Îi place s-o privească în timp ce se dezbracă. Își
deschide nasturii de la bluză la fel de neutru cum își
deschid alte femei poșeta. Nenumăratele perechi de
ochi care s-au uitat la corpul ei în toți acești ani îl
scutesc pe comisar de obligativitatea de a simți sfânta
pudoare. Poate să se uite la ea și atât.

Când hainele lor împăturite cu grijă atârnă pe spă-
tarul scaunului, goliciunea ei îl impresionează mai mult
decât ar vrea ea. Dar imediat ce s-a lipit cu trunchiul
de ea, știe că o iubește cu toată pasiunea și gratitudinea
de care mai e în stare la vârsta asta. O iubește atât de
tare, că nu mai percepe nimic : nici durere, nici gânduri,
constrângerea de a avea tot timpul o vedere din afară
asupra propriei existențe. Julia a fost capabilă încă de
la început să-l facă pe observator să tacă. Preț de câteva
minute e liniște. Nemărginită precum culoarea neagră.
Frumoasă ca moartea împrumutată.

După aceea, ridică jaluzelele, beau cafea lângă ușa
închisă a balconului și ciocnesc ceștile de geam ca să

dea noroc cu dimineața de luni. Pe stradă trece un copil cu niște patine zgomotoase cu roțile de metal, un model care nu se mai fabrică de zeci de ani. Doi porumbei se bat pentru o alună pe care nici unul n-o poate deschide. Schilf clipește spre lumina orbitoare până când cei doi porumbei se transformă în niște ciori, în păsări de iarnă, vestitoare ale morții, care s-au strecurat printr-o crăpătură din perdeaua colorată a verii. Pentru câteva secunde, copacii i se par niște schelete negre pe fundalul unui cer palid; vede un câmp sterp pe care se adună mii de ciori; se uită la ele cum își iau zborul, acoperind soarele. Pauza de emisie s-a terminat, capul i s-a reglat pe postul inițial.

Scoțând un geamăt languros, Julia se cuibărește lângă el.

— Nu pleca, șoptește Schilf.

— Am fost deja plecată, spune Julia. Acum sunt aici.

Se uită la el cu ochi azurii, ridică sprâncenele și colțurile gurii ca o actriță într-un film mut. Schilf îi pune mâna pe cap, închide ochii și încearcă să-i citească gândurile.

— În curând, spune, o să ne gândim unul la celălalt ca la o amintire neplăcută, dar necesară.

Sonerie îi desparte. Afară, o tânără polițistă pare că se grăbește să plece cât mai repede după îndeplinirea sarcinii. Schilf observă prea târziu că nu și-a pus pantalonii. Ia plicul și vrea să-i dea bacșiș, dar se oprește în ultima secundă. „Urgent“, scrie cu litere roșii pe hârtia ambalajului.

Tastele aparatului video își schimbă locul cu încăpățănare, până când Julia intră și-l trage pe comisar lângă ea. Aparatul înghite ascultător caseta.

— Dovezi? întreabă Julia și se face comodă în fața televizorului cu ceașca de cafea.

Schilf dă din cap.

— Criminalul și prietenul lui cel mai bun, spune, la vederea podiumului din emisiunea *Circumpolar*.

— Și care-i unul, care-i altul?

Comisarul nu-i dă nici un răspuns.

Îi face plăcere să revadă emisiunea. Prezența celor doi e și mai impunătoare pe ecranul televizorului. Schilf urmărește transfigurat fiecare gest și privire, admiră eleganța de animal de pradă a lui Oskar și vigilența nervoasă a lui Sebastian, înregistrează fluctuațiile câmpului de tensiune. Julia cascadează: se plictisește.

„Un *singur* univers“, spune Oskar. „Fără posibilitate de evadare. Așa ceva ar trebui să cercetezi. În așa ceva ar trebui să trăiești.“

Când podiumul se însufletește, Julia se ridică.

— De ce se ceartă?

„Asta nu-i argumentație științifică“, strigă Sebastian. „Asta-i dogmatism moral!“

— Stai așa, zice comisarul.

Și dă sonorul la maxim. Un pahar cu apă se ciocnește de blatul de sticlă cu intensitatea unei împușcături.

„În lumile tale paralele“, spune Oskar, „trăiești vieți paralele“.

Julia își astupă urechile.

— Ce înseamnă asta? strigă iritată.

Mărul lui Adam al lui Sebastian urcă și coboară în planul apropiat. Schilf își apucă prietena de încheieturi și o obligă să-și destupe urechile.

— Ascultă.

„O să mă exprim prin cuvintele lui Orwell“, spune Oskar.

Când se ridică în picioare, forfota din sală devine un tunet care cutremură podeaua apartamentului. Se aude foșnet de haine.

Tălpile de piele ale lui Oskar pe podeaua de lemn. N-are cum, sâsâie moderatorul. Microfonul lui Oskar a rămas pe masa de sticlă. Nu se prea aude ce zice. Îl arată cu degetul pe Sebastian.

— Acum, spune Schilf și se apleacă înainte.

Microfonul din sală reușește să capteze totuși vocea lui Oskar. Se aude de parcă ar vorbi de undeva de departe.

— Ăsta e Dabbeling, îl aude comisarul spunând.

— Închide odată! zice Julia.

Lui Schilf i-a căzut telecomanda din mână; Julia întinde mâna ca s-o prindă și oprește caseta. Pe ecran, moderatorul încremenește cu mâinile ridicate lângă invitații săi, uniți într-un singur instantaneu tremurând. Probabil că următoarea mișcare a moderatorului va fi scoaterea în evidență a iritabilității fizicienilor ca dovadă a importanței emisiunii lui. După care discuția va continua. Asta dacă l-ar lăsa Julia.

Comisarului i s-a scurs sângele din membre. Fără să observe, își pipăie obraji reci.

— Nu înțeleg. Simt că-mi crapă capul.

Julia se foiește pe canapea satisfăcută și-și ia ceașca de pe brațul canapelei.

— Voi,ăștia de la poliție, aveți niște metode de investigație destul de bizare.

În clipa în care Schilf o apucă de umăr, cafeaua se varsă peste picioarele ei goale și pătează husa canapelei.

— Hei! țipă Julia. Ai înnebunit?

Comisarul îi dă drumul imediat. O fixează cu ochii lui de elefant.

— Ce-a spus bărbatul ăla? o imploră.

Felul în care Julia trage aer în piept e o adevărată capodoperă a transformărilor. Mai întâi revoltă, apoi uimire. Apoi ridiculizare.

— Cum adică? spune. Doar s-a înțeles!

Privirea i se plimbă între ochii comisarului. În sfârșit, apare și zâmbetul recunoașterii.

— Aaa, spune. Nu l-ai citit pe Orwell!

— Și mai departe? o presează comisarul.

— E vorba de cuvântul *doublethink*, citează Julia. Tendința de a considera drept adevărate două lucruri care se bat cap în cap. La Orwell, aceasta este o practică a sistemelor totalitare.

— Nu, spune Schilf.

Sună ca un strigăt după ajutor. Julia îl prinde de mână îngrijorată.

— Ce e? Nu crezi că există așa ceva?

— Ba da, ba da.

— Păi vezi. Și tipul ăla, și-l indică pe Sebastian care stă lângă moderator în imaginea tremurândă, știe ce-i aia. Și chiar foarte bine, după părerea celui alt – Oskar continuă să întindă degetul și zâmbește diabolic.

— Trebuie să-l curățăm pe *doublethink* ăsta, spune comisarul.

Nu se poate stăpâni să nu se holbeze la prietena lui, are nevoie de un punct de focalizare pentru privirea-i împietrită. Inima îi bate ca un tam-tam. Regele negru fuge în colțul cel mai retras de la H8. Albul a căzut peste marginea tablei de șah. Piese se rotesc în aer,

șaizeci și patru de pătrate s-au desprins unul de celălalt și se împrăștie pe jos cu zgomot.

Oare prezența oamenilor în lume nu-i un dezacord suficient de mare, se gândește comisarul, mai trebuie să apară și dezacorduri acustice?

Și: Chiar dacă pe suprafața apei se văd două crengi care ies din apă în două locuri diferite, ele pot să aparțină aceleiași ramuri.

Niște degete precaute îl mângâie pe obraji. De data asta nu sunt ale lui.

— Am rezolvat cazul? întreabă Julia pe un ton blând.

— Da, la naiba, spune comisarul.

În opinia sergentului de poliție Schnurpfeil, Rita Skura e cea mai frumoasă femeie de pe pământ. N-a existat una mai frumoasă nici înaintea ei și nu va exista nici după, decât dacă va fi copilul ei. Schnurpfeil nu se consideră un tip deștept. N-a văzut prea multe la viața lui, așa că n-are cine știe ce de povestit. Nu are nici o calitate ieșită din comun. Dar știe că arată bine și asta i se pare un argument suficient pentru a forma un cuplu reușit cu Rita Skura. În plus, s-a angajat să-i rămână fidel pentru totdeauna. Iar ea n-are prieteni. E măritată cu ambiția ei, o legătură din care într-o bună zi va rezulta o progenitură la fel de materială ca salariul oficial al lui Schnurpfeil. Rita va face carieră și va câștiga din ce în ce mai bine, mai întâi cât să ajungă pentru doi oameni, apoi pentru trei sau patru. Schnurpfeil n-ar avea nimic împotrivă să stea acasă și s-o sprijine pe Rita, dimpotrivă, ar fi mândru de ea. Proiectul lui e clar, matur și nu dă greș. Numai că n-a găsit încă momentul potrivit să i-l prezinte și ei.

Sergentul stă pe locul din dreapta șoferului într-o mașină de patrulă a poliției austriece și admiră privilegiul care arată de parcă cineva i-ar aranja bretonul în fiecare dimineată cu mașina de tuns iarba. Când

Rita l-a întrebat dacă n-ar avea chef de o excursie în regiunea Bregenz, Schnurpfeil și-a imaginat un cer albastru, nori albi și pajiști verzi. Toate astea se găsesc aici din belșug. Dar tot el s-a gândit și la centura de siguranță dintre sâni Ritei și la ochii căprui în care soarele râde ca într-o oglindă. A spus „da” cu atâta entuziasm, încât Rita s-a uitat la el ciudat. Lui Schnurpfeil nu i s-a părut nimic neobișnuit. Privirile ciudate sunt ceva cu care a avut timp să se obișnuiască în prezența doamnei comisar.

Acum nu Rita e cea care stă lângă el, ci un polițist austriac care abia încape la volan din cauza burții. Îi înjură neîntrerupt pe turiștii care le perturbă lui și concetățenilor săi liniștea. Centrul orașului din Bregenz e plin de oameni care abia se dau la o parte din fața mașinilor, de parcă, odată cu biletul pentru tratament, ar fi plătit și pentru un peisaj fără locuitori care să-și desfășoare activitățile de zi cu zi. Schnurpfeil se bucură că nu trebuie să caute el localitatea al cărei nume îi amintește de o activitate indecentă¹. Pe bancheta din spate, chipiul său verde își împarte locul cu cel alb al austriecilor. Un simbol al colaborării armonioase dintre cele două instituții.

Când mașina abia urcă pe panta masivului muntos și-și leagănă botul în curbele greu de abordat, austriacul lasă în urmă un damf de cârnați din carne de vânat. După felul în care comentează frumusețile peisajului, ai crede că le-a inventat chiar el. Schnurpfeil nu pricepe cum poate lăuda un peisaj care e prea kitsch până și

---

1. Referire la orașul Gwiggen (*Ich gwigge, du gwiggst, er gwiggt*), joc de cuvinte intraductibil.

pentru o carte poștală obișnuită. Cel care nu poartă tradiționalii pantaloni de piele e un intrus. Dar poate c-ar fi tocmai mediul potrivit ca să-și discute planurile cu Rita. Nu-i rămâne altceva de făcut decât să-i livreze informațiile de care are nevoie. Rapid, atent, exhaustiv; printr-o singură propoziție: așa cum îi place ei.

În sfârșit, mașina a ajuns cumva pe un drum de țară și se oprește la umbra unui stejar german. Austriacul își șterge sudoarea de pe ceafă cu o batistă în carouri și dă scaunul pe spate, în timp ce Schnurpfeil coboară și se îndreaptă direct spre căsuța din bușteni. Cu balconul mare din față și înfloriturile cioplite în triumghiul de sub acoperiș, casa seamănă cu un ceas uriaș cu cuc. Pe pajiște se înalță o construcție misterioasă pe niște stâlpi de lemn, cu o cisternă pentru apă și câteva funii atârând de ea. Pare atât de nefirească, încât, pentru moment, sergentul nici nu-și pune întrebări în legătură cu utilitatea ei. În plan îndepărtat, un grup de copii aleargă pe poteca de la marginea unei păduri.

Înăuntru miroase a ceai și a pantofi. Sala de recepție și restaurantul sunt pustii. Schnurpfeil deschide și închide ușile numerotate, aruncă o privire în cămăruțele cu paturi suprapuse, până când, într-o cameră mobilată mai sărăcăcios, dă peste doi tineri. Intrarea sa îi bulversează. Băiatul corpulent se holbează la insigna lui de parcă în capul lui n-ar încăpea atâta concentrare. Schnurpfeil se hotărăște să meargă pe mâna fetei. Aceasta e rasă pe ambele părți ale capului și are restul părului prins în coadă. Când vorbește, piercing-ul din limbă i se ciocnește de dinți. Când sergentul își dă seama că are de-a face cu doi dintre supraveghetorii grupului

de copii și nu cu doi turiști, schimbă politicos apelativul cu „dumneavoastră“.

De Liam și-ar putea aminti oricine. Tatăl lui a provocat ceva zarvă când și-a luat băiatul din tabără fără nici o explicație. Fata l-a ajutat pe nefericitul puști să împacheteze. Stătea cu capul plecat și-și împăturea fiecare ciorap și insista să-și mai facă o dată patul, așa cum au învățat în prima zi.

Cine l-a adus pe nefericitul puști până aici?

Cei doi supraveghetori rotesc ochii și se strâmbă nedumeriți. Nu-i o întrebare ușoară. În prima zi de excursie, la Gwiggen au sosit în jur de o sută de copii. Putea fi și bărbatul care l-a luat de acolo. În orice caz, nu era prea înalt. Dar nici scund.

Schnurpfeil își pierde răbdarea imediat. Oricum, întotdeauna i s-a părut un efort supraomenesc să-i ia în serios pe oamenii cu accent austriac. Cu un gest arogant, îl alungă pe grăsan de pe scaunul de lângă calculator și se întinde după o mapă ruptă, deschisă pe un teanc de reviste. Mapa conține tabele cu o grămadă de informații. Înscrieri și retrageri, vârstă, sex, boli, întrebări legate de alimentație, o situație a plăților în avans. Unele înregistrări sunt scrise cu pixuri diferite și de persoane diferite. După câteva pagini, sergentul găsește numele lui Liam la numărul 27. Data sosirii, nimic ieșit din comun. Când vrea să pună mapa la loc, o fițuică galbenă cade dintre pagini.

„Pentru Stefan“, indică scrisul cu litere rotunde. „Nr. 27 nu vine, gripă. A sunat tatăl. F.“

Schnurpfeil o întreabă pe fată dacă ea a scris biletul. Aceasta dă energic din cap. Altcineva e F. Iar biletul e

fals. Nefericitul de puști a fost tot timpul acolo. A plecat mai devreme, atâta tot. De ce se uită domnul sergent atât de ciudat?

În timp ce supraveghetorii grupului discută despre cele întâmplate, Schnurpfeil se trânteste pe scaun. Închide și deschide pumnul și se uită la jocul mușchilor brațului inferior. Se gândește la momentul în care îi va da raportul doamnei comisar. O să susțină, probabil, că bilețelul era ascuns undeva într-un teanc de reviste. Doamna comisar o să ridice privirea, o să-și dea părul de pe frunte și o să-i arate subsuoara. Mersi, Schnurpfeil, bună treabă.

Liniștea din încăpere îl trezește din reverie. Tipul gras se holbează la el. Fata a dispărut după întăriri. După câteva minute, Schnurpfeil se trezește înconjurat de copii care arată cu toții ca Liam și a căror poză o știe din mapă. Vocile subțiri zgârie, mânuțele lipicioase pipăie tocul de piele al pistolului. Lui Schnurpfeil nu-i plac copiii mici, în afara celor pe care-i va concepe cu Rita Skura.

Sare în picioare și apucă un vlăjgan care se evidențiază în roiul agitat. El e Stefan, șeful, îl lămurește grăsanul. Cu barba lui neîngrijită, Stefan arată ca prototipul funcționarului public. Vorbește pe nas, ceea ce-l scoate din sărite pe Schnurpfeil.

Nu putea să-și lase vrăbiuțele pe pajiște, de-asta le-a adus înăuntru. Nu știe nimic de nici un telefon sau gripă. Se întâmplă multe, așa că n-ai cum să știi chiar tot. Și nici nu înțelege de ce e atât de important.

Schnurpfeil îl ține pe Stefan de braț și-l strânge zdravăn.

A, ba da, își amintește că un bărbat înalt l-a adus pe Liam care încă dormea la Gwigen și l-a dus în casă în brațe.

Sergentul își încleștează degetele, drept pentru care Stefan își mai amintește și că tipul avea părul închis la culoare. Iar când sergentul apelează și la cealaltă mână, își mai aduce aminte de alte două semne distinctive: se pare că străinul are ochi negri, sfidători și o față arogantă, de ticălos. E sută la sută sigur că nu e același tip care l-a luat mai târziu pe copil.

Schnurpfeil dosește biletul galben, notează numele complet al lui F. și, în germana cea mai literară, le urează o zi bună, după care se strecoară prin turma de copii zgomotoși și iese pe ușă.

Polițaiul austriac a adormit în mașină și tresare speriat când Schnurpfeil îl scutură de umăr. Se răstește la el, cerându-i telefonul din mașină. Desigur, ar fi mai drăguț dacă ar putea să transmită personal noutățile. Dar în chestiuni de genul ăsta, doamna comisar nu cunoaște compromisuri. Clar. Rapid. Fără greș. Exact cum și-ar dori ea.

Sergentul ia receptorul și se îndepărtează de mașină atât cât îi permite firul.

— Misiune îndeplinită, șefa!

— Terminați cu tâmpeniile astea *à la* nava Enterprise, spune Rita. Dați-i bătaie!

Tocmai replicile astea îl fac s-o iubească atât de mult.

— Julia? Tu ești?

— N-ați nimerit-o. Și de ce puneți tot timpul aceeași întrebare la telefon?

Comisarul nu s-a gândit încă la asta. Probabil că așa-i vine.

— Și cine e Julia?

— Prietena mea. V-am povestit despre ea într-o clipă de slăbiciune.

— Așa o fi! Rita Skura e binedispusă. Probabil că nu v-am crezut.

— Mi se mai întâmplă și mie.

— Glumeț mai sunteți. V-am sunat ca să vă dau o lecție.

— Bine, spune Schilf așteptându-se la ce-i mai rău. S-a întors lumea pe dos.

Nu e momentul potrivit pentru telefoane. Din punct de vedere acustic, sala rotundă seamănă cu o catedrală. Comisarul se ascunde după coloanele din galerie. Deasupra lui se înalță o cupolă pictată cu stelele unui cer de iarnă. Sub el se plimbă oamenii care așteaptă deschiderea vernisajului. Se uită la niște vitrine sau discută în grupuri mici. Când trenul trece prin spatele clădirii, podeaua începe să vibreze.

— Tema principală a lecției sună în felul următor: cum vă simțiți când cineva vă suflă cazul de sub nas?

— Păi atunci dați-i drumul.

— Știți cine l-a dus pe Liam în tabăra de cercetași după așa-numita răpire?

— Da.

— Blufați.

— În nici un caz.

Rita Skura trage aer printre dinți. Sunetul seamănă cu scârțâitul unei catedre trase pe podea. Discuția stagnează, în timp ce doamna comisar încearcă din răspunderi să transforme buna dispoziție în opusul său.

— Atunci ziceți, se răstește într-un final la el.

— Oskar.

— De unde știți?

— Știu fiindcă e adevărat. Și dumneata?

— Oamenii mei au fost la Gwigen.

Lui Schilf îi vine să râdă fără să vrea. Știe că acei „oameni” sunt reprezentați de către Schnurpfeil.

— Cei din Gwigen mi-au dat o descriere care se potrivește cu o fotografie pe care am găsit-o pe biroul criminalului.

— Ați pierdut ceva lângă biroul lui Sebastian? întreabă comisarul tăios.

— Percheziție, spune Rita. Un instrument valoros pentru cel care conduce investigațiile.

— Pentru numele lui Dumnezeu! De ce nu mă scutiți de prostiile astea?

— E simplu, Schilf. Tipul a omorât un om.

— A dat o declarație.

— Eu caut motivul crimei.

— Atunci sunați-mă!

Speriat de stridența vocii sale, Schilf își pune mâna la gură. Se apleacă temător peste balustradă. Nu se uită nimeni în sus. Cele două persoane cu care vrea să discute, înainte ca ele să-i scape printre degete, se află în fața unei vitrine. Aceasta conține bile de mărimi diferite. Din bile a fost decupată câte o bucată în formă de piramidă, ca să se vadă interiorul colorat, în dungi.

— Nu vă mai sun ca să vă pun întrebări, spune Rita, ci ca să vă dau răspunsuri.

Când cei doi se întorc cu spatele la vitrină, privirile le sunt atrase de sistemul solar. Acesta atârnă în mijlocul sălii și se învâрте pe niște fire de oțel ca un angrenaj. Schilf invidiază ordinea care menține planetele pe traiectoria lor. A căutat cea de-a doua lege a termodinamicii pe internet. Amplitudinea dezordinii dintr-un sistem crește în mod constant dacă în vecinătatea sistemului termodinamic în stare de echilibru nu se acționează cu o cantitate mare de energie. Energia lui Schilf n-a fost nici pe departe suficientă ca să-l avertizeze pe Sebastian de percheziția Ritei. Probabil că acum casa arată ca un loc peste care a trecut tornada.

— În orice caz, mă bucur, spune, că în sfârșit ați crezut povestea.

— Care poveste?

Când persoanele vizate de Schilf se opresc lângă vitrina următoare, un reflector le învâluie capetele blonde într-o lumină aurie. Doi îngeri care se plimbă în spațiul intergalactic, se gândește comisarul.

— Povestea cu șantajul.

— Doamne ferește. Versiunea veselă a Ritei a dispărut definitiv. Acum vorbește funcționarul rece, eficient și fără scrupule. Se pare că nu vă ridicați la nivelul așteptărilor. Acest Oskar, care a transportat

victima până la Gwiggen, este cel mai bun prieten al lui Sebastian.

— Material pentru o tragedie grecească, spune Schilf.

— Eu o numesc complicitate la crimă. Deloc naivă. Profesorul trebuia să scape de un rival. Prietenul lui născocoște povestea cu șantajul. E mult mai bine decât un alibi dubios. Am bănuț din start că e vorba de o infracțiune comisă de doi amanți.

— De asta ați pornit de la o premisă contrară.

— Ei, cum o fi, spune Rita. Infracțiunile comise în doi sunt super. Crimele comise de cupluri n-au nimic de-a face cu scandalul medicilor.

— Fiți rezonabilă!

Panica disimulată iese la suprafață atât de violent, încât, pe moment, Rita amuțește. Schilf își lipește fruntea de un stâlp din gresie și încearcă să mai scadă volumul.

— Aveți dreptate, lucrurile s-ar fi putut întâmpla și așa. Dar vă jur că nu așa a fost.

— Schilf...

— A fost o glumă de băieți proști, inventată de un băiat deosebit de periculos. A fost marea dragoste. Teoria lumilor multiple. Și o operă de artă a celui mai cumplit criminal de pe pământ. Coincidența. Atât de cumplit, încât am ales să nu cred în el.

— Comisare Schilf, spune Rita. Dumneavoastră vă auziți? Băieți proști? Marea dragoste? Coincidență?

— Pot să vă explic, șoptește comisarul.

Îngerul mic și-a întins mâna și urmărește cu degetul liniile de pe un afiș informativ. Spune ceva. Cel mare dă din cap.

— O să-l dau pe adevăratul criminal pe mâna justiției. Va da și o declarație. Veți putea să-nchideți cazul. Și să

liniștiți forurile supreme. Nu trebuie să vă gândiți la mine ca la un dușman. Ajutați-mă!

— Dar dumneata, Schilf, strigă Rita, ce dorești de la mine?

Comisarul îndepărtează telefonul de ureche ca să-și șteargă fruntea și obrazii. Vizitatorii încep să se agite, primii se apropie de treptele galeriei. Schilf se apleacă și ridică servieta pe care a ținut-o între picioare.

— V-ați făcut vreun plan pentru astă-seară? întreabă.

— Evident că nu.

Cei doi îngeri urcă scările de piatră plutind. Schilf se retrage după stâlp.

— Mai am ceva de rezolvat aici, spune. Nu faceți nimic. Fiți pregătită.

— O singură întrebare mai am. Punctul dumneavoastră de vedere în ceea ce privește cazul are vreo legătură cu spitalele?

— Nici măcar tangențial.

— Atunci ne auzim.

Comisarul vără telefonul în buzunarul pantalonilor și așteaptă ca vizitatorii să intre în holul recepției. Apoi își prezintă și el biletul și se strecoară înăuntru. Galeria nu e mobilată. Nu există scaune; oamenii stau strâns lipiți, supravegheați de o cupolă iluminată cu lumini albastrui, dându-și capetele pe spate. O învățătoare își sfătuiește elevii care chicotesc să se așeze pe jos, deoarece micii vizitatori nu reușesc să-și mențină echilibrul în întuneric. Nici comisarul nu stă prea bine pe picioare, mulțimea îl trage după ea. Pe cerul artificial de deasupra lui începe să se învârtă o spirală gigantică. $E = mc^2$ străbate orizontul ca un asteroid. Copiii exultă și-și feresc capetele.

— Suntem în același timp și spectatorii, și actorii unei mari drame existențiale, spune o voce bărbătească în deschidere.

Schilf și-a găsit îngerii și se așază acum în spatele lor. De fiecare dată când cel mare își mișcă umerii, parfumul părului neted se risipește în aer, în nori aproape vizibili. Altfel decât la Julia. E un parfum mult mai dulce. E o aromă de flori de lămâi care ridică la suprafață imagini din adâncurile uitării. Ăsta, se gândește Schilf, e noul meu trecut. La asta o să mă gândesc atunci când o să mor. Un bărbat, o femeie, un băiețel surescit, cu fețele întoarse spre spațiul cosmic. Poate și o mângâiere pe spate, degete împreunate, un cap de copil, care se potrivește perfect în căușul palmei. Mai-mai să-și atingă subiecții pe umeri; își retrage mâna în ultima clipă. Chiar în fața lui se află doi oameni al căror viitor depinde de el. Soarta l-a unit cu ei într-un punct microscopic de pe crusta exterioară a planetei.

Timpul uitării de sine a trecut, se gândi comisarul – se gândește comisarul. Pe ultima sută de metri, omul nu-și mai tratează viața ca pe un pantof de a cărui existență devine conștient doar când începe să-l strângă.

Preț de o clipă, lui Schilf îi vine să plângă de bucurie. Dar, ca majoritatea oamenilor, și el a renunțat la această predispoziție în favoarea dorinței de răzbunare. Îi e clar că nu mai poate oferi un cămin nimănui. Îi poate doar pedepsi pe cei care au îndrăznit să distrugă ceva atât de prețios. Comisarul face un pas înapoi, trebuie să aibă grijă să nu se împiedice. Simte pulsul miezului din oul de găină și știe că a doua lege a termodinamicii va rezolva acest caz care amenință să scape de sub control. În curând n-o să mai aibă putere să se opună

dezordinii. Tocmai de aceea, trebuie să facă un ultim efort. Încă o jumătate de zi, încă o noapte. Ultima încercare de a pune lucrurile în ordine. Cei doi îngeri se țin de mână. Pe creștetele lor se reflectă imagini care prezintă ciocnirea particulelor elementare accelerate.

— Dintre toate posibilitățile, observația alege doar evenimentele care au avut loc cu adevărat, răsună vocea bărbătească din difuzoare.

— Sunt aici, spune Schilf.

Maike își încordează spatele în timp ce întoarce încet capul.

— Știu, spune.

O explozie orbitoare inundă sala cu o lumină albă. Chipul lui Maike își arată toate detaliile. E rece și de nepătruns ca o fotografie supraexpusă. Se întoarce și Liam. Ochii lui sunt niște bucățele de plastic albastru. Când îl recunoaște pe comisar, îi întoarce demonstrativ spatele îngust.

— Mi se pare insuportabil că ne urmăriți, șoptește Maike.

— Dar nu vă urmăresc! strigă comisarul cu vocea gătuită.

— Nici un fenomen elementar nu e un fenomen adevărat, spune vocea bărbătească, până când acest fenomen nu e observat din afară.

O pisică din desenele animate se plimbă pe cupolă. Copiii jubilează, o pădure de brațe se înalță din mulțimea de oameni.

— Voiam să vă întreb cum vă mai este, șoptește Schilf.

Maike râde pe mutește.

Pisica e închisă într-o cutie. Schilf știe deja ce urmează. A citit ceva pe internet și despre pisica lui

Schrödinger. Atâta timp cât oamenii nu se pot uita în cutie, pisica e în același timp și moartă, și vie. Acesta se numește fenomen de suprapunere. Din punctul de vedere al lui Maike, el și Rita alcătuiesc un astfel de fenomen. Maike nu face deosebirea între comisar și doamna comisar. Nu i-ar folosi la nimic să-i explice că n-are de-a face cu felul în care l-au tratat pe Sebastian. Că el ar fi vrut să-l scutească de o odioasă cercetare în stare de arest. Maike l-ar considera un mincinos.

Ticăitul unui ceas isteric îl zgârie pe Schilf pe creier. Își dă seama bucuros că de data asta ticăitul se aude din boxe și nu din capul lui.

— Îmi pare foarte rău pentru treaba cu percheziția, spune într-un final. Trebuie să-mi cer scuze pentru purtarea colegei mele.

— Ce percheziție? întreabă Maike.

— Nu știți nimic despre asta?

— N-am mai trecut pe-acasă de ieri.

— Atunci, spune Schilf, în timp ce decepția îl cuprinde cu brațele sale reci, atunci înseamnă că l-ați părăsit?

— El ne-a părăsit, cu mintea și cu inima. Noi doar ne-am mutat din apartament. A fost o formalitate.

— Nu, spune Schilf. Vă înșelați. Sebastian n-ar...

— Domnule comisar, șoptește Maike și își înclină capul către el ca să nu fie auzită de Liam, l-a omorât soțul meu pe Ralph Dabbeling sau nu?

— Da.

— Mulțumesc, îi răspunde Maike și-i întoarce spatele. E bine să primești din când în când un răspuns clar.

— N-a vrut s-o facă.

— Oamenii nu fac ceva dacă nu vor.

— A fost șantajat.

— Și dumneavoastră îl credeți?

— Ciudat, nu-i așa? Și totuși, dumneavoastră sunteți căsătorită cu el, nu eu.

— Ce cred eu nu mai are importanță de mult.

— Vă înșelați din nou.

Comisarul se mișcă puțin ca s-o vadă pe Maike din profil. Femeia nu zâmbește. Nu afișează deznădejde, furie sau durere. E o statuie, își spune Schilf. Rece în afară, formă pură pe dinăuntru.

— Imaginați-vă trei oameni, spune Maike, care merg pe stradă împreună. Dintr-odată, drumul se termină. Și atunci, unul dintre ei se aruncă în tufișuri și fuge, fără să se gândească. De unul singur.

— Imaginea asta e complet falsă.

— Nu vreți să tăceți odată din gură? întrebă o femeie de lângă Maike.

— Terminăm imediat, spune Schilf, arătându-și insigna în lumină.

— Fizica cuantică, spune vorbitorul, ne deschide gândirea către o realitate alternativă.

— Vreau să demonstrez nevinovăția lui Sebastian prin tot ce fac, îi spune comisarul lui Maike. Vreau să v-o demonstrez dumneavoastră.

— De ce?

— Pentru că vreau să rămâneți cu el.

— De ce?

Pentru că faceți parte din cartea poștală pe care o s-o lipesc pe frigiderul amintirilor mele, se gândește Schilf.

Își freacă fața cu ambele mâini. Trage de timp pentru că-i place să discute cu femeia asta. Trebuie să se adune

și să înceteze imediat cu holbatul la părul ei ca de puf și la genele ei aproape albe. Trebuie să profite de secunde în care ea încă îl ascultă, cu brațele încrucișate, cu chipul neted întors către cupolă.

— Auziți, șoptește Schilf. Dați-mi patruzeci și opt de ore. V-aș putea explica totul. Dar vreau s-o facă adevăratul vinovat.

— Țsta nu este războiul meu. Am fost scoasă din calcule, înainte să fi început.

— Dar Liam vrea să afle adevărul. I-am promis c-o să-i spun adevărul!

Atunci Maike îi aruncă o privire fulgerătoare comisarului, se apleacă spre fiul ei și îi pune o mână pe ceafă.

— Liam, spune încet. Vrei să mai afli ceva de la omul acesta?

Liam se uită peste umăr drept în ochii comisarului.

— Cară-te, spune el.

Schilf se gârbovește de parc-ar fi încasat un pumn în burtă. Își ridică gulerul și ține servieta lipită de corp.

— Realitatea noastră, spune vocea din difuzoare, e ca zâmbetul unei pisici care nu există.

În timp ce comisarul se strecoară printre oamenii din jur, își pipăie nasul, gura și urechile de parc-ar fi vrut să se descopere pe el însuși în întuneric, cu ajutorul simțului tactil.

— Pardon, șoptește. O secundă și am dispărut.

Și tot așa, ca și cum ar trebui să-i împărtășească această replică fiecărui spectator care sâsâie iritat: Dispar imediat.

Servieta îl deranjează la alergat. Schilf o vâra sub braț, în timp ce aleargă pe lângă gară și de-a lungul străzii Stephan Mayer. Din cauza efortului, i se pare că s-a încins tot orașul. Pasagerii devin niște dungi multicolore, casele își sug burta și se apleacă înainte ca să se uite în urma alergătorului. Câtva timp îl însoțește un băiețel care aleargă și strigă „Hop, hop!“, bătând din palme. Abia pe strada Sophie de la Roche își încetinește pașii. Simte că inima i se ciocnește de coaste. Sub picioare, pământul respiră, trotuarul duce direct spre cer. Mai-mai că se așteaptă să i se scurgă un lichid vâscos de sub haine.

Bonnie și Clyde se aruncă în apă de pe zid și alunecă spre el, trăgând un val ondulat după ele.

— Mac, mac, mac¹, îl salută guralivele.

Schilf nu poate să vorbească și le mulțumește cu degetul ridicat înainte de a pași în clădire.

În casa scărilor, pereții îi imită respirația slabă. Pas cu pas, Schilf se trage în sus, ținându-se de balustradă. Încă nu s-a gândit cum o să deschidă ușa apartamentului

---

1. În orig. *Schnell, schnell, schnell* (repede, repede, repede), care seamănă ca sonoritate cu onomatopeele folosite în acest caz.

în caz de nevoie. Ajuns la etajul doi, găsește ușa deschisă. Schilf verifică yala. E intactă. Colegii ei trebuie să fi lucrat curat. Sau poate că li s-a dat drumul în casă de bunăvoie. În orice caz, ușa deschisă nu mai prezintă o problemă tehnică, ci o invitație.

Deși n-au trecut nici două zile de când a trecut pe aici, comisarul recunoaște cu greu apartamentul. Peste tot, numai hârtii. Covoarele au fost rulate; picturile au fost date jos. Totul îți dă impresia unei expulzări și a pierderii adăpostului. Schilf nu trebuie să se gândească mult ca să-și dea seama unde-l va găsi pe Sebastian. Anumite lucruri se petrec întotdeauna în bucătărie, care e stomacul casei, așa cum holul reprezintă picioarele, camera de zi, inima, iar camera de lucru e un creier întortocheat.

În încăpere nu mișcă nimic. Sârmele de pe tavan trasează contururi și umbre ascuțite. Lampa din bucătărie a fost demontată și și-a lipit abajurul de masă, ca o ventuză. Un scaun răsturnat își sprijină picioarele de ușa cuptorului. Conținutul sertarelor golite e împrăștiat pe podea. Vase amestecate cu lumânări, șnururi, bandă adezivă, cârpă de șters. Pe pervaz se ridică un turn de oale și tigăi. Corpul lui Sebastian se încadrează perfect în peisaj. Stă la masă nemișcat, îndoit ca un semn de întrebare și se uită fix la un pahar gol pe care a fost pictată o pereche de papagali pupăcioși.

— Arată minunat, spune comisarul.

Pune servieta pe jos, își întinde mâinile și se grăbește spre Sebastian de parcă ar vrea să-i sară în ajutor. Acesta doar rotește ochii și nu reușește să se uite la comisar.

— Liam l-a făcut cadou anul ăsta. De ziua maică-sii. Sebastian indică paharul abia mișcându-și degetul. L-am

descoperit accidental într-un magazin universal. Maike s-a bucurat foarte mult.

— Ce frumos, spune comisarul.

— Mi-am imaginat c-o să fie mai ușor. La Dabbeling a mers chiar ușor. O sârmă e o sârmă, așa m-am gândit.

— Asta nu-i nici măcar o soluție proastă, spune Schilf. Nu-i o soluție, pur și simplu.

— La un moment dat, Oskar mi-a spus că viața e o ofertă pe care omul o poate refuza dacă vrea. Dar pe vremea aia nu eram capabil să mă hotărăsc. La fel ca tot restul vieții mele amărâte. Râsul lui Sebastian se transformă într-un acces de tuse. Ce vă aduce pe aici?

— Trebuie să vă transmit ceva.

Sebastian ridică în sfârșit capul.

— De la Maike?

— Nu. Schilf își drege glasul. O să aflați imediat de la cine.

Se apropie sirena unei ambulanțe, se intensifică, avertizează pe un ton înalt și, trecând, coboară apoi frecvența.

— Efectul Doppler, spune Sebastian. Un exemplu potrivit pentru relativitatea lucrurilor.

Ascultă împreună sunetul din ce în ce mai slab. Schilf se simte ca un chirurg care-i acordă pacientului său câteva clipe de răgaz, înainte de a-i înlătura fără anestezie un abces. Acest abces e o eroare. E ultima eroare, cea mai mare și cea mai dureroasă pe care Schilf o va desprinde și o va înlocui cu un instrument de oțel, numit dreptate, și care de acum încolo va lucra în organismul pacientului ca un corp străin. Schilf își dorește cu ardoare calmul unui anestezist.

— O să doară puțin la început, spune. Vă avertizez.

Sebastian se uită la el și așteaptă.

— *Doublethink* trebuie curățat.

— Ce înseamnă asta?

Sebastian vrea să sară de pe scaun, apoi se așază din nou când comisarul îl apasă pe umeri, forțându-l să se așeze la loc.

— Ascultați-mă cu atenție, spune Schilf. *Doublethink* trebuie curățat.

La început nu se întâmplă nimic. Trece aproape un minut, până când Sebastian se ridică din nou de pe scaun și începe să agite mâinile ca un înecat care se agață de salvatorul său. Comisarul se apără cu toată greutatea corpului, aplecat peste bărbatul așezat.

— Nu și asta! urlă Sebastian.

— *Doublethink* trebuie curățat, repetă comisarul.

— Lăsați-mi-l pe Oskar! Dați măcar un sens acestei catastrofe!

Răzvrătirea ia sfârșit la fel de brusc cum a început. Sebastian s-a prăbușit cu capul pe masă și stă ca un mort. O sinucidere ar fi plauzibilă. Un bărbat a pierdut totul, și-a îndreptat spatele, și-a luat pălăria și a plecat. Logica înseamnă demnitate. Numai că a apărut un enunț nou, compus din trei cuvinte, care e mai cumplit decât primul. „Dabbeling trebuie curățat“ a fost comanda nefericită care i-a distrus viața. „*Doublethink* trebuie curățat“ e o farsă. O coincidență grotescă, otrăvind cu hilaritate tot ce decurge din ea.

Comisarul poate să înțeleagă de ce Sebastian nu se mai mișcă. Aproape că i se face frică să nu i se transforme fața într-o caricatură. Mâinile lui Schilf se odihnesc în continuare pe umerii străini. Lipsește doar ticăitul unui cronometru de bucătărie pentru ca liniștea

să pară și mai stridentă. Comisarul tocmai s-a hotărât să se împace cu situația și să facă două cafele în haosul din bucătărie, când Sebastian începe să râdă încet.

— Vera Wagenfort, spune. Mi se părea mie cunoscută vocea. E bruneta aia. Din sala de așteptare a celui mai mare fizician elementar din lume. Râde din nou. Probabil că se aștepta s-o și recunosc. C-o să-l sun și-o să-i zic ce mare pezevenghi e. În loc de asta, însă, ce fac? Omor un om. Nu spunea cineva că auzim doar ce vrem?

— Asta e interpretabil, spune precaut comisarul.

— Și eu care credeam că sunt terminat. Sebastian își întoarce capul, astfel încât comisarul să-i vadă fața care s-a adunat într-o grimasă strâmbă, strivită de masă. Oskar avea dreptate. Nu știu nimic despre vinovăție.

Plânsul pare să vină dintr-o altă direcție, e slab și nătâng ca acela al unui copil care începe să se smiorcăie undeva într-o cameră. Sebastian își blochează fața cu un grilaj din zece degete. Gura i se transformă într-o spărtură dreptunghiulară și scoate un țipăt mut care-i cutremură tot corpul. Comisarul îl îngroapă sub el pe bărbatul tremurând, îi ține umerii, simte zvâcnirile care-l scutură și n-ar putea să spună dacă plânge sau râde. Există un punct zero în care se întâlnesc toți polii opuși. Trec minute întregi până când își revine din șoc. Schilf se apleacă după ceainicul căzut sub masă și-l pune pe aragaz.

— În seara asta, spune când apa începe să fiarbă, eu și cu doamna comisar Skura avem nevoie de ajutor. Pot să mă bazez pe dumneavoastră?

— M-ați nimicit, spune Sebastian pe un ton inventat special pentru ocazia asta. Vă aparțin.

— Perfect, spune Schilf.

În timp ce cu o mână toarnă apă clocotindă în căni, cu cealaltă își scoate mobilul din buzunar și apasă o tastă.

— Bună seara, spune la telefon. Sunt comisarul Schilf. Mai avem o partidă de rezolvat.

De fapt, Rita ar fi trebuit să-și dea seama că asta va fi o zi ciudată dintr-un șir întreg de zile ciudate. Dimineața, în timp ce servea un mic dejun rapid, pisica a vomitat pe masa din bucătărie. În mâncarea regurgitată a depistat bucățele din salata de pui din care mâncase și ea în seara precedentă. I s-a făcut rău. După ce Schnurpfeil a sunat-o din Gwiggen, s-a simțit mult mai bine. Cazul era rezolvat, existau suficiente dovezi, iar sentința finală urma să fie pronunțată, ca de obicei, de către judecător. În după-amiaza aceea, doamna comisar a scris raportul pentru executorul judecătoresc și Ministerul de Interne, și, cu toate astea, n-a reușit să se transpună în euforia care o însoțea de obicei la finalizarea oricărui caz greu. Când telefonul a sunat, a știut imediat cine e. S-o fi gândit ea că s-a terminat cu povestea asta. Comisarul Schilf însă era de altă părere.

Împotriva unui strigăt de ajutor nu poți lupta. Rita a împrumutat o mașină pentru transport de persoane din dotarea secției, așa cum a rugat-o Schilf. L-a înfruntat pentru a doua oară pe comandantul mustăcios al poliției și s-a jurat pe cariera ei că a doua zi îi va prezenta un raport imaculat din care vor lipsi termenii: medic, pacient, spital. Acum stă pe bancheta din spate

a unui microbuz, lângă un criminal adevărat, și știe că viitorul ei în acest domeniu atârnă doar de un fir de ață. Abia când se gândește mai bine cărui fel de plasă îi aparține firul acesta, își dă seama de ce nu-i mai trece greața.

Mai întâi, ea și Schnurpfeil au oprit în fața casei de lângă pârau ca să-i ia pe Schilf și pe criminal. Cel din urmă avea la el o geantă frigorifică albastru cu alb. Aparține fostei familii, a explicat el în loc de salut, în timp ce s-a urcat pe bancheta din spate și s-a așezat lângă Rita. Apoi comisarul a cerut să oprească la clubul de ciclism și, fără vreun pretext legal, a confiscat două biciclete de curse care acum se află în portbagajul microbuzului VW, în calitate de bunuri furate. Următoarea oprire au făcut-o la cabinetul legistului. De când au plecat de acolo, ucigașul se uită drept înaintea cu ochi ficși, balansează geanta frigorifică pe genunchi și mângâie din când în când capacul albastru. Gândindu-se la eventualul conținut al genții, Rita trebuie să se controleze ca să nu vomite. Schnurpfeil pare la fel de marcat. Conduce mașina prin centru, conform indicațiilor lui Schilf, ia curbele cam brusc și frânează atât de imprevizibil, încât pasagerii se apleacă înainte și apoi înapoi, la unison.

Cel mai cumplit lucru însă e vocea comisarului-șef. Schilf stă gârbovit pe scaunul din dreapta șoferului și vorbește cu parbrizul despre crengi, particule și universuri paralele și alte baliverne. Monologul smintit o face pe Rita să-și dorească definitiv ca Schnurpfeil să se oprească la următoarea benzinărie, să-i arunce din mașină pe toți în afară de ea și s-o ia pur și simplu pe

autostrada A5 către Basel și tot așa, drept înainte, până când marea se va arăta printre crengile copacilor. Din păcate, Schnurpfeil nu pare să aibă astfel de intenții. În schimb, se concentrează pe traficul de seară și nu trădează prin nici un gest faptul că tocmai se gândește la cum s-ar opri la următoarea benzinărie și i-ar arunca din mașină pe toți, în afară de Rita, ca să plece apoi mai departe și să nu mai oprească decât la malul mării.

Rita bate darabana pe picior. Strigătul de ajutor al lui Schilf i-a afectat încrederea în sine. Instinctul îi spune să-l sune pe prim-procuror și să-i ceară un mandat de arestare pentru Sebastian. Însă dacă se gândește, ca de obicei, la contrariul acestei porniri, își dă seama că trebuie să rămână pe loc și să urmărească în continuare ideile unui om imprevizibil. Se pare că metoda asta nu mai funcționează. Sau poate pur și simplu nu-i mai este de folos când trebuie s-o raporteze la inventatorul ei.

Când comisarul face o pauză, Rita se grăbește să ia cuvântul.

— E nebunie curată ce spuneți. Se apleacă înainte și se bate cu degetul pe frunte. Sunteți periculos. Aveți păsărele la cap.

Râsul neașteptat al comisarului scutură mașina și sfârșește într-un acces de tuse gata să-l înece.

— Păsărele, auzi! tușește și duce și el degetul la frunte. Asta-i bună.

— Să opriți la intersecția următoare, îi spune Schilf lui Schnurpfeil și-i pune mâna pe antebraț. Înaintea magazinului cu articole sportive.

Mașina frânează. Schnurpfeil coboară și trântește furios portiera. Schilf îi întinde servieta prin geamul lăsat.

— Bluză, pantaloni și pantofi, două perechi fiecare, spune. Tricourile să fie galbene. Și luați-l și pe Sebastian pentru mărime.

De parc-ar umbla cu un nou-născut, Sebastian așază atent geanta frigorifică pe podeauna mașinii înainte să se dea jos. Când cei doi bărbați dispar după ușă, Schilf își pune un braț pe spătarul scaunului și se uită la doamna comisar. Nici unul nu vorbește. Liniștea face bine, chiar dacă Rita știe că, prin privirea asta, Schilf vrea s-o împiedice s-o ia la fugă.

— Păi, haideți să vedem, spune într-un final. Dar clar și la obiect. Să nu ne pierdem în amănunte.

Schilf își apasă pleoapele cu degetul mare și cel arătător, de parc-ar avea nevoie să se concentreze mai mult timp.

— Oskar a înscenat un univers paralel, spune. Liam a fost răpit, apoi a apărut. Sebastian trebuie să afle ce înseamnă să nu te poți baza pe realitate. Cum ar fi dacă n-ar mai exista un „ori-ori“, ci doar un „și-și“.

— Atât despre teorie, spune Rita. Haideți să vorbim despre partea practică.

— În sensul larg, răpirea a fost aranjament de probă. Dar ceva n-a mers. Așa-numita coincidență a mai ridicat un monument mârșăviei sale. Și astfel a dat peste cap lumile.

— Îmi pare rău, dar nu reușesc să vă urmăresc.

— Imaginați-vă două trenuri care, preț de o clipă, se deplasează cu aceeași viteză în paralel. Absolut paralel.

Oskar a întocmit traseul, coincidența a produs catastrofa. Și Sebastian a alunecat printre universuri.

În sfârșit, Schilf își ia mâinile de pe față. Ochii îi strălucesc.

— Rita, copilă, noi vom crea acum un paralelism nou. Și-i vom înlesni lui Sebastian întoarcerea în lume.

— Vă pricepeți să speriați lumea.

Rita aruncă o privire către geanta frigorifică, își dă părul pe spate și se uită pe geam de parcă ar vrea să se asigure că măcar afară lucrurile au rămas la locul lor.

— Încerc să rezum din punctul meu de vedere, spune apoi. Nu e vorba de prostia aia cu universurile paralele, ci de faptul că vinovatul e Oskar, nu Sebastian. Dumneavoastră credeți că l-a băgat în belea pe prietenul lui ca să-i dea o lecție despre simțul responsabilității. Și că acum stă la Geneva și se prefacă că plouă.

— Exact asta spuneam și eu!

Fața comisarului se luminează, așa că Rita rămâne fără replică. Îl lasă să întindă mâna și s-o mângâie pe obraz. Uneori își dorește să-și facă treaba în uniformă, ca odinioară. Asta ar mai ține oarecum lumea în frâu.

— Vreți răzbunare, spune Rita. Dreptate. Izbândă morală. Numai lucruri dintr-astea care n-au de-a face cu munca de poliție. Chiar dumneavoastră ne-ați învățat.

— Vreau să restabilesc ordinea, spune comisarul. În rest, aveți dreptate.

— Vă depășiți atribuțiile ca să vă satisfaceți un capriciu personal. Dați-mi un motiv pentru care ar trebui să mă bag!

— În regulă, spune comisarul. Iată motivul.

Rita cunoaște documentele pe care le scoate din servietă. Sunt copii ale dosarului Dabbeling. Dar Schilf caută altceva, dă foile, vără încă o dată mâna în servietă și pescuiește de acolo o fotografie semitransparentă. Radiografia i se leagănă între degete când i-o întinde Ritei. Ea pune imaginile neclare pe geamul de la mașină.

Acestea prezintă un obiect șters, cam de-o palmă, oval și difuz, părând să se miște pe fundalul negru. În mijlocul umbrit se vede un tub îndoit și alb ca o larvă, umplut cu niște mațe încâlcite. Chestia e susținută de două membrane, una lată și neagră, cealaltă mai subțire și mai deschisă la culoare. Cu toate că Ritei i se pare respingător, nu mai reușește să-și ferească privirea. În josul fotografiei e scris cu litere mari numele comisarului.

— Dacă tot vă îndoiți de motivele mele, spune Schilf, acum aveți ocazia să aruncați o privire în capul meu.

Își freacă creștetul acoperit pe ici, pe colo de un păr subțire, iar imaginea de elefant stă fix pe oase stabile.

— Uitați-vă bine.

Degetul arătător mângâie spatele larvei, se plimbă delicat peste capul său rulat. În apexul liniei îndoite, Rita descoperă o pată de mărimea unui ou. Comisarul o lovește cu degetul de câteva ori.

— Dumnezeuule, spune Rita.

— Nu, spune Schilf. El cu siguranță nu.

Doamna comisar amuțește și se uită fix la Chestie, de parcă i s-ar fi întrerupt conexiunea dintre creier și corp. Știe că ar trebui să-l ia în brațe. Chiar i-ar face plăcere. Uită-te la el cum zâmbește curajos, ca un copil transformat în moșneag, iar Ritei îi vine să-l țină un

timp lângă ea, să-și lipească obrazul de al lui, dar nu ca să-l consoleze, ci fiindcă se simte din nou singură pe pământ, înconjurată de marionete, iar Schilf îi pare ultimul reprezentant al unei specii pe cale de dispariție: cea a omului viu.

Dar nu poate face nimic. Nu găsește un punct de reper pentru o mișcare potrivită, nu poate nici măcar să zâmbească, deși privirea comisarului e plină de căldură.

— Și cât mai aveți? întrebă până la urmă.

— Cine știe? Câteva săptămâni.

Schilf ia rezultatul tomografiei cu rezonanță magnetică și o ascunde în servieta de la picioarele lui. Când se ridică, Rita stă în spatele lui ca într-un autobuz. Rita îi vede pielea capului de sub părul rar, dar și puțină mătreață.

— Am scos artileria grea, nu-i așa, copile? Acum mă credeți că nu glumesc?

Rita dă din cap. Probabil că a auzit-o. Zâmbetul i-a ridicat un pic urechile.

Pe stradă se vede un porumbel strivit; penele dansează pe marginea leșului în curentul făcut de mașinile care trec. Semaforul se schimbă în culoarea roșie. Vehiculele rulează încet la linia de stop și se opresc la distanțe bine calculate. O femeie curioasă care trece pe lângă ei privește înăuntrul microbuzului. Pe partea cealaltă a carosabilului, un student fluieră agitat după câinele scăpat din lesă. Un biciclist se grăbește să părăsească trotuarul și aproape că dă peste un copil care scapă înghețata din mână și începe să țipe.

— Dacă mai stăm mult aici, o să izbucnească un război civil, spune comisarul.

— Și ce facem dacă nu apare în seara asta? întreabă Rita.

— Un *gentleman* apare întotdeauna la duel.

— De unde știți?

Schilf întoarce capul și se uită cu coada ochiului la doamna comisar.

— Vreți să mai scot o dată fotografia din geantă?

Trec minute lungi înainte să se deschidă ușa magazinului de articole sportive. Pe brațul lui Schnurpfeil atârnă pungi colorate. Sebastian face cu mâna.

— Ah, era să uit. M-a sunat comandantul poliției. Trebuie să mă-ntorc imediat la Stuttgart.

Rita se ridică viguros de parcă s-ar fi curentat.

— Scandalul medicilor, suflă Schilf în palma dreaptă, s-a evaporat. Puff!

— Ce tot ziceți acolo?

— Vă spun că timpul meu e limitat, din toate punctele de vedere.

Și fiindcă Rita respiră zgomotos de parcă ar vrea să explodeze asemenea unui calculator supraîncins, se întoarce din nou spre ea.

— O asistentă, spune. Ea le-a dat pacienților cardiaci anticoagulante înainte de operație în loc de calmantele prescrise. Se pare că pastilele semănau. O greșeală stupidă.

Doamna comisar se lasă epuizată pe pernă. Ce mai contează câteva săptămâni pierdute aiurea. Sau nopțile nedormite, vizitele penibile la spital, neglijarea pisicii, acuzații și scandaluri nedrepte din partea superiorilor. Pe cine interesează performanțele fără folos? Pentru toate astea există expresia potrivită: eșecul total. Nici nu-și termină bine ideile, că se și simte vindecată, fără

să fi fost operată. Îi vine să cânte de bucurie. Să-l pupe pe comisar sau să-i sucească gâtul.

Dar nu prea are timp de speculații prostești. Schnurpfeil deschide violent portiera și se aruncă pe locul de la volan. În timp ce Sebastian se urcă pe ușa laterală și-și pune cu grijă geanta frigorifică pe genunchi, sergentul stă nemișcat, cu ambele mâini pe volan, cu capul lăsat ca un școlar.

— Aveți trac? întreabă Schilf.

— Nu cred că se mai poate, spune Schnurpfeil.

Rita îi cercetează pe cei din mașină cu o privire contemplativă. Dintr-odată are senzația că știe cum se simte Sebastian. Sau comisarul. Sau chiar și Oskar. Până la urmă, e vorba despre faptul că trebuie să întâmpine cu spatele drept greutatea care-i afectează pe toți. Doamna comisar își întinde o mână și o pune pe umărul sergentului.

— Schnurpfeil, spune. *Eu* conduc ancheta asta.

Acesta schițează un zâmbet timid.

— Și acum încotro? întreabă.

— Acasă, spune comisarul. Stăm și așteptăm.

Atât de nerăbdător aleargă Julia spre el pe holul apartamentului de serviciu, încât comisarul se bucură că i-a adus ceva. Prietena lui îl ia în brațe, în timp ce el i-l prezintă pe criminal. Acesta nu scoate nici un cuvânt și stă lângă ușa la fel de închisă, cu un aer neajutorat, ca și când ar fi prea mare și prea prost construit pentru acele încăperi înguste. Mâna stângă strânge mânerul genții frigorifice. Se uită timid la comisar și la prietena lui de parcă s-ar afla în sala tribunalului.

Schilf n-a vrut să-l lase singur și de aceea i-a sugerat să petreacă împreună cele câteva ore dinaintea marii demascări. Și fiindcă Sebastian ezita, a transformat invitația într-un ordin. Schilf își dă abia acum seama că un comisar nu mai poate fi considerat o persoană oficială în prezența prietenei sale, în mediul lui. Sebastian vede dintr-odată un străin și o femeie tânără și se întreabă cu siguranță ce părere au despre el. Criminalul se jenează în fața polițistului pentru infracțiunea comisă la fel de puțin cum o face bolnavul în fața doctorului pentru boala sa. Dar lui Sebastian îi lipsește într-un mediu intim experiența delictului comis. Exact ca victimele unui accident, el trebuie să învețe totul de

la capăt: vorbitul, mimica, privitul în ochii celuilalt. Cu cât începi mai devreme, cu atât mai bine, se gândește comisarul.

Julia îi întinde mâna și-i spune că-i place de el și mai mult decât la televizor, ceea ce-l face pe Sebastian să se mai relaxeze. Comisarul o ia înainte spre camera de zi, dându-și seama că era să piardă din vedere rezultatul unui experiment important. I-a fost frică de întâlnirea dintre Julia și Sebastian încă din casa scărilor. Și-a imaginat-o pe prietena lui dând mâna cu Sebastian, iar în clipa următoare, un fulger care-i va lovi și care o va transforma pe Julia într-o grămăjoară de scrum. Sau și mai rău, pe Sebastian, foindu-se prin cameră, trecând prin prietena sa de parcă ar fi fost invizibilă. Pentru moment, Schilf simte remușcări. Nu știe de ce a uitat de frica obișnuită în momentul acesta decisiv — o fi fost din cauza absurdității ei sau pentru că, între timp, nu i-ar mai păsa dacă Julia s-ar dizolva și ar dispărea în aer.

Sebastian aruncă o privire prin cameră și spune ceva prietenos, dar neadecvat despre apartament. Comisarul își împinge ușor prietena cu spatele la perete spre bucătăria deschisă și-i spune lui Sebastian să aducă geanta frigorifică. Căci, până la urmă, pe lângă ucigaș, Schilf a mai adus în casă ceva special, care îi aparține și acestuia, într-un anume sens. Obiectul cu pricina trebuie băgat în frigider.

— Mergem la picnic? întreabă Julia.

Continuă să vorbească pe un ton glumeț despre înghețată și bere rece, în timp ce Schilf ridică capacul albastru. Vocea Juliei se schimbă la vederea lui Dabbeling, de parcă cineva ar fi dat sonorul mai încet. Pielea de

pe fața lui s-a uscat și s-a mulat pe oase, astfel încât ochii par să se mire de ceva, de parcă biciclistul s-ar tot îndrepta de acum încolo spre o sârmă întinsă. Nasul e strâmb, gura se scâlâmbăie într-un rânjet fioros. Mai jos, oasele gâtului, albe și curate ca un mâner, ies în afară din învâlmășeala de tuburi retezate. Sebastian se înghesuie pe lângă ei. Vrea să scoată personal capul victimei sale din geantă.

— Atenție, spune Schilf. Îl ține doar pielea de pe cap!

Când stăteau lângă fișetul de aluminiu din cabinetul legistului, Sebastian s-a aplecat de parc-ar fi vrut să-și sărute victima. Apoi l-a privit pe comisar cu niște ochi care străluceau ca și cum ar fi fost lichizi. Mulțumesc, a spus. Nu știu ce aveți de gând, dar știu că în clipa asta m-ați salvat de la nebunie.

Cu toate că Sebastian îl apucă cu grijă, Dabbeling face o grimasă involuntară în mâinile lui. Schilf verifică rapid expresia prietenei sale, care se uită în continuare la capul mortului, la această caricatură tridimensională care cândva a fost vie. Dar Julia nu arată ca o femeie pe cale de a deveni isterică.

— Deci atât mai rămâne din noi, spune.

Schilf dă din cap spre ea. Se simte ușurat când își dă seama de motivul pentru care a plăcut-o încă de când a întâlnit-o.

Fiindcă Dabbeling nu încapă în congelator, comisarul curăță cu cuțitul gheața de pe tuburile de freon. După aceea, lucrurile intră în normal. Julia gătește spaghetti, Sebastian așterne masa minusculă. La prânz, lumea uită tot ce e legat de Dabbeling, Oskar, Maike și Liam sau de noaptea pe care trebuie s-o înfrunte. Subiectul preferat al tuturor e scandalul medicilor. Se pare că

medicul-șef Schlüter a fost suspendat, dar nu din cauză de vătămare corporală cu urmări mortale, ci din cauza supravegherii defectuoase a personalului. Și vechea dezbatere referitoare la proasta dotare a spitalelor a reapărut imediat. Schlüter își va continua cariera într-un alt loc. Restul e deja politică. Vorbesc puțin. Și li se pare că n-au mai mâncat niciodată ceva atât de gustos.

După cină, Julia insistă să se ducă la culcare. De ce să stea la nesfârșit la masă și să macine gânduri negre, când ar putea la fel de bine să doarmă câteva ceasuri și să se trezească apoi la ora stabilită? Schilf o invidiază pentru liniștea ei sufletească. Nici nu pune bine capul pe pernă, că și adoarme, ca la comandă. Din cauza capacității de a da comenzi precise propriului corp, Julia e specialistă în dormit, la fel ca în statul nemișcată timp de mai multe ore la un curs de desenat nuduri. Insomnia e ceva de neconceput pentru ea, i-a explicat cândva comisarului. Trebuie doar s-o culce cineva pe o parte și deja o poate declara decedată temporar.

Sprijinit într-un cot, Schilf se uită la prietena lui în timp ce ea doarme. A dat jos pătura cu picioarele și s-a agățat de un colț cu care-și acoperă umerii, gâtul și o parte din față. În poziția asta nu seamănă deloc cu un aparat oprit, care ziua folosește la păcălirea comisarului. Respirând regulat, s-a cuibărit în propria căldură ca o mică planetă în propria-i atmosferă. Cu cât comisarul se uită mai mult la ea, cu atât e mai convins că are o minune în fața lui. Cum se poate una ca asta: un circuit închis care, în afară de hrană, îi furnizează tot ce are nevoie pentru a trăi!

Mirarea stârnește în el un asemenea freamăt, încât se teme să n-o trezească pe Julia cu gălăgia provocată de gândurile lui. Se ridică încet și închide ușa dormitorului în urma lui.

Se duce lângă fereastra deschisă. Își simte capul limpede, nici un ciocan pneumatic nu încearcă să dărâme cheia de boltă. Pe canapeaua din spatele lui zace un rulou mare și întunecat, iar în el, Sebastian, care e atât de tăcut, de parcă s-ar bucura că nu mai trebuie să dea nimănui vreun răspuns. Dungile de zebra din cameră au devenit mai pronunțate, luna și felinarele stradale se bat pe culoarea luminii. Jos, strada e acoperită încă de covorul de rumeguș. Schilf își amintește clar puful care i se lipea de tălpi și mirosul de arenă de circ. Își aprinde un *cigarillo*. Umbra fumului se rostogolește pe pervaz, se desparte în mai multe fuioare, se unește la loc, se destramă, apoi se pune în mișcare din nou când îl scoate din piept pe următorul. Așa-și imaginează rețeaua tainică, supă misterioasă de pe fundul realității: ca umbra unui zeu care fumează la fereastră.

În nișa pentru gătit, ușa frigiderului încastrat strălucește ca o pânză albă. Schilf își îndoaie degetele și formează umbra unui câine căscând. În afara emoției care-i strânge stomacul, se simte mulțumit. Există atât de puține lucruri pe care un om le poate face în viață. Să recunoască parfumul unei femei. Să mângâie pe cap un copil. Să bată un adversar într-un duel. Să se gândească la esența lucrurilor și să nu uite că omul ia cu el anumite idei atunci când, într-o bună zi, părăsește lumea pe ușa din dos, atât de frecvent folosită.

Schilf și-a epuizat doza de noroc în primele decenii ale vieții și acum încearcă să se descurce cu resursele rămase. De mult nu mai crede că moartea e cel mai cumplit lucru care i se poate întâmpla cuiva. Convingerea asta i-a fost întărită și de demonstrațiile lui Sebastian referitoare la timpii lungi de expunere în ceea ce privește escrocheria asta de pe marginea abisului. Numai pentru asta, și se simte îndatorat pe viață lui Sebastian. Se gândește calm la felul în care conștiința i se va scufunda lent într-o spumă de informații și transformări de care a luat cunoștință abia de curând și după care a tânjit toată viața, mânat de dorința de cunoaștere. Nu-l sperie nici măcar gândul că va trebui să lase în urmă o grămăjoară respingătoare de materie, la fel de dură și scârboasă ca rămășițele congelate ale lui Dabbeling. Mașina de reciclat numită natură se va ocupa cu siguranță de prelucrarea fiecărui atom. Indiferent că va fi îngropat rapid, incinerat sau aruncat în mare, vor exista suficiente plante și animale care să se hrănească imediat cu carbonul momentan aflat încă lângă fereastră sub formă umană formând rotocoale de fum la fiecare gând care-i trece prin cap. Vor face din el ceva frumos: liane, flori sau pene colorate. Ceea ce cu două zile în urmă i se părea un haos copleșitor compus din întrebări nerezolvate s-a transformat acum într-o partitură clară, păstrată cu sfințenie de mai multe milenii. Comisarul vrea să mai rezolve ceva ca să poată pleca liniștit.

Un câine singuratic trece pe sub geam.

— Ce s-a întâmplat de fapt, întreabă vocea din întuneric, cu criminalul acela cu mașina timpului?

— Condamnare pe viață, spune Schilf.

Trage un fum și zâmbeste. Îi face plăcere să-l știe pe acest bărbat în locuința lui, înfășurat ca o sarma în mai multe pături. Îl vede pe Sebastian în fața ochilor, perorând în camera de lucru despre esența timpului, ținând un creion cu degetul mare și cel arătător, încunat de lumina soarelui. Îl aude pe Liam cum mormăie în camera de alături când se joacă și percepe foșniturile din camera de zi, unde Maike frunzărește un album de artă. Speră că aceste imagini aparțin atât trecutului, cât și viitorului. Că sunt amintiri pe care omul le poate lua cu el pe ultimul drum.

La câteva străzi depărtare, câinele își încheie rondul de pază nocturn, se culcă pe covorașul din fața ușii stăpânului său și zace acolo fără să se gândească la nimic. Schilf nu mai reflectează nici măcar la esența timpului. Aceasta nu mai are nici o importanță pentru el, la fel ca prezența aici sau ca plecatul. E ceva ce poate regla chiar el prin închiderea sau deschiderea ochilor.

— A fost condamnat, întreabă Sebastian, deși era convins că face un experiment?

— Nu l-au pedepsit pentru convingerile sale, ci pentru metodele pe care le-a folosit.

— Ce se va întâmpla cu Oskar dacă planul va reuși?

— Își va sacrifica o parte din viață ca să redea o bucată dintr-a dumneavoastră.

Câinele clipește și găsește lucrurile la locul lor. Pantofii stăpânului sunt lângă el și covorașul de la ușă miroase minunat a el însuși.

— Vă este clar, sper, spune Sebastian, că e imposibil să mă transformați în omul care am fost?

— Da, spune Schilf. Dar dacă nu încercați, într-o bună zi o să ajungeți ca mine.

— Adică? râde Sebastian. Comisar criminalist din fost criminal?

Comisarul-șef ridică o sprânceană. Stinge țigara și-i dă un bobârnac spre stradă.

— Dacă Oskar își mărturisește fapta, aveți șanse reale să fiți achitat.

— Momentan, o viață petrecută după gratii mi s-ar părea ceva cât se poate de oportun.

— Habar n-aveți despre ce vorbiți.

— Doamna comisar Skura mi-a spus că cei din Gwiggen l-au identificat pe Oskar. Puteți să-l arestați și pe căi convenționale.

— Mă miră să văd că un om ca dumneavoastră gândește atât de îngust.

— Sunt specializat într-un singur domeniu.

De data asta râd amândoi. Sebastian se mișcă pe sub păturile lui. Comisarul se încruntă.

— Ce e mai rău, spune, se întâmplă întotdeauna după. Se întâmplă atunci când oamenii sunt convinși că au văzut tot ce-i mai rău.

— Continuați, spune Sebastian.

— Când l-ați vizitat la Geneva, Oskar s-a trădat pe sine. La fel ca și dumneavoastră. Chiar el v-a prezentat un univers paralel. O evadare în doi, la care visa de mult. Trădarea atârnă greu. Nici un polițist, nici un judecător din lume nu știe cum s-o trateze.

— Continuați, continuați, spune Sebastian.

— Să spunem că traversați strada și pe trotuar vă ciocniți de o femeie. Femeia se împiedică și-și fractуреază glezna. O săptămână mai târziu, suferă un accident de circulație, iar din cauza gleznei fracturate, nu

reușește să iasă din mașină și arde înăuntru. Nici un tribunal nu vă va condamna pentru omor. Nu vă va căuta nici măcar poliția. Dar gândiți-vă la instanța interioară, la felul în care vă va condamna ea!

— Vreți să-l ghidați pe Oskar spre instanța lui interioară, spune Sebastian trăgănat.

— Da, pentru că e singura instanță care vă poate exonera.

Sebastian nu spune nimic. Comisarul închide fereastra și se așază în fotoliul de lângă canapea ca să se holbeze în următoarele două ore la tavan.

Dacă cineva provoacă un om ca Oskar să se prezinte într-un luminiș din pădure la cinci dimineața, poate fi sigur că va veni. Chiar dacă nu i se permite să-și aleagă singur armele.

Rita Skura aruncă o privire rezervată spre comisarul-șef, apoi dă din cap. Pădurea nu și-a terminat încă toaleta de dimineață. Frunzele înrourate strălucesc de parcă tocmai ar fi fost spălate, degețelul roșu cască somnoros cu gurița pătată. În locul dintre scenă și public, orchestra filarmonică a păsărilor își acordează instrumentele. În mijlocul acestei treziri colective, oamenii par palizi. Lumina timpurie găsește orice defect, desenează cearcane sub ochi, accentuează ridurile din jurul gurii și nasului. În dimineața aceasta, durerea de cap nu e durere, ci un vid bine amortizat. Schilf își pipăie gâtul, atinge fiecare bucățiță de coloană la care poate să ajungă cu mâna, mângâie osul pe care e înșurubat capul. Pipăie tubulatura și cablurile care mențin legătura dintre puntea de comandă și existența sa și care-l conectează la restul corpului. Are impresia că simte deja cum i se usucă pielea pe oase. La acest gând, colțurile gurii i se strâmbă într-un zâmbet diabolic pe care Rita îl reproduce ezitând.

Schilf îi dă semnalul. Femeia se duce lângă Schnurpfeil, care stă stingher lângă o bicicletă de curse, îmbrăcat în tricou galben, și-i spune ceva pe un ton scăzut. Sergentul lasă capul în pământ ca să-și apropie urechea de buzele ei. Mâna ei nimerește pe obrazul lui. Atingerea îl transformă pe Schnurpfeil într-un erou. Schilf observă că sergentul și doamna comisar se privesc în ochi. Frumoașă pereche.

La plecare, comisarul nu și-a trezit prietena. L-a scuturat puțin pe Sebastian de umeri, apoi a pus degetul la buze. Dabbling era înghețat bocnă. L-au scos din congelator răcâind gheața cu un șurub cât au putut de încet și au părăsit casa în vârful picioarelor.

Trădarea apasă greu, se gândi comisarul – se gândește comisarul.

Și se mai gândește la ceva: N-am întrebat-o nicio dată despre trecutul ei. Nici ea nu mă întreabă de viitorul meu. O afacere echitabilă. Punctul de legătură între somn și moarte e faptul că nu le pot oferi vizitatorilor lor decât camere cu un singur pat. Nu poți să iei pe nimeni cu tine.

Rita își retrace mâna de pe obrazul lui Schnurpfeil.

— Și-acum, drept înainte, spune tăios.

Sergentul se urcă pe bicicletă și pune ferm piciorul pe pedală, ca să urce mai ușor panta. Schilf se uită după el până când ajunge la curba întinsă, îl petrece cu privirea până la cabana tăietorilor de lemne de lângă marginea povârnișului, până când punctul mic dispare în pădure. Acolo o să se ascundă cu bicicletă cu tot printre copaci. Și o să aștepte.

Schilf se întoarce cu spatele și verifică sârma cu o mână. Sebastian, expert în astfel de îndeletniciri, a

întins-o la maximum, cu toate că, pentru spectacolul de azi, nu era nevoie de asta.

Schilf dă următorul semnal. Sebastian, care poartă tot un tricou galben ca Schnurpfeil, se lasă în genunchi. La câțiva metri de sârma de oțel, se întinde pe burtă, astfel încât corpul lui să se întindă până la șosea. Rita Skura se apropie de el și-i acoperă cu crengi capul și umerii de pe marginea carosabilului.

Dacă Schilf se uită drept în sus, vede și cea de-a doua bicicletă de curse care atârnă într-un copac și se leagănă pe un fir invizibil de nailon. Sergentul a reușit încă de la a doua încercare să arunce ghemul și să-l prindă de o ramură. A tras bicicleta în sus și a legat ghemul de trunchiul unei sălcii tinere. Schilf face nodul și trebuie să-și pună mușchii la contribuție fiindcă greutatea bicicletei îl trage în sus.

Cablu de oțel, cadavre, bicicletă.

La ultimul semnal, Rita Skura se ascunde după copacul din dreapta, iar el după cel din stânga.

Orchestra filarmonică a ajuns la un consens și începe să cânte o uvertură aleatorie. Cu toate că e agitat, inima comisarului se încumetă cu greu să bată cu regularitate. Lângă picioarele lui, furnicile transportă bucățele de frunze tăiate. Nu mai cară larve moarte. Nici țânțari. Capul lui Schilf se dilată într-o cameră largă în care gândurile se plimbă cu pași răsunători.

Și dacă nu vine?

Atunci povestea n-o să se termine niciodată.

Și dacă toate astea n-au nici un rost?

Atunci n-ar mai fi nimic de spus despre existența umană, se gândi comisarul – se gândește comisarul.

Dar va veni cu siguranță. Bastonul și pălăria i s-au părut adecvate pentru șarada aceasta romantică și oarecum tristă. Are impresia că joacă rolul unui domn plimbăreț din secolul trecut.

A rezervat și a plătit în avans pentru camera de la Hotelul Panorama de pe piscul Schauinsland-ului. Chiar la răsărit, a anunțat personalul de la recepție că intenționează să facă o plimbare mai lungă. N-a comentat nimeni. Răbdător, Oskar a reprodus zâmbetul forțat al hotelierului.

Orele nopții le-a petrecut pe balcon. A urmărit ceața ca de ciment care s-a așezat în mai multe straturi peste peisajul montan și s-a gândit la formularea de adi-neauri care începea să-i pară și lui ciudată: o plimbare mai lungă. După vizita comisarului, se aștepta să apară poliția în orice minut. Spera însă să fie suficient de discreți și să nu-l caute la serviciu. S-a gândit la mai multe variante de răspuns.

Fapta lui era doar o farsă între prieteni. Nu s-a gândit niciodată că cineva ar putea păți ceva grav. Restul n-a fost intenționat, nu era cu putință nici în cele mai hazardate previziuni, așa cum au spus și juriștii. Și, de aceea, nu poate fi acuzat de nimic.

Nu s-ar fi gândit la invitația pentru o plimbare matinală în pădure. Știe că răspunsurile formulate în prealabil nu-i vor fi de ajutor aici. Probabil că-l vor obliga să se confrunte cu Sebastian. Probabil că tocmai el a inventat toată povestea. Poate că acest comisar nici nu e comisar, se gândea Oskar privind peisajul montan întunecat și tulburător de tăcut, ci o haimana angajată să-l ducă pe el de nas. Și atunci nu e exclus ca Sebastian

să-l împuște la locul faptei. Ar fi interesant dacă înainte de asta i-ar arunca și lui o armă.

Oskar nu s-a întrebat nici o clipă dacă e normal să accepte invitația. Preț de un minut de slăbiciune, s-a imaginat pe el și pe prietenul lui stând față-n față într-o dimineață încetoșată, îndreptând unul spre celălalt niște pistoale demodate, ezitând și îmbrățișându-se apoi. Dar își interzice imediat astfel de închipuiri. E conștient că și-a pierdut definitiv prietenul. Acum vrea doar să afle ce i s-a mai pregătit. Vrea să vadă neapărat cât valorează în ochii lor. Vrea să se asigure că, în ceea ce privește inteligența, comisarul pasionat de șah este egalul lui. Nu poate fi nimic mai rău decât să pierzi în fața unui adversar mai slab.

Dacă amestecul acesta de anticipare plăcută și trepidăție se potrivește unui călător care a pornit pe un drum nebulos spre o destinație necunoscută, atunci plimbarea asta are să fie cu adevărat lungă, așa cum anticipase Oskar atunci când s-a trezit.

Acum pădurea se deschide. Oskar rotește privirea peste povârnișul lat pe care stau culcate câteva vaci adormite, ca niște delușoare de carne ivindu-se din iarbă.

Drumul urcă până la hanul vechi care, cu ferestrele și ușile lui baricadate, pare ofuscă. Cu câțiva metri înaintea casei, drumul cotește brusc la stânga și dispare printre copaci, o sută de metri mai încolo.

Oskar e bucuros că poate să meargă puțin sub cerul liber. În pădure, fiecare copac părea un cadavru îmbrăcat în mantou negru; fiecare creangă părea să se rupă sub un picior străin. Bucurați-vă de frumusețea

naturii, i-a spus comisarul la telefon. Ca să nu se mai gândească la nimic, Oskar își numără pașii. Secundele au încetinit, rămân mult în urma ritmului pașilor săi și se prăbușesc pe rând în prăpastia prezentului. Poate că și Oskar a cam grăbit pasul. Acolo jos s-a întâmplat totul. Ajuns la trei sute, începe să piardă controlul asupra situației. La patru sute nu mai știe ce caută aici. La cinci sute ajunge la han. Întinde gâtul înainte și strânge ochii. În locul în care drumul se pierde în pădure, în semiobscuritatea copacilor strălucește ceva.

Clinchetul unui clopoțel de bicicletă îl face să tresară; nu l-a auzit venind pe biciclistul din spate. Reușește să sară într-o parte în ultima clipă, înainte ca pata galbenă să treacă fulgerător pe lângă el. La capătul curbei, bicicleta se ridică pe roata din spate. Bicyclistul apasă pedala cu capul plecat. Lui Oskar îi vine să țipe. Nici n-a apucat să clipească și bicicleta a și ajuns la marginea pădurii. Pe stradă explodează ceva. Lumina dezvăluie un talmeș-balmeș de piese metalice, șuruburile și cablurile sar în toate direcțiile. Încă un clipit și se așterne liniștea. O liniște mormântală.

Tălpile de piele ale lui Oskar nu sunt potrivite pentru alergatul pe asfaltul neted. Alunecă și se împiedică, se apleacă în ultima secundă ca să se ferească de sârma întinsă, apoi se oprește brusc. Ocolește cu grijă rămășițele bicicletei. Vede un bărbat în tricou galben, întins pe stradă, cu corpul ascuns în buruienile de pe marginea străzii, cu picioarele întinse pe carosabil. Oskar stă și se uită, fără să mai poată face vreun pas, fără să se mai poată gândi la ceva coerent. Monologul interior, care seamănă cu vorbirea și care-l însoțește din copilărie

în orice situație, a amuțit. Incredibil cât de tare cântă păsările astea.

Oskar mai mult simte decât aude mișcarea din spațele său. Își ferește privirea de la omul întins pe jos și se întoarce. În stânga cablului de oțel, nemișcat ca o marionetă, stă chiar comisarul-șef. Pe partea dreaptă e o femeie într-o rochie înflorată.

Doi străjeri la stâlpii de boltă ai unei porți demonice.

Femeia ține de păr un bărbat compus doar din cap și gât. Ochii sunt exoftalmici și-l fixează pe Oskar cu nerușinare. Femeia se pune în mișcare și încearcă să-i întindă capul despărțit de corp; o Salomee fără platou de argint. Se oprește în mijlocul străzii și pune capul pe asfalt. Acesta se rostogolește până la Oskar, se învâрте în jurul propriilor oase de la gât și se poticnește. Oskar simte nevoia de aer. Senzația de amețeală dispare treptat după ce inspiră de două ori.

— Am înțeles. Vrea să-și încrucișeze brațele pe piept, dar acestea atârnă prea greu.

— Sebastian! strigă și apoi, văzând că imaginea a înghețat, spune pe un ton mai scăzut: Nu l-ai dibuit tu pe *doublethink*. Din păcate, am făcut-o eu în locul tău.

Dacă ar avea o sabie, ar roti-o și ar lăsa-o jos înaintea lui.

Aprevăzut atacul, așa că împunsătura din oul de pasăre nu-l ia prin surprindere și nu-l face să se prăbușească imediat. Urechile îi țiuie, oriunde s-ar afla ele. Ceva îl înțeapă îndărătul frunții, într-un punct nedefinit. Și, în sfârșit, o ruptură în creier, în cazul în care-l mai folosea cineva. Apoi prin tot corpul, împărțindu-l pe comisar în două. Oricum ai două din toate: picioare, mâini, ochi, nări, de ce să nu te împărțim în două și pe tine.

Primele secunde nu sunt dureroase. Schilf își sprîjină cu ambele mâini capul în care se dă o luptă aprigă. Ceva îl mână spre libertate, se opune împotriva închisorii în care a viețuit prea mult timp. Un cioc ascuțit bate în coajă. În câmpul vizual dansează puncte negre în ritmul ciocăniturilor. Ochii nu-i mai sunt de folos, nu vede dacă Oskar și Sebastian s-au îmbrățișat sau nu. Sau dacă Schnurpfeil se apropie împingându-și bicicleta și se oprește lângă Rita Skura. Vede în schimb o fântână arteziană care se înalță în văzduh. În perdeaua vapoasă apare un curcubeu tremurând. Un băiețel cu părul udat de stropi își întinde răsând brațele către cer. Când se întoarce, chipul îi seamănă cu cel al lui Liam sau al oricărui alt băiat. Băiatul meu, se gândește comisarul. Țștia mint cu toții, spune copilul, indicându-și

ceasul de la mână. O femeie blondă se uită zâmbind la băieţel. Apoi îl priveşte pe comisar în ochi. O să vedem noi, spune.

Un tremur neîntrerupt se întinde pe sub pielea lui Schilf. Dinţii îi clănţănesc de parcă ar vrea să se macine. Căutând un punct de sprijin, comisarul îşi înfige toate cele zece degete în păr. Într-un final, durerea îi îndoiaie picioarele. Coaja se rupe.

Comisarul cade, dar nu atinge pământul, se pierde într-o prăbuşire fără margini. Nu-şi mai simte mâinile sau picioarele, doar un curent care-i trece pe lângă frunte. Craniul i s-a deschis, ceva pendulează, vibrează, încearcă să iasă la suprafaţă. Se scutură, îşi întinde aripile, aruncă o lumină colorată de o frumuseţe orbitoare, o frumuseţe nemaivăzută până acum.

La revedere, observatorul, îşi spune în gând comisarul.

O pasăre îşi ia zborul. Îşi găseşte stolul. Se roteşte deasupra oraşului.

Epilog

Dinspre nord-est, Freiburgul nu mai seamănă cu un oraș, ci mai degrabă cu un covor țesut din culori care se întrepătrund. O masă pestriță, strălucitoare, despre care nimeni n-ar ști să spună dacă face parte din ea sau e tocmai invers. Un mozaic format din acoperișuri, peste care soarele de dimineață se revarsă în tonuri aurii. Firicelul pârâului ca mercurul, unduind printre ele. Văzduhul albastru, consistent ca apa. Munții își cheamă păsările înapoi. Păsările sunt cele care poartă veștile către munți.

Cam așa s-au întâmplat lucrurile, să zicem.

Cuprins

<i>Prolog</i>	7
<i>Primul capitol în șapte părți. Sebastian taie curbe. Maieke face mâncare. Oskar vine în vizită. Fizica e domeniul celor pasionați</i>	9
<i>Capitolul doi în șapte părți, în care se petrece prima jumătate a fărădelegilor. Omul este înconjurat din toate părțile de animale</i>	57
<i>Capitolul trei în șapte părți. E timpul pentru o crimă. La început totul merge ca uns, apoi totul se strică. E periculos să arăți cu degetul spre omul pe care-l aștepti</i>	83
<i>Capitolul patru în șapte părți. Rita Skura are o pisică. Omul e o gaură în vid. Comisarul intră în joc cu efect întârziat</i>	127
<i>Capitolul cinci, în care comisarul rezolvă cazul, fără ca povestea să se termine aici</i>	183
<i>Capitolul șase în șapte părți. Comisarul se târăște printre ferigi. Un martor nebăgat în seamă își face și a doua oară intrarea. Un tip oarecare pleacă la Geneva</i>	239
<i>Capitolul șapte, în care făptașul e tras la răspundere. La sfârșit, decide instanța interioară. O pasăre își ia zborul</i>	315
<i>Epilog</i>	373

La Editura Polirom

au apărut:

Günter Grass – *Anestezie locală*
Robert Musil – *Omul fără însușiri*
Philip Roth – *Viața mea de bărbat*
Philippa Gregory – *Surorile Boleyn*
Katie Hickman – *Poarta Coliviei*
Paulo Lins – *Orașul Domnului*
Kurt Vonnegut – *Micul dejun al campionilor*
Camilo José Cela – *Cristos versus Arizona*
Junot Díaz – *Scurta și minunata viață a lui Oscar Wao*

în pregătire:

Aharon Appelfeld – *Povestea unei vieți*
Anchee Min – *Ultima împărăteasă*
Philippe Claudel – *Raportul lui Brodeck*
Iris Murdoch – *Castelul de nisip*

www.polirom.ro

Redactor: Iulia Popovici

Coperta: Carmen Parii

Tehnoredactor: Cornelia Păduraru

Bun de tipar: septembrie 2008. Apărut: 2008
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

---

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

„Pentru mine, cartea se împarte în două. Există și personaje tipice de roman, precum Sebastian și Oskar, foarte strâns legați unul de celălalt. De fapt, cei doi reprezintă fațetele diferite ale unui singur om. Oskar este întunecat, cerebral, iar Sebastian e reversul său, o personalitate solară și sentimentală. Polițistii, în schimb, vin dintr-o altă lume. Am vrut să pară niște personaje de benzi desenate, oarecum grotești și satirizate... M-a interesat următoarea situație: cum se comportă omul care știe că va muri, care realizează că viața are un sfârșit și care, brusc, se trezește cu o doză de libertate nemaîntâlnită.“

Juli Zeh

„Pentru mine, Freiburgul este întruchiparea orașului perfect în accepția germanilor, un loc în care trăiesc doar oameni fericiți și buni la suflet, un oraș ecologist, corect și așa mai departe. Mi s-a părut un decor care contrastează perfect cu plâsmuirea unei crime perfide, care forțează limitele moralității.“

Juli Zeh

„Perfecțiunea aceasta te-ar putea lăsa rece. Dar nu se întâmplă deloc așa. Labirintul lui Juli Zeh e construit foarte inteligent, cu inscripții amuzante pe ziduri și fraze spirituale care te atrag chiar fără să vrei, iar în ultimul timp acest lucru a devenit din ce în ce mai rar.“

Die Welt

„*Schilf* este un roman polițist, dar, cu toate acestea, nu e o poveste despre crime. Limbajul lui Juli Zeh este cel care face ca protagoniștii romanului să pară extrem de bine conturați și de prezenți. Atmosfera, sentimentele, situațiile și apariția diverselor animale sunt descrise laconic, iar imaginile sunt extrem de pregnante și de concrete. Și chiar atunci când abordează problema timpului, autoarea reușește să ofere o reprezentare literară irezistibilă a nivelului de cunoaștere al omenirii.“

NDR Kultur

ISBN 978-973-46-1163-8

www.polirom.ro

POLIROM